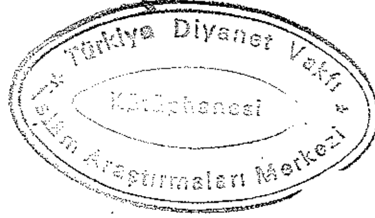
Derleyen :

ABDULLAH ÖZTEMİZ HACITAHİROĞLU

HAZRETİ PEYGAMBERE

ŞİİRLER ANTOLOJİSİ

(NA'TLAR)

YAĞMUR YAYINEVİ

Ankara Cad. 123. Kat II No. 202

İSTANBUL

1 9 6 6

بسم الله الرحمن الرحيم

BİRKAÇ SÖZ

İnsanın ufku mümindir. Müminin ufku Peygamber, Peygamberin ufku da, mutlak gerçeklerin habercisi, her peygamberi şahsiyetinin katlarında bir yaprak gibi bulunduran son Peygamber... Peygamber nasıl insanın ufkuysa, Na't da şiirin ufkudur.

İlk Çağlar medeniyetinde sevgi, maddenin büyüsüyle anlatılıyordu. Mermer şarap gibi bir etki yapıyor ve insanı çarpıyordu. Ruh, fizik bir baskıyla, red ve kabul imkânlarından, istiklâlinden ve hürlüğünden mahrum ediliyordu. Heykel, ilk adına dikildiği adamdan kopuyor, bizzat tanrı, tapınak, adına yapıldığı inançları siliyor, din ödevlerinin yerine getirildiği yer değil, bizzat din oluyordu. Ruhun köleleşmesi böyle başlıyordu. Kehanet, adaletin ve şuurun yerini alıyor ve medeniyet ilkeleri kısa zamanda bir zulüm anayasası haline geliyordu. Ve bir başka alternatife yer kalmıyordu.

İslâmla başlayan Yeni Çağlar medeniyetiyse ruhun ve zihnin zaferi ve medeniyetidir. Şiirden cebire kadar ruhun ve zihnin aydınlık vasıtaları yeni bir dünya örüyor. Putların saltanatı sona eriyor. Madde madde sınırında, insan insan sınırında duruyor. Duygunun maddeden çok kelimeyle tesbit edilmesi gibi tarihin en büyük inkılâplarından biri bu mutlaklık medeniyetinin bir safhası oluyor. Sevgi ve övgü, ruhun ve şuurun da refakat ettiği ve iptal edilmediği, bütün zenginlik ve verimiyle ayakta durduğu bir vasıtaya sahiptir. Na't, bunun en iyi modeli.

Na't, insanın, insanı, kendini Peygamberde araması, gerçeği O'nun çevresinde dolaşarak bulmaya çalışması, O'na yaklaşmağa çalışarak yaradılışın sırrına erileceğini idrâk edişidir.

Na't, Peygamberin şiirle yapılmak istenen bir portresidir. Her şâir, durduğu yerden ve görme kabiliyeti ölçüsünde O'na bakar; O büyük mükemmelliğin karşısındaki duygularını zapt etmeğe çalışır. Bütün na'tlar âdeta, tarih boyunca yapılan tek bir portrenin farklı cephelerden birer örneği gibidir ve tek bir portre içindir. Bir portre ki, tarih ve insan devam ettikçe bitmeyecektir, bütün na'tlar, bir meşale ormanı gibi pırıldar insanlığın üstünde; ve insanlık, Peygambere doğru bu ışıkların altında sevinçle, aşkla, güvenle yürürler.

Na't, en ileri ve en mükemmel bir sevgi âbidesidir. Eski çağlardaki gibi bir tehlike, Peygamberi tanrılaştırma tehlikesi yoktur. Çünkü: Kelimelerin bir anlam taşıma mecburiyeti bir garanti sağlar ve bu anlamların prensiplere aykırı olmaları halinde derhal görülerek tasfiye edilebilmeleri mümkün olur. Şiir şuura bitişiktir. Şuur, taş ve mermerin tesirinde olduğu gibi iptale uğramaz. Öte yandan, aklın dar çerçevesine de mahkûm olmaz. Şiir, ses, biçim ve derinlik, perspektif zenginliği, çok yanlılığı gibi anlamın etrafında toplanan ve onu akıl üstü ve akıl ötesinin de bütün imkânlarından faydalandıran bir mahiyet taşır.

Eski medeniyette, bir heykelin karşısında onu seyr edenin bütün şahsiyeti ve ruhu siliniyor, yalnız heykel ortada kalıyordu. Bir na'tın okuyucusu ve dinleyicisi ise, ruhunun bütün cepheleriyle uyanışına ve dirilişine, gelişmesine şahit olur. Bütün benliğiyle, ledün dünyasının havasını alır ve orada yaşar. Bir heykelin etkisi, hipnotik bir etkidir. Ona maruz kalan sanki bir medyum gibi uyutulmuştur ve ondan kurtulunca bir uykudan uyanmış ve bir kâbustan kurtulmuş gibi olur. Cadı büyüsü çözülmüş gibi. Na'tın etkisiyse bir nesvünema etkisidir. Ruhu besler, eğitir, yetiştirir ve geliştirir. Tazeler.

Heykel, na'tın yanında, portrenin yanındaki bir natürmorttur. Na'tta, bütün unsurlar, kelimeler, mısralar ve bütünüyle şiir canlıdır. Na'tın atmosferi, sahabelerin, içinde bulunduğu atmosferden bir örnektir. Peygamberlik yolunun diri havasını tatmak. Yani na't, sahabeliğe bir uzanış, o ideal dünyadan bir ışık, bir renk, bir ses getirmek, oraya bir yürek, bir gönül taşımak geleneğinin şiirdeki çalışmasının bir verimidir.

Heykel, insanı; belki, kendi vücudunun ölü şemasına ve bilgisine götürür. Na'tsa, ruhunun görünmez görünüş ve oluşlarına bilinmez bilgilerine.

★

İki eşsiz na'tı örnek verelim:

«Su kasîdesi» nden insan, denizi arayan bir kaynak suyu gibi, o âleme doğru gider. O âlemin aşk ve ayrılık acısıyla başını taştan taşa vurup gezer. Şeyh Galib'in na'tında da insan, ebedî sultanlığı İlâhî takdirle takdir ve İlâhî hükümlerle teyid edilmiş olan Peygamberi, sonsuza kadar bütün ufukları dolduran ümmetinin ortasında, dimdik ve pırıl pırıl durur gibi görür.

★

Günümüz Türk şiirinde aruz geleneğinin hemen hemen tek temsilcisi şâir Abdullah Öztemiz Hacıtahiroğlu arkadaşımızın hazırladığı bu na'tlar sergisi, Türk şâirlerinin İslâma ve Peygamberine duydukları eşsiz sevgi ve bağlılığı, din inançlarına en ufak bir gölge getirecek inanç sapmalarının bir noktasına bile düşmemenin mucizevî saadetiyle birlikte Peygamber sevgisinde nasıl eri-

dikleri ve O'na bir cepheden baktıkları halde yalnız O'nu gördükleri ve nasıl büyük bir aşk çizgisi çektiklerini bize bir sinema şeridi gibi gösteriyor. Bu ruhun büyük senfonisi içinde ve ulvilikler kamerasının önünde insan, kıl gibi ince, kılıçtan keskin bir yol üstünde hiç sürçmeden yürür ve gider. İşte bu da O'nun mucizelerinden biri değil midir?

★

Yüzlerce şiiri içine alan bu eseri, Türk aydınına ve edebiyatına kazandıran, şâir Abdullah Öztemiz'e ve Yağmur Yayınevi'ne teşekkür etmek bir borçtur ve bir ödevdir. Hele bu, edebiyatımızda, yeni şiir ve sanat imkânlarıyla, na't vadisinin, Peygambere yolculuğun yeniden doğuşunun bir işareti olursa...

Ama şüphesiz ki, bu değerli emeklerin en büyük karşılığı, bütün bu şiirlerin asıl sahibinin bir lütuf bakışına ermektir ve ermektedir.

Sezai KARAKOÇ

ÖNSÖZ

Peygamber Efendimiz için yazılan manzum ve mensur eserler genel olarak beş çeşit içinde incelenir: Na't, Mevlid, Hilye, Mi'râciyye, Siyer.

1) Na't-ı Şerîf: «Na't», geniş anlamda vasf ve methetmek demektir. Özellikle Peygamber Efendimizi öğmeğe ve yine O'nu öğmek için yazılan şiirlere de na't adı verilir. Türk edebiyatında, İslâmiyetin kabul edilmesinden başlıyarak günümüze gelinceye kadar sayısız şâirimiz na't'lar yazmışlardır. Bilhassa dîvan şiirimizde birçok şâirlerin dîvanlarında tevhîd ve münâcatlardan sonra na'tlar yer alır. Ayrıca, mesnevî biçiminde yazılmış müstakil eserlerin başlangıcında da münâcat ve na'tlarla karşılaşılır.

Kasîde biçiminde na'tlar bulunduğu gibi, rubâî, terkîb-i bend, tercî'-i bend, kıt'a, mesnevî, muhammes, müseddes, murabbâ v.s. biçimlerinde yazılmış na'tlar da bulunur. Ayrıca halk şâirlerinin bâzı koşmaları ile tekke şâirlerinin bâzı ilâhileri de na'ttır.

Fuzûlî'nin «Su» redifli kasîdesi Türk edebiyatının en ünlü na'tları arasındadır. Nef'î'nin, Çelebizâde Âsım'ın ve Şeyh Gaalib'in na'tları da çok tanınmış na'tlardandır. Şâir ve bestekâr Nazîm'in şiirlerinin çoğu na'ttır. Bunlar beşyüz büyük sayfalık divanının üçte ikisini tutar. Na'tları yüzünden halk arasında ün kazanmış, hattâ velî tanınmıştır. Söylentilere göre eğlenceye pek düşkün bir kimse iken, Peygamber Efendimiz şâire bir gece düşünde, sâlih kişilerden biri ile selâm göndermiş. Nazîm de bunun üzerine tövbekâr olarak ömrünü na't yazmaya hasretmiş. Neccar zâde Şeyh Rızâ Efendi ve Şeref Hanım da çok sayıda na't yazan şâirler arasında göze çarpmaktadırlar.

Biz bu güldestemizi yüzlerce yazma ve matbu dîvanı tarayarak ortaya koyduk. Bâzı şâirlerden çok sayıda na't alınıp bâzılarından az sayıda alınmıştır. Çok sayıda na'tını aldığımız şâirler çok sayıda na't yazanlardır. Bâzı pek ünlü şâirlerimizin na'tlarının bulunmadığı göze çarpıyor. Belki de bunların yazdıkları na'tlar ele geçmemiş olabilir. Matbu dîvanların çoğu esasen yazmalara göre çok eksik olduğundan bu durum daha iyi anlaşılır. Öyle de olsa böyle de olsa, bütün dîvan şâirlerimiz Peygamber Efendimize sonsuz sevgi beslerler ve şiirlerinde bunu sık sık belirtirler. Dîvanında na't bulunmayan Nedîm bir gazelinde bu duyguyu şöyle belirtir :

Hac yollarında meş'ale-i kârvan gibi
Erbâb-ı aşk içinde nümâyansın ey gönül

Hayâlî, Âhî, Bâkî, Bahâyî Efendi, Nedîm, Tâlib, Hâmî-i Âmidî, Koca Ragıb Paşa, Haşmet, Antakyalı Münif gibi ünlü şâirlerin dîvanlarında na't bulunmamasına karşılık dünyânın en büyük şâirleri arasında bulunan Goethe, Puşkin, Rilke ile ünlü Alman birliği kurucusu Prens Bismarck'ın Peygamber Efendimiz için yazdıkları na'tları vardır. Bunlardan birkaçı güldestemize alınmış bulunmaktadır. Büyük Alman şâiri Goethe esâsen ömrünün son yıllarında bâzı mutaassıp hıristiyan çevrelerce hücûma uğrayarak «müslüman» olarak vasıflandırılmıştır. Kendisinin bu ithamlara cevap vermesi «eğer samimî bir hıristiyan ise müslüman olmadığını açıklaması» teklif edilmesine rağmen büyük Goethe bu soruları karşılıksız bırakmıştır. Bu sebeple doğu ve batıda Goethe'nin müslümanlığı üzerine sayısız tartışmalar olmuştur. Bu konu bugün için de bütün esrarını muhafaza etmektedir.

Cumhuriyet devrinde yetişen şâirlerimiz arasında da seyrek olmakla birlikte na't yazan şâirlerle karşılaşıyoruz. Ârif Nihad Asya, Necip Fâzıl Kısakürek, Ali Ulvi Kurucu, Feyzi Halıcı, Sezâi Karakoç, Vedad F. Belli v.s. bunlardan başlıcalarıdır.

2) Mevlid'i Şerîf : Konusu Peygamber Efendimiz olan müstakil uzun mesnevî biçiminde manzumelerdir. Çağımıza ge-

linceye kadar otuzsekiz Türk şâirinin kaleme aldığı Mevlid-i Şerîfler arasında en ünlü olanı Süleyman Çelebi'nin yazarak 1409 yılında bitirmeyi başardığı şâheserdir. Yüzyıllardan beri vecd ile okunup dinlenmekte olan Mevlid-i Şerîf, İngilizce dâhil, birçok batı ve doğu dillerine çevrilmiştir. Çelebi'nin çağına göre pek açık bir halk dili ile yazdığı bu eşsiz dinî eser edebiyatımızın da sayılı âbidelerindendir. Mevlid-i Şerîf'de, Peygamberlik nûrunun Hazret-i Âdem Aleyhisselâm'dan başlayıp bütün Peygamberlerden geçtikten sonra Hazret-i Muhammed'de karar kıldığını, Peygamberimizin doğuşunu, o anda cümle âlemin nûra büründüğünü, cihânın bütün zerrelerinin bu mübârek ânı kutlamak için merhabâ diye çağırıştıklarını, feleğin sevincinden raksa girdiğini, Kâ'be'nin bile «yâ Muhammed beni putlardan temizle, müşriklerden kurtar!» diye feryâd ettiğini; Hazret-i Muhammed'in kırk yaşına geldikten sonra başına Risâlet tacının konulduğunu, Kur'ân-ı Kerîm'in âyet âyet nâzil olarak sırasiyle bütün mûcizelerin ortaya çıktığını, mi'râcı, Peygamberimizin Cibrîlin delâletiyle Burak'a binerek bir anda âlem-i Kuds'e ayak bastığını, daha sonra Sidre'ye en sonunda da Refref ile Sidre'den öteye geçerek Allah'ın huzûruna çıktığını, Cemâlullahın keyfiyyetsiz ve kemmiyyetsiz olarak Peygamber Efendimize göründüğünü, Peygamberimizin hitâb-ı İlâhiyeye mazhar olduğunu, en sonunda Peygamberimizin vefâtını çok sâde, samimî ve heyecanlı bir dil ile tasvîr eder.

3) Hilye-i Şerîf : Peygamber Efendimizin vasıflarını anlatan uzun mesnevîler biçiminde yazılmış eserlerdir. Edebiyatımızda en ünlü hilyeyi Hâkaanî Mehmed Bey kaleme almıştır.

4) Mi'râciyye : Peygamberimizin «Mi'râc» ını tasvîr eden kısa vezinli uzun mesnevî biçiminde yazılmış manzûmelerdir.

5) Siyer : Peygamberimizden bahseden mensûr eserlere siyer denir. Alaşehirli Veysî Efendi'nin yazdığı Siyer-i Veysî bunların en ünlüsüdür.

Bir iddiâsı olmayan bu güldestemiz, son yıllarda artan bir

ihtiyâca cevap vermek üzere tertiplenmiştir. Bundan sonra daha geniş olarak bu konudaki çalışmalara bir başlangıç olursa, bu, bizim için bir sevinç olacaktır.

İstanbul : 31 - Ekim - 1965

Dr. Abdullah Öztemiz Hacıtâhiroğlu

— Peygamber Efendimizin annesi Hazret-i Âmine Vâlidemiz'in vefât ederken Peygamberimize söylediği birkaç kıymetli söz —

Ma'sum çocuk!
Seni vedia-i İlâhî olarak bırakıp gidiyorum,
Rabbim seni mes'ut ve mebrûk buyursun!
Vâlidenin gaybubetiyle me'yus olma!

Ey bir rü'yânın kurbanı olacakken
Lûtf-i İlâhî sâyesinde, fidye-i necât ile
Pençe-i cellâd-ı ecelden yakayı kurtaran
Abdullah'ın o ma'sum yavrusu!
Eğer düşlerim doğru çıkacak olursa
Sen bütün ins ü cinne gönderilecek bir Peygambersin!

Helâl ve harâmı bildirmeğe,
Bütün hakîkatleri çerçevelemeğe
Ve ceddin İbrâhim aleyhisselâmın dîni
İslâmiyeti ihyâyâ memursun!

Çünkü Allah, İbrâhim Aleyhisselâm gibi seni de,
Putlardan ve puta tapanlara uymaktan korumuştur!

Her yaşayan ölür,
Her yeni eskir,
Her yaşlı göçer,
Ben de öleceğim.

Fakat senin gibi temiz
Bir vekil bırakacağım için
Adım aslâ ölmeyecek!

Hazret-i Âmine Hatun
(Vefâtı : 577)

— Peygamber Efendimizin sütannesi Halime Hatun'un Peygamberimiz'in bebeklik zamânını tasviri —

«Zevcim beni aldı ve Âmine Hatun'un evine götürdü. Âmine Hatun beni güler yüzle karşıladı ve çocuğun odasına götürdü. Çocuk, altında yeşil ipekten bir şilte, beyaz yünden bir sargıya sarılmış, arka üstü mışıl mışıl uyumakta... Her nefes alışında, etrafa bir benzerini hayal etmek mümkün olmayan nefîs kokular yayılıyordu. O kadar güzel o kadar sevimliydi ki, uyandırmaya kıyamadım. Elimi göğsüne değdirerek, okşamak istedim. Gülümseyerek gözlerini açtı. Duyduğum câzibe hissinden sanki büyülenmiştim. İrâdesizce çocuğu kucağıma aldım. Gözlerinden öyle bir nur fışkırıyordu ki, gökleri deliyordu. Yavruyu iki gözünün arasından öptüm. Sağ mememi uzattım. Hemen aldı ve dilediği kadar emdi. Sonra sol mememi verdim. Almadı. Ondan sonra da hep böyle oldu. Hiç bir zaman sol mememden süt almadı.»

....

«Oymağımızın olduğu yere geldik. Çocuğu, en titiz itinâ ile yeni evindeki yeni köşeye bıraktım. Kocam sevinçler içinde, manzaraya baktı. Sonra devemizi sağmaya gitti. Devemiz de kısır ve kuru bir şeydi. Sütü çok azdı. Oğlum Abdullah'a bile yetmiyordu. Biraz sonra yanımıza gelen kocam bana seslendi: «Yâ Halime! Aldığın öksüzün ayağı çok uğurlu... Kısır devenin memelerini dopdolu buldum. Bak, şu bakracın içindeki süte!.. İşte şimdi sağdım bunu!.. Haydi içelim!..» Kısır devenin, belki günlerce üst üste eklense bu kadar tutmayacak olan sütünü içtik. Çocuk evimize gelir gelmez, sanki bereket yağmuru altında kaldık. Bütün sıkıntılarımız uçup gitti, gecelerimiz sabah ışığıyla doldu.»

Halime Hatun [Peygamberimiz'in sütannesi]
(VI. yüzyıl)

Çeviren : Necip Fazıl Kısakürek

NA'T

Senin aşkın kamu derde
Devâdır yâ Resûlallah
Senin katında hâcetler
Revâdır yâ Resûlallah

Senin nûrun gören gözler
Ne ay gözler ne yıldızlar,
Nurundan gece gündüzler
Ziyâdır yâ Resûlallah

Dilinden açılır güller
Sözünden bal ve şekkerler
Senünde hasta gönüller
Şifâdır yâ Resûlallah

Habibsin pâdişahlara
Tabibsin derd ü ahlara
Şefâatın günahkâra
Anâdır yâ Resûlallah

Ay ü güneş yedi yıldız
Seni öğer kamu düpdüz
Senin sözünden ayrık söz
Hatâdır yâ Resûlallah

Hased kılır sana iblis
Zehî ahmak olur telbis
Seni sevdiğiçin İdris
Alâdır yâ Resûlallah

Ururlar nevbetin dâim
Bu beş vakt sünnetin kaaim
Gelirse honuna her kim
Salâdır yâ Resûlallah

Mübârek türbesi yerde
Dolu nûr ile perverde
Veli rûhun feleklerde
Ayândır yâ Resûlallah

Makaamın Kâ'be-i Zemzem
Hemîşe kaaim ü muhkem
Hızır ümmetine her dem
Sakadır yâ Resûlallah

Şeyyad-ı Hamza ol şahdan
Diler kim kurtula ahdan
Seni medh etmek Allahdan
Atâdır yâ Resûlallah

Şeyyad Hamza (XIII. yüzyıl)

İLAHİ

Dün gece kardaşlar bana düşümde
Bir yeşil bayraklı Sultan göründü
Gözümün gördüğün söylerim size
Bir yeşil bayraklı Sultan göründü

Sancağın kaldırıp şöyle yürüdü
Yüreğim içinde yağım eridi
Muhammed'in nûru arşı bürüdü
Bir yeşil bayraklı Sultan göründü

Sancağı ağ idi döndü yeşile
Uyandım kendimi döğdüm taş ile
Ey Allahım yine göster düş ile
Bir yeşil bayraklı Sultan göründü

Derviş Yunus dâim Allaha tapar
Tapmayanlar doğru yolundan sapar
Ey Allahım bizi onlarla kopar
Bir yeşil bayraklı Sultan göründü

Yunus Emre (Ölm. 1307)

İ L Â H İ

Araya araya bulsam izini
İzinin tozuna sürsem yüzümü
Hak nasîb eylese görsem yüzünü
Yâ Muhammed canım arzular seni

Bir mübârek sefer olsa da gitsem
Kâbe yollarında kumlara batsam
Hub cemâlin bir kez düşte seyretsem
Yâ Muhammed canım arzular seni

Arafat dağıdır bizim dağımız
Orda kabul olur bizim duâmız
Medine'de yatar Peygamberimiz
Yâ Muhammed canım arzular seni

Yûnus metheyledi seni dillerde
Sevilip durursun hep gönüllerde
Ağlaya ağlaya gurbet ellerde
Yâ Muhammed canım arzular seni

Yunus Emre

NA'T

Canım kurban olsun senin yoluna
Adı güzel kendi güzel Muhammed
Şefâat eyle bu kemter kuluna
Adı güzel kendi güzel Muhammed

Mü'min olanların çoktur cefâsı
Âhirette olur zevk ü safâsı
On sekiz bin âlemin Mustafâsı
Adı güzel kendi güzel Muhammed

Yedi kat gökleri seyrân eyleyen
Kürsi'nin üstünde cevlân eyleyen
Mi'râcında ümmetini dileyen
Adı güzel kendi güzel Muhammed

Âşık Yunus n'eder dünyâyı sensiz
Sen Hak Peygambersin şeksiz gümansız
Sana uymayanlar gider iymansız
Adı güzel kendi güzel Muhammed

Yunus Emre

NA'T

Hak yarattı âlemi
Aşkına Muhammed'in
Ay ve günü yarattı
Şevkine Muhammed'in

Ol dedi oldu âlem
Yazıldı levh ü kalem
Okundu hatm-i kelâm
Şânına Muhammed'in

Hep erenler geldiler
Dergâha yüz sürdüler
Zikr-i tevhîd ettiler
Nûruna Muhammed'in

Veysel Karânî kazandı
Âhir yine özendi
Sekiz uçmak bezendi
Aşkına Muhammed'in

Ferіştehler geldiler
Saf saf olup durdular
Beş vakt namaz kıldılar
Aşkına Muhammed'in

Havada uçan kuşlar
Yeşerip dağ ve taşlar
Yemiş verir ağaçlar
Aşkına Muhammed'in

İmansızlar geldiler
Ondan îman aldılar
Beş vakt namaz kıldılar
Aşkına Muhammed'in

Yunus ki ede methi
Över Kur'ân âyeti
An vergil salâvatı
Aşkına Muhammed'in

Yunus Emre

من بندهٔ قرآنم اگر جان دارم

من خاک ره محمّد مختارم

گر نقل کند جز این کس از گفتارم

بیزارم ازو وزان سخن بیزارم

مولانا

Hazreti Mevlânâ Diyor ki
(1207 - 1273)

Men bende-i Kur'anem eğer can dârem
Men hâk-i reh-i Muhammed Muhtârem
Ger nakl küned cüzin kes ez güftârem
Bizârem ez o ve zân sühan bîzârem..

TERCÜMESİ

Ben sağ olduğum müddetçe Kur'anın kölesiyim
Ben, Muhammed Muhtar'ın yolunun tozuyum
Benim sözümden, bundan başkasını kim naklederse
Ben ondan da bizarım o sözlerden de bizarım..

MEVLİD'den

Cümle zerrât-ı cihân edüp sadâ
Çağrışuben dediler kim merhabâ

Merhabâ ey âli sultan merhabâ
Merhabâ ey kân-ı irfan merhabâ

Merhabâ ey sırr-ı fürkan merhabâ
Merhabâ ey derde derman merhabâ

Merhabâ ey mâh ü hurşîd-i Hudâ
Merhabâ ey Hak'dan olmayan cüdâ

Merhabâ ey bülbül-i bâğ-ı cemâl
Merhabâ ey âşinâ-yı Zülcelâl

Merhabâ ey âsi ümmet melcei
Merhabâ ey çâresizler eşfai

Merhabâ ey cân-ı bâkî merhabâ
Merhabâ uşşâka sâkî merhabâ

Merhabâ ey kurret-ül-ayn-i Halîl
Merhabâ ey hâs-ı mahbûb-ı Celîl

Merhabâ ey rahmeten-lil-âlemîn
Merhabâ sensin şefî'-el-müznibîn

Merhabâ ey pâdişâh-ı dü cihân
Senin için oldu kevn ile mekân

Ey cemâli gün yüzü bedr-i münîr
Ey kamu düşmüşlere sen destgîr

Destgîrisin kamu üftâdenin
Hem penâhı bende vü âzâdenin

Ey gönüller derdinin dermânı sen
Ey yaratılmışların sultânı sen

Sensin ol sultân-ı cümle enbiyâ
Nûr-i çeşm-i evliyâ ve asfiyâ

Ey risâlet tahtının sen hâtemı'
Ey nübüvvet mihrinin sen hâtemi

Çünkü nûrun rûşen etti âlemi
Gül cemâlin gülşen etti âlemi

Yâ Habîballah bize imdâd kıl
Son nefeste lûtfun ile şâd kıl

Süleyman Çelebi (Ölm. 1421)

İLÂHİ

Göster cemâlin göreyim
Ey mâh-ı tâbân Mustafâ
Ref' et nikaab-ı rûyini
Şems-i dırahşân Mustafâ

Sana eren erdi Hak'a
Aşk zencirin boyna taka
Tâ hak cemâline baka
Ey nûr-ı cânan Mustafâ

Hakkın sen oldun mazharı
Sensin kamunun rehberi
Seni seven oldu beri
Cümleden erkân Mustafâ

Rûyinle oldu âfitâb
Sana göründü hak kitâb
Âşıklara fetholdu bâb
Ey derde dermân Mustafâ

Öğmek seni elbet muhâl
Meddâhın oldu Zülcelâl
Muhyî kuluna kıl visâl
Ey Hakka mihmân Mustafâ

Şeyh Muhyiddîn
(XV. yüzyıl)

DER MEDH-İ NEBÎ

Yine ey bâd-ı nesîmî amber-âsâ hûb es
Reh-neverd ol bunca günlük yolları bir demde kes
Tîz-rev bir turfa peyk-i çâpük ü çâlâksin
Olabilmez sana hem-reh ne cemâze ne feres
Var Resûlün türbesine ayağına sür yüzün
Bî-edeb deprenme âheste kımılda etme ses

Oku Hassan gibi bu medh-i revan edip senâ
Türlü miskinlikler et hizmet edip misl-i Enes
Ey nefîs-el-nefs ü nîku halk u rahmanı nefes
Vey muîn-i her kesi her kalmışa feryâd-res
Pâsbânı âli kasrının ki Mikâîldir
Bârigâhında senin nâmûs-i ekberdir ases
Nitekim nûrun güneşten iktibas eder kamer
Nûru her peygamberin nûrundan olur muktebes
Yarlığanmak iltimâs ettiğimiz ayb etme kim
Yâ Nebiyyallah şefâattir tapundan mültemes
Hôce-i her kaafile-sâlâ-ı râh-ı dînsin
Kalmışız sergeşte vü güm-râh depretdir ceres
Mâdihindir Rûşenî her demde medh eder seni
Gerçi medhin edebilmez Hak'dan özge hîç kes

Rûşenî (Ölm. 1487)

NA'T

Çün doğup tuttu cihan yüzünü hüsnün güneşi
Kim ola sevmiye bu vech ile sen mâh-veşi
Türk ü Kürd ü Acem ü Hind bilir bunu ki sen
Hâşimîsin Arabîsin Medenîsin Kureşî
Sen emîre kul olan her ne kadar müdbir ola
Bende-i mukbil olur misl-i Bilâl-i Habeşî
Dîk-i hikmette pişirdi çü senin sevgini Hak
Cebraîl olsa nola matbahının heyme-keşi
Yerdeki da'veti fevt ola gidem deyu göğe
Bağladın beline ey nûr-i bilâ-sâye taşı
Sensin ey püşt ü penâh-ı melek ü ins ü perî
Enbiyânın güzeli sevgilisi hûbu hoşu
Üzülüp ırkı Ebû-Cehl gibi ebter olur
Sen Ebülkaasım ile her ki tutarsa güreşi
Lâle benzer ki gül-i rûyuna indirmedi baş
Muğ-i Hindû gibi yandı kararıp içi dışı

Kesilip başın ayakta göriser her ki senin
Yüzün izine sürüp koymaz ayağına başı
Parmağından akıtıp âb-ı revan-bahşı revan
Nice yüz bin kişiden def' edipsin ateşi
Vedduhâ verdine Velleyl okurum sünbülüne
Rûşenî virdi budur: «Külli gadâtın ve aşiy»

Rûşenî

NA'T-I ŞERÎF

Ey risâlet bûstânında hırâman servi kad
Vey nübüvvet ravzasında yâsemen-bû lâle-had
Adı Ahmed bî-aded dür yâ Nebiyyullah Veli
Sen bir Ahmed'sin ki senden görünür nûr-ı Ahad
«Sad» aynin «mim» ağzın «dal» zülfün göreli
Yâ Nebi gitmez dilimden bir nefes zikr-i samed
Enbiyânın her birinin var nihâyet ilmine
Hak sana verdi ki ilm ü hikmete yok hadd ü ad
Rûşenî bîçâre zulmette kalırdı yâ Nebî
Ona «mim» ağzınla iki «dal» ın olmasa meded

Rûşenî

NA'T

Eyâ sultân-ı kevneynin sözün cümle dekaayıktır
Letâyiftir garâyibdir acâyibdir hakaayıktır
Fesâhatta belâgatta maârifte merâtipde
Nebîlerden seni kimdir demez a'lâ ve faayıktır
Senin bir vech ile zât-ı şerîfin zâhir oldu kim
Hudâ demekden özgesi ne dense sana lâyıktır
Cihanda la'l ü yâkutun adı gerçi ki sâmittir
Senin la'lin sühangûdur dilin yâkut-i nâtıktır
Boyun serv-i hırâmandır semensa kâkülün sünbül
Hatın mânend-i reyhandır yüzün misl-i şakaayıktır
Zamîrin mihr-i rahşandır cebînindir meh-i tâban
Gül'âlindir şeb-i yeldâ yanağın subh-ı sâdıktır

Eyâ ma'şûk-ı rahmânî ki farz-ı ayn imiş aşkın
Sana âşık olan kimse heman Allah'a âşıktır
İnip gökten yere İsâ nola olursa şâkirdin
Lebin ihyâ-yı mevtâda igen üstâd-ı hâzıktır
Senin şîrin dudağına reteb dense aceb midir
Bu nahlistân-ı âlemde ki boyun nahl-i bâsıktır
Hak'ın ism-i şerîfinden güzîn ismin ki müştaktır
Mübârek adın Allah'ın latîf adına lâhıktır
Eğerçi da'vetin kamu nebîlerden eyâ dâî
Gelüptür sûretâ sonra velî ma'nide sâbıktır
Beyân etse maânî-i bedîi mantıkın nola
Kelâm-ı hikmet-âmîzin mesâbîh ü meşârıktır
Sabâ benzer ki gülzâr-ı diyârından güzer kılmış
Serâser uğrayan yerler gülistân ü hadâyıktır
Ebûbekr ü Ömer Osman Ali kim çâriyârındır
Seni her kim sever candan bilâdınla muvaafıktır
Acep mi medh-i hulkundan olursa Rûşenî âciz
Çü mâdih hulk-i nîgûnu eyâ memdûh-i hâlıktır
Ne devletlu saâdetlu ne izzetludur ol kimse
Seninle rûz-i mahşerde müsâhiptir müânıktır
Şefîi her günahkârın çü ey şâh-ı kerem sensin
Gelüptür Rûşenî dahi kapına abd-i âbıktır
Senin bir âşıkındır ol deli candan eyâ server
Gözü yaşı yüzü rengi onun aşkına tanıktır

Rûşenî

KASÎDE-İ NA'T-I RESÛL

Şu söz kim ola misâl-i kelâm-ı ehl-i kemâl
Selâsetinde hacîl ola selsebîl-i zülâl
Şu söz ki zemzeme-i Âhir-uz-zeman ola ol
Gönülde can gibi saklaya ehl-i vecd ü hâl
Sezâdürür k-ola bezl-i medâyih-i Ahmed
Senâ vü mekrümet ü mahmidet aliyy ü âl
Vücududur veren âhir zamâna zîb ü şeref
Nite ki ıyd-i hümâyûn ile meh-i şevvâl

Cihâna geldi bülend etti dînin eyvânın
Revâk u tâkını kisrâların edip pâmâl
Açıldı nefha-i ahkâm ile gül-i ümmîd
Seçildi pertev-i islâm ile harâm ü halâl
Alelhusûs bu tertîb ola kıyâmete dek
Zehî nihâyet-i kudret kemâl-i istiklâl
Eğerçi yer göbeği Kâ'be'dir cihâna şeref
Ki Çin'de nâfe ile bulur i'tibâr gazâl
Seninle buldu safâ Kâ'be yâ Nebiyyallah
Seninçün etti bu halkı Müheymin-i müteâl
Yeri göğü yaratırken eyâ bihîn-i beşer
Hudâ bilir ki vücûd-i lâtîfin idi meâl
Tapunu eyledi âlemde sâhib-ül-mi'râc
Zehî inâyet-i Perverdigâr-ı Celle Celâl
Misâfir-i şeb-i Esrâ mukiym-i Ev'ednâ
Sana denildi sana merhaben teâl teâl
Tevakkuf etti güneş gülle-ban husûsunda
Tabî'atında var iken bu denlu isti'câl
Duâ gibi çıkarıp bir nefeste gökyüzüne
Yine yer ehline rahmet gibi eder inzâl
O gecede güher-i şeb-çerâg doksan bin
Müzeyyin oldu nübüvvet kulağına fi hâl
Serâser eyledi ser cümle enbiyâ ta'zîm
Temâmet eyledi ervâh-ı kuds istikbâl
Çü buldu kabza-i kudrette kaab-ı kavseyn'i
Murâdı tîrine etti inâyeti per ü bâl
Kara giyer şeb-i mi'râc ü Hazret-i Kâ'be
Misâl-i mürşid-i kâmil muhassıl-ul-âmâl
Garazları bu ki makbûl-i hidmeti olalar
Hemîşe bâr-geh-i Kibriyâda misl-i Bilâl
Gel ey hulâsa-i kevneyn ü fahr-i mahlûkat
Habîb-i Hazret-i Bârî muîn-i ümmet-i dâl
Ne şübhe fahr-i rüsül efdal-ül-beşer sensin
Cemî'-i kevn ü mekân zerre zerre şâhid-i hâl
Nübüvvetine şehâdetler etti dört kitâb
Eğerçi şâhid-i şer' ikidir bilâ-işkâl

Sana mutâbaat için kıyâma durdu şecer
Rükû'a vardı sipihr ü sücûda indi cibâl
Elif kıyam ü rükû' oldu dâl ü secde mîm
Namâz kıl ki namâz oldu ayn-ı âdeme dâl
Zaîf ümmeti zulmette komamağ için
Ziyâ vü nûrun ile arş ü ferş mâlâmâl
Cihanda yeller olur kim eser eserleri yok
Kimisi sarsar u kimi debûr ü kimi semâl
Şu demde kim ese kıble yeli diyârından
Bahâr olur açılır her çiçek sefîd eğer âl
Gel ey saâdet-i fakr ile fahr eden hace
Şefâatin dürür ümmet içinde re'sül-mâl
İki cihanda şu bedbaht eyledi noksan
Ki mâl üstüne.kef geçtiğini sandı kemâl
Mukaddem olsa ne tan noktadan mücerreddir
Hesâba gelse bir olmaz eğerçi dâl ile zâl
Seni ibâret-i Levlâk nükte-i kudsî
Güneşden eyledi rûşen ne hâcet istidlâl
Hidâyet-i Ahadî mürşid olmadı yoksa
Bilirdi kadrini Bû-Cehl-i nâ-pesend-fiâl
Eyâ Nebî seni medheylemek ledünnîdir
Hurûf-i lâfz ile mümkün ola mı emr-i muhâl
Eyâ güzîn-i beşer sen Habîb ü ben acemî
Veyâ Emîn-i zemân sen fasîh ü ben ise lâl
Ere mi pâye-i medhine dest-i nâtıkanın
Taka mı değme denî Arş sâkına halhâl
Edemedim ser-i giysûnu kıl kadar ta'rîf
Bu ârzûda vücûdum hakîkat oldu hayâl
Medâyihinde kati ihtiyârsız olurum
Bilirken olduğun ıtrâb mûcib-i imlâl
Şeref değil mi ki nâm-ı şerîfini ananı
Hezâr cehd ile iblîs edemeye idlâl
Şu resme ümmet arasında dôstlar var kim
Tavâfa gelse eder Kâ'be ona istikbâl
Alelhusûs Cenâb-ı bülend-i Sıddîkî
Ki buldu onun ile dîn-i Ahmed istiklâl

Kim ola bir dahi mânend-i Hazret-i Fâruk
Ki turrası ola din ârızına Zülf-i cemâl
Emîr-i memleket-i ilm ü hilm Zinnûreyn
İbâdetinde bulunmadı zerrece ihmâl
Yegâne Hayder-i safder Gazanfer-i Bârî
Ali ki nam-ı şerîfi olur mübârek fâl
İki güher ki Hasendir biri Hüseyn-i şehîd
Kim anlarınla ederdi zemâne def'-i melâl
Bebekleridürür islâm gözünün ikisi
Hoşâ sipihr-i saâdetde rûşenân-ı celâl
İlâhi âline ashâbına ba ecmeihim
Hezâr bâr salât ü selâm ola irsâl
Ümîddir ki her, üftâdeyi unutmayalar
Budur murâdı cihan halkının alel icmâl
Biri de bende ki oldum esîr-i nefs-i denî
Garîk-i bahr-i günâhım refîk-i râh-ı dalâl
Günâh yükleri bastı yüzün düşübdürürin
Şefâat eyle kayırmaz kemînenin elin al
Şefâatın demidir geldi yâ Resûlallah
İnâyet eyle ki gelmez inâyetine zevâl
Şulardan eyleme ben çâkerini kim olalar
Tarîk-i Hak'ka muannid dalâlete meyyâl
Fakir isem nola şevkin içimde dopdoludur
Aceb mi olsa reyâhîn ile kabûl-i sifâl
Bin ise medh ediciler Necâtî de biridir
Kulun nihâyeti yoktur binini gör birin al
Ümîddir ki şefâat elini çekmeyesin
Cezâ gününde diğer-gûn olur ise ahvâl
Bana düşen bu ki yelem yoluna yumuşuna
Gerekse cennete gönder gerek cehenneme sal
Cenâb-ı hâtif-i gaybîden erdi câna hitâb
Ki ey netîce-i penc ü çihar ü hefte vü sâl
Delîl-i vâzıh ü rûşen değil midir bu kim
Huzûr-i ümmet için ol şefî'-i yevm-i suâl
Mukarrer eyledi bir pâdişâha devleti kim
Umûr-i şer'den ayrığın eyledi ibtâl

Sipihr mertebe Sultân Bayezîd ol kim
Sirişţedir hüner ile zehî ferişte hisâl
Şu denlü dîn ile dünyâya verdi revnak ki
Beğendi Kaadir-i Settâr ü Îzid-i müteâl
Ana raiyyet olup Mustafâ'ya ümmet olan
Mukarrer iki cihan devletine buldu visâl
Cemî'-i âlemin oldur duâsı can ile ki
Bu intizâm ola tâ haşredek ber-în minvâl
Cemî-i emrde Kur'ân ile müşâveresi
Zehî kemâl-i taayyün esâs-ı istidlâl
Müsâ'adet ede ömrüne dîn-i hakk-ı Resûl
Müsâreat ede emrine ihtimâm-ı ricâl

Necâtî (Ölm. 1508)

NA'T-I ŞERÎF

Muhammed-i Arabî kim Resûl-i ekmeldir
Tekarrübiyle kamu enbiyâdan efdaldir
Kılan resûllerin kavmineydi da'veti çün
Nübüvveti ile bu ins ü câna mürseldir
Kim anı medh ede çün medhidir onun Levlâk
Defâtir-i dü cihan midhatinde mücmeldir
Adû-yi bî-basar ona muhâlif olsa ne tan
Sahîhi eğri görürler şular ki ehveldir
Eğerçi hatm idi Yûsuf'da hüsn-i i'câzı
Bu hüsn-i hulku ile cümlesinden ecmeldir
Eyâ muîn-i beşer rahm kıl fütâdelere
Şefâat âyeti şânında çünkü münzeldir
Kapun gedâsı dürür Adlî onu reddetme
K-ona muhabbet-i âlim delîl-i a'deldir

Sultan İkinci Bâyezîd Han
(1447 — 1512)

İLÂHİ

Ey cemâl-i nûr-i çeşm-i evliyâ
Elmeded vey ma'den-i nûr-i Hudâ
Hâk-i pây-i tûtiyâ-yı asfiyâ
Elmeded ey ma'den-i nûr-i Hudâ

Kimse sensiz bulamaz Hakka vusûl
Feyz-i lûtfunla olur merd-i kabul
Rahmeten lil âleminsin yâ Resûl
Elmeded ey ma'den-i nûr-i Hudâ

Eyledin bî had cürüm ile cerîm
Oldun eşhâs-ı hevâ ile nedîm
Eyle isyânım şefâat yâ Kerîm
Elmeded vay ma'den-i nûr-i Hudâ

Ey kerem kânı Resûl-i Kibriyâ
Kemterindir bu Selîm-i pür hatâ
Dergehînden ilticâ eyler atâ
Elmeded ey ma'den-i nûr-i Hudâ

Yavuz Sultan Selim Han
(1467 — 1520)

KASÎDE DER NA'T-İ HAZRET-İ NEBEVÎ

(SU KASİDESİ)

Saçma ey göz eşkten gönlümdeki odlâre su
Kim bu denlu tutuşan odlâre kılmaz çâre su
Âb-gûndur günbed-i devvâr rengi bilmezem
Ya muhît olmuş gözümden günbed-i devvâre su
Zevk-i tîginden acep yok olsa gönlüm çâk çâk
Kim mürûr ile bırakır rahneler dîvâre su
Vehm ilen söyler dil-i mecrûh peykânın sözün
İhtiyât ile içer her kimde olsa yâre su

Suya versin bâğıban gülzârı, zahmet çekmesin
Bir gül açılmaz yüzün-tek verse bin gülzâre su
Okşatabilmez gubarını muharrir hattına
Hâme-tek bakmaktan inse gözlerine kaare su
Ârızın yâdiyle nemnâk olsa müjgânın nola
Zâyi olmaz gül temennâsıyla vermek hâre su
Gam günü etme dil-i bînârdan tîğin dirîğ
Hayırdır vermek karanlık gecede bîmâre su
İşte peykânın gönül hicrinde şevkim sâkin et
Susuzum bir kez bu sahrâda benimçin âre su
Ben lebin müştâkıyım zühhâd kevser tâlibi
Nitekim meste mey içmek hoş gelir hüşyâre su
Ravza-i Kûyuna her dem durmayıp eyler güzâr
Âşık olmuş galibâ ol serv-i hoş reftâre su
Su yolun ol kûydan toprak olup tutsam gerek
Çün rakîbimdir dahi ol kûya koymam vâre su
Dest-bûs-i ârzûsiyle ölürsem dôstlar
Desti eylen toprağım sunun onunla yâre su
Serv serkeşlik kılır kumri niyâzından meğer
Dâmenin tuta ayağına düşe yalvâre su
İçmek ister bülbülün kanın meğer bir reng ile
Gül budağının mizâcına gire kurtâre su
Tıynet-i pâkini rûşen kılmış ehl-i âleme
İktidâ kılmış tarîk-i Ahmed-i Muhtâre su
Seyyid-i nev'-i beşer deryâ-yı dürr-i ıstıfâ
Kim sepiptir mûcizâtı âteş-i eşrâre su
Kılmağ için tâze gülzâr-ı nübüvvet revnakın
Mûcizinden eylemiş izhâr seng-i hâre su
Mucizi bir bahr-i bîpâyan imiş âlemde kim
Yetmiş ondan bin bin âteş-hâne-i küffâre su
Hayret ilen parmağın dişler kim etse istimâ'
Parmağından verdiği şiddet günü Ensâre su
Dôstu ger zehr-i mâr içse olur âb-ı hayât
Hasmı su içse döner elbette zehr-i mâre su
Eylemiş her katreden bin bahr-i rahmet mevchîz
El sunup ur geç vüzû' için gül-i ruhsâre su

Hâk-i pâyine yetem der ömrlerdir muttasıl
Başını taştan taşa urup gezer âvâre su
Zerre zerre hâk-i dergâhına ister salınur
Dönmez ol dergâhtan ger olsa pâre pâre su
Zikr-i na'tın virdini derman bilir ehl-i hatâ
Öyle kim def'-i humâr için içer meyhâre su
Yâ Habîbullah yâ Hayrelbeşer müştâkınım
Öyle kim lebteşneler yanıp diler hemvâre su
Sensin ol bahr-i kerâmet kim şeb-i Mi'râçda
Şebnem-i feyzin yetirmiş sâbit ü seyyâre su
Çeşme-i hurşîdden her dem zülâl-i feyz iner
Hâcet olsa merkadin tecdid için mi'mâre su
Bîm-i dûzah nâr-ı gam salmış dil-i sûzânıma
Var ümîdim ebr-i ihsânın sepe ol nâre su
Yümn-i na'tinden güher olmuş Fuzûlî sözleri
Ebr-i nîsandan dönen tek lü'lü-i şehvâre su
Umduğum oldur ki rûz-i haşr mahrûm olmayan
Çeşme-i vaslın vere ben teşne-i dîdâre su

Fuzûlî (1494 — 1555)

NA'T-I SEYYİD-EL-MÜRSELÎN

Tâc-ı ser-i enbiyâ
Pîşrev-i evliyâ
Seyyidinâ Mustafâ
Salli ve sellim aleyh

Şah-ı Kureyş-i neseb
Âlem-i ümmî lakab
Hazret-i mahbûb-i Rab
Salli ve sellim aleyh

Yûsuf-i Mısr-ı cemâl
Meh yüzü kaşı hilâl
Menba-ı âb-ı zülâl
Salli ve sellim aleyh

Nâsıh-ı edyân-ı gayr
Hâdim-i esnâm ü deyr
Bâni-i bünyân-ı hayr
Salli ve sellim aleyh

Şems-i saâdettir ol
Bedr-i celâlettir ol
Necm-i hidâyettir ol
Salli ve sellim aleyh

Câna tabib-i maraz
Hilkata oldur garaz
Cevher ü bâkî araz
Salli ve sellim aleyh

Taht-ı dile han odur
Dîn ile iyman odur
Hulk-i beden cân odur
Salli ve sellim aleyh

Mihr-i sipihr-i kerem
Sırr-ı arab hem acem
Hâfız-ı levh-i kalem
Salli ve sellim aleyh

Sırr-ı ezelden habîr
Sâhib-i fazl-ı kebîr
Halka beşîr ü nezîr
Salli ve sellim aleyh

Şâh-ı şefî'-i Usât
Âyet-i lûtf ü necât
Rûhuna yüzbin salât
Salli ve sellim aleyh

Zıll-i zalîl-i Hudâ
Mihr-i münîr-i Hudâ
Yoluna canlar fedâ
Salli ve sellim aleyh

Ma'den-i tahkîk odur
Mahzen-i tevfîk odur
Sâhib-i Sıddîk odur
Salli ve sellim aleyh

Nâtık-ı güftâr-ı Hak
Âlem-i halk-ı tebak
Sâhib-i Fâruk-i Hak
Salli ve sellim aleyh

Ma'den-i ihsandır ol
Merdüm-i insandır ol
Sâhib-i Osmandır ol
Salli ve sellim aleyh

Ahmed-i Muhtârdır ol
Seyyid-i ebrardır ol
Sâhib-i Kerrardır ol
Salli ve sellim aleyh

Cedd-i Hüseyn ü Hasen
Mihr-i sipihr-i kühen
Sâhib-i hulk-i hasen
Salli ve sellim aleyh

Görse cemâlin gözüm
Pâyine sürsem yüzüm
Yok sana lâyık sözüm
Salli ve sellim aleyh

Rûhî-i bîçâreyim
Vâlih ü âvâreyim
Bir dili pür yâreyim
Salli ve sellim aleyh

Taht-ı dilin hânı kıl
Hâci-i kurbanı kıl
Anı beden canı kıl
Salli ve sellim aleyh

Rûhî-i Bağdâdî
(Ölm. 1606)

HİLYE'den

Hem cesîm idi Resûl-i Ekrem
Yaraşır rûh-i mücessem der isem

Cism-i zîbâsına vermişti revâç
Hil'at-i tâc ü kabâ-yı Mi'râç

Enbiyâ hayline sultân idi Ol
A'zam-ül-kadr idi zîşân idi Ol

Ekmel-ül-halk idi Ol hûb-hisâl
Zülcelâl etmiş idi feyz-i cemâl

Olalı taht-ı nübüvvette mukîm
Cilvegâhıydı O'nun arş-ı azîm

Sâhib-i hüsn ü behâ idi Resûl
Hâsılı ayn-i vefâ idi Resûl

Gelmemiştir bilir eşyâ ânı
Yaradılmışta O'nun akrânı

Yaraşırdı nitekim hûr-i cinân
Serv-i kaddine yeşiller her ân

Ekser ak idi libâsı o gülün
Yüzü akıydı gürûh-i rüsül'ün

Dürr-i yektâ idi ol deryâ dil
Nola ki olsa beyâza mâil

Geh zuhûr eyler idi ol gül-i âl
Âl hil'ât ile hurşîd misâl

Bunu tahkîk bil ol reşk-i sürûş
Oldu havrâ gibi hem sündüs-pûş

Yâni kim ince lâtîf atlaslar
Giydiler devlet ile Peygamber

İbn-i Âzîb dedi bu re'y-i münîr
Nehy olunmazdan idi lebs-i harîr
Bürünürdü dahi Ol mehpâre
Za'frân ile boyanmış câre
Gâhi ol tâc-ı ser-i Âl-i Abâ
Yünden eylerdi libâsın farazâ
Bu kadar kadr ile ol Zât-ı Şerîf
Mescidi öyle ederdi teşrîf
Ol siyeh câmede ol fahr-i cihân
Âb-ı hayvân idi zulmette nihân
Kara şâla giricek âyine-veş
Buluta girdi sanırlardı güneş
Geçip ol kaşları yay mihrâba
Lûtf ile derler idi eshâba
Ben kulum kulların esvâbı budur
Hem ubûdiyyetin âdâbı budur

Hâkaanî (Ölm. 1606)

KIT'A

(Birinci Sultan Ahmet, Hazret-i Muhammed'in emânât-ı şerîfleri kendisine gösterildiğinde, Peygamber Efendimiz'in nalınlarını ta'zîmle alıp bir müddet hürmetle seyrettikten sonra fevkalâde bir sevinç ve takdîs ile irticâlen bu kıt'ayı söymiştir.)

Nola tâcım gibi başımda götürsem dâim
Kadem-i pâkini ol Hazret-i Şâh-ı Rüsül'ün
Gül-i gülzâr-ı nübüvvet o kadem sâhibidir
Bahti'yâ durma yüzün sür kademine o gülün

Bahtî [Birinci Sultan Ahmet Han]
(1590 — 1617)

İLÂHİ

İki cihan sultânının
Doğduğu ay geldi yine
İlm ü maârif kânının
Doğduğu ay geldi yine

Gelsin şefâat isteyen
Bulsun safâ O'nu seven
Ol sâhib-i hulk-i hasen
Doğduğu ay geldi yine

Bedr-i dücâ şems-i dühâ
Verd-i gülistân-ı Hudâ
Hakkın habîbi Mustafâ
Doğduğu ay geldi yine

Bir âşık-ı sâdık kani
Râhat bula cân ü teni
Sırr-ı hakîkat mahzeni
Doğduğu ay geldi yine

O'nu Hüdâyî ki sever
Matlûba bulmuştur zafer
Fahr-i cihan hayrülbeşer
Doğduğu ay geldi yine

Şeyh Aziz Mahmud Hüdâyî Efendi
(Ölm. 1628)

İ L Â H İ

Sadr-ı cemî' mürselîn
Sensin yâ Resûlallah
Bedr-i eflâk-i yakîn
Sensin yâ Resûlallah

Şâhidin leyl-i Esrâ
Sübhânellezî Esrâ
Câmî'-i cümle esmâ
Sensin yâ Resûlallah

Nûrun serâc-ı vehhâc
Âlemler sana muhtâc
Sâhib-i tâc ü mi'râc
Sensin yâ Resûlallah

Ey menba'-ı lûtf ü cûd
Yerin makâm-ı Mahmûd
Yaratılmıştan maksûd
Sensin yâ Resûlallah

Âyine-i Rahmânî
Nûr-i pâk-i Sübhânî
Sırr-ı seb'al-mesânî
Sensin yâ Resûlallah

Canlar içinde cânan
Ma'den-i ilm ü irfan
Ceddim ve pîrim sultan
Sensin yâ Resûlallah

Açan râh-ı tevhîdi
Bulan sırr-ı tefrîdi
Hüdâyî'nin ümmîdi
Sensin yâ Resûlallah

Şeyh Aziz Mahmud Hudâyî Efendi

NA'T

Kudûmün rahmet-i zevk ü safâdır yâ Resûlallah
Zuhûrun derd-i uşşâka devâdır yâ Resûlallah
Nebî idin dahi Âdem dururken mâ-i Tîn içre
İmâm-ı enbiyâ olsan revâdır yâ Resûlallah
Kemâl-i zümre-i ekmel senin nûrunla olmuştur
Vâcûdun mazhar-ı tâm-ı Hudâ'dır yâ Resûlallah
Seninle erdiler zâta dahi envâ'-ı lezzâte
İşin erbâb-ı hâcâte atâdır yâ Resûlallah
Hüdâyî'ye şefâat kıl eğer zâhir eğer bâtın
Kapına intisâb etmiş gedâdır yâ Resûlallah

Şeyh Aziz Mahmud Hüdâyî Efendi

İLÂHİ

Sayd ederken hümâ-yı irfânı
Uçtu ol şâhbâz-ı sultânî
Yûsuf'u çâha attı ihvânı
Kodu hasrette Pîr-i Ken'ânı
Neyledin Mustafâ'yı ey fâni
Kande gitti Muhammed'im kani

Terk edip bu serây-ı vîrânı
Belki cümle sivâ-yı sübhânı
Etti arzû o yüce Rahmânı
Katreden geçti buldu ummânı
Neyledin Mustafâ'yı ey fâni
Kande gitti Muhammed'im kani

Çok mudur bülbül etse efganı
Zâyi' etti o verd-i handânı
Nola ger dökse gözlerim kanı
Görmez oldu o mâh-ı tâbânı
Neyledin Mustafâ'yı ey fâni
Kande gitti Muhammed'im kani

Şeyh Aziz Mahmud Hüdâyî Efendi

İLAHİ

Zulmet-i şirk ü hevâyı def' için
Nûr-i pâk-i Mustafâ ola şefî'
Aradan cümle hicâbı ref' için
Nûr-i pâk-i Mustafâ ola şefî'

Âleme rahmet şefâat kânıdır
Li maallah kasrının mihmânıdır
Âşık-ı dil-hastanın dermânıdır
Nûr-i pâk-i Mustafâ ola şefî'

Mustafâ'dır hâdi-i ehl-i yakîn
Mustafâdır şâdi-i kalb-i hazîn
Oldürür çünkü şefî'-el-müznibîn
Nûr-i pâk-i Mustafâ ola şefî'

Şeyh Aziz Mahmud Hüdâyî Efendi

Fİ MEDH-EL-NEBÎ SALLÂLLAHÜ ALEYH-İ VESELLEM

Salât ile selâm olsun Resûle
Ki oldur rehnümâ olan bu yola
Muhammed muktedâ-yı enbiyâdır
Muhammed rehnümâ-yı evliyâdır
Kamudan gerçi Hak hoşnûd oluptur
Makâm amma ona mahmûd oluptur
Buyurmuştur onun şânında Mevlâ
Fekâne Kaab-ı Kavseyn-i Ev Ednâ
Şu zâtın ki ola meddâhı Rahmân
Ne vech ile onu medh ede insan
Selâm âline ashâbına her ân
Yakîn ola dahi Rıdvân-ı Rahman

Şeyh Aziz Mahmud Hüdâyî Efendi

İLÂHİ

Ey Resûl-i Mustafâ ve müctebâ
Vey habîb-i mürtezâ ve muktedâ
Arş-ı a'zam cilvegâh iken sana
Seyrine Sidre ola mı müntehâ
Bârigâh-ı vahdete erdin hemîn
Kaldı Mevlâ gitti cümle mâsivâ
Böyle bir nûr etti neslinden zuhûr
Tan mı İsmâîl ederse can fedâ
Nola eylersen Hüdâyî'ye nazar
Ceddim ü pîrimsin ey kân-ı Hudâ

Şeyh Aziz Mahmud Hüdâyî Efendi

DER NA'T-I SEYYİD-İ KÂİNÂT ALEYH-İ EFDAL-EL-SALAVÂT

Ukde-i ser-rişte-i râz-ı nihânîdir sözüm
Silk-i tesbîh-i dür-i seb'almesânîdir sözüm
Bir güherdir kim nazîrin görmemiştir rûzigâr
Rûzigâr-ı âlem-i gayb ermaganîdir sözüm
Rûzigâr ihsânımı bilmiş benim ya bilmemiş
Âleme feyz-i hayât-ı câvidanîdir sözüm
Ehl olan kadrin bilir ben gevherim medh eylemem
Alemin sermâye-i deryâ vü kânidir sözüm
Bî araz bir gevher-i sâfîdir ammâ muttasıl
Ehl-i tab'ın zîver-i tîg u sinânîdir sözüm
Yâ'ni kim endîşe sencânı cihânın dâimâ
Hem sarîr-i kilki hem vird-i zebânîdir sözüm
Bir benim gibi ciğerdâr ehl-i tab' olmaz dahi
Gevher-i tîğ-i kazâ-yi nâgehânîdir sözüm
Gamze-i dilber nola reşk eylese endîşeme
Hırz-ı bâzû-yi dil-i sâhibkırânîdir sözüm
Öyle bir pür şîvedir gûyâ ki bikr-i fikrimin
Gamze-i merd-efken-i nâmihribânîdir sözüm

Âyet-i Nun Vel Kalem'dir mushaf-ı sînemde ya
Rüstem-i endîşenin tîr ü kemânîdir sözüm
Bir gülistandır hayâlim dil-şüküfte bülbülü
Ol gülistânın lâtîf âb-ı revânîdir sözüm
Âferîniş tûti-i endîşeme bir dâmdır
Kim o dâmın dâne-i pür imtinânîdir sözüm
Kimse inkâr edemez mâhiyyet-i endîşemi
Ehl-i reşkin nüsha-i akd-i lisânîdir sözüm
Âfet-i ayn-ül-kemâl-i reşk kâr etmez bana
Def'-i zahm-ı çeşm-i Hallâk-ı Maânîdir sözüm
Hâk-i pâyın sürme eylerse aceb mi rûzigâr
Unsur-i rûh-i Kemâl-i İsfahânîdir sözüm
İşte Hallâk-ı Maânî şimdi geldi âleme
Gûş edin âsârımı kim tercemânîdir sözüm
Sonra gelsem dehre Hallâk-ı Maânîden nola
Kaalıb-i huşk-i hayâle rûh-i sânîdir sözüm
Nüktede âlem harîf olmaz bana, gûyâ benim
Her ne söylersem cevâb-ı len terânîdir sözüm
Her ne söylersem kazâ mazmûnunu isbât eder
Anı bilmez ki hitâb-ı imtihânîdir sözüm
Ben ne keşşâfım ne sâhib-keşf ammâ ma'nide
Mû-şikâf-ı nükte-hây-i âsümânîdir sözüm
Binde bir ma'nâyı nazm etmem yine bir lâfz ise
Yoklasam mecmûa-i râz-i nihânîdir sözüm
Hâsid-i kecrev hayâle rast gelmezse nola
Ehl-i dil yârâna her dem yâr-i cânîdir sözüm
Ben cihân-ârâ şehenşâh-ı cihân-ı ma'niyim
Sözlerin de pâdişâh-ı kâmrânîdir sözüm
Dönse şemşîr-i hatîbe nola şemşîr-i zebân
Mülk-i nazmın hutbe-i emn ü emânîdir sözüm
Tab'ımın bir tercemân-ı ter zebânîdir kalem
Hâmemin bir hem-zebân-ı nüktedânîdir sözüm
Pâsbân olmuş bir ejderdir kalem genc-i dile
Kim o gencin şebçerâğ-ı pâsbânîdir sözüm
Tâ sabâh-ı haşredek bin mübtelâyı mest eder
Bezm-i aşkın neşve-i rıtl-ı girânîdir sözüm

Rind-i hüşyârım harâbat-ı muhabbettir dilim
Âşık-ı hercâiyim vahdet nişânîdir sözüm
Olalı Peygamber-i Âhirzemân'a na't-gû
Âb-ı rûy-i Ümmet-i Âhirzemânîdir sözüm
Na't-ı Şâhenşâh-ı evreng-i nübüvvet kim anın
Feyz-i medhiyle dilin cân-ı cihânîdir sözüm
Cân-ı âlem fahr-i âdem Ahmed-i mürsel ki tâ
Haşr olunca na't-gûy-i na't-hânîdir sözüm
Olalı gavvâs-ı deryâ-yı hayâl-i midhati
Gevherî-i tab'ımın zîb-i dükânîdir sözüm
Ol kadar elverdi ma'nâ feyz-i evsâfiyle kim
Gûyiyâ miftâh-ı genc-i şâyegânîdir sözüm
Maşrık-ı subh-i hidâyettir senâsıyla dilim
Mihr-i kudsî pertev-i kevkeb nişânîdir sözüm
Kevkeb-efşân âfitâb olmazsa ger ol maşrıkın
Ikd-i pervîn-i güsiste rîsmânîdir sözüm
Başlasam «Mi'râc» ını tahkîka âb ü tâb ile
Gevher-i şehvâr-ı gûş-i Ümmühânîdir sözüm
Addolunmaz mu'cizâtı hadden efzun neylesin
Gerçi kim bir râvi-i mu'ciz-beyânîdir sözüm
Gerçi ben dûrum cenâbından hele şükrüm budur
Çihre-fersâ-yı cenâb-ı âsitânîdir sözüm
Nef'i-yim endîşe-i na'tiyle oldum kâmyâb
Nâmurâdân-ı cihâna müjdegânîdir sözüm
Hâk-i pây-i na'tgûyânım ki arş-ı a'zamın
Zikr ü tesbîh-i lisân-ı kudsiyânîdir sözüm
Şâdgâm oldum neşât-ı feyz-i na't-i pâk ile
Şimdiden sonra duâ-yı şâdımânîdir sözüm
Tâ ki ma'nâ-yı lâtîf-i lâfz-ı reng-âmîz ile
Rûzigârın bir dilâra dâsitânîdir sözüm
Her dem endîşemden olsun rûhuna yüz bin selâm
Arşa dek iysâle peyk-i râyegânîdir sözüm

Nef'î (1582 — 1634)

NA'T-I ŞERÎF

Ey cemâlinle Yesrib ü Bethâ
Reşk-i firdevs ü cennet-el-me'vâ
Sana mahsûs lûtfudur Hak'kın
Tâc-ı levlâk ü taht-ı ev'ednâ
Zülf ü hâl-i cemâl-i bahtındır
Şeb-i kadr ile leyle-i esrâ
Şeb-i esrâda oldu serv-kadin
Revnak-efzâ-yı âlem-i bâlâ
Hazret-i Hak olunca meddâhın
Nice medh eyleye seni Yahyâ

Şeyhülislâm Yahya Efendi
(1553 — 1644)

NA'T-I NEBEVÎ

Ey zât-ı şerîfin sebeb-i hilkat-i eşyâ
Şâhid şeref-i zâtına Yâsîn ile Tâhâ
Ey tâc-ı leamrük güher-i zîver-i şânın
Hâk-i kademin tâc-ı ser-i Arş-ı muallâ
Sen gevher-i deryâ-yı ezel ma'din-i gevher
Sen dürr-i giranmâye sadef Yesrib ü Bethâ
Zîrâ yaraşır kaametine hil'at-i Levlâk
Esrâ ile oldunsa mutarrâ dahi a'lâ
Efkendesidir kaametinin Sidre ve Tûbâ
Müştâkı yüzün gülşeninin cennet-i me'vâ
Cârûb-keş-i gerd-i harîmin per-i Cibrîl
Evhâ ile vassâf-ı cenâbın Fetedellâ
Levh-i ruhin âyîne-i envâr-ı İlâhî
Pâkîze kelâmın güher-i gûş-i şinâvâ
Âlemlere gönderdi Hudâ zâtını rahmet
Hakka ki cihan mürde iken eyledin ihyâ
Lûtfunla Sabûhî-i hakîre nazar eyle
Ey kıble-i hacât-ı dil-i ehl-i temennâ

Sabûhî (Ölm. 1647)

DER NA'T-İ RESÛL-İ EKREM SALLÂLLAHÜ TAÂLÂ ALEYH-İ VE SELLEM

Mihr ü meh kim devr ederler âlemi her rûz ü şeb
Devr-i nâhemvâr-ı eflâke gülerler rûz ü şeb
Mihr ü mehle bu peleng-i hû sipihr-i kîne cû
Bir gazanferdir gıdâ eyler iki ser rûz ü şeb
Mihre düşmandır meğer meh kim hilâl ü bedrden
Gâh gürz eyler havâle gâh hançer rûz ü şeb
Mihr ü meh sanma felek bîm-i hadeng-i âhdan
Eksik etmez kellesinden iki miğfer rûz ü şeb
Cism-i mihr ü meh değil çerh üzre bir âyîneden
Arz ederler dehre hüsnün iki dilber rûz ü şeb
Mihr ü meh mi şû'le-i dûd-i dil-i âşık mıdır
Ney ki bu mahzûr olan cism-i münevver rûz ü şeb
Mihr ü meh sanma şirâr-ı dûd-i âh-ı âşıkan
Dâğıdar etmektedir eflâki yer yer rûz ü şeb
Mihr ü mâh-ı nev gibi zerd ü nizâr-ı aşk olan
Çerhi İsâ-veş eder bâlîn ü bister rûz ü şeb
Mihr ü meh sanma şikâr için bu vahşetgâhda
Pîşezârın devreder iki gazanfer rûz ü şeb
Mihr şâh-ı rûşenâdır mâh serdâr-ı nücûm
Hayl-i ahterden ederler cem'-i leşker rûz ü şeb
Başını kes mihr ü mâhın Zülfikar-ı âh ile
Saf şikâf-ı düşmen ol mânend-i Hayder rûz ü şeb
Mihrine aldanma çerhin bakma şekl-i mâhına
Perde-i çeşminde de olsa musavver rûz ü şeb
Mihr ü mehden eyleyip peymâne rûşen meşrebân
Rağmına eflâkin eyler nûş-i sâgar rûz ü şeb
Mihr ü meh kim iki güldür zînet-i destâr-ı çerh
Çok şeh-i devrâna oldu zîb-i efser rûz ü şeb
Mihr ü mehle çerh-i mînâ-fâm bir bahr oldu kim
İki niylüfer verir ol bahr-i ahder rûz ü şeb
Rûşen olsa mihr ü mehden de nola ol sîne kim
Cilvegâh ede anı dîn-i peyember rûz ü şeb
Mihr-i eflâk-i nübüvvet mâh-ı evc-i ıstıfâ

Ahmed-i mürsel ki âlem na'tın eyler rûz ü şeb
Mihr ü mehden sanma feyz-i hâk-i pâyidir anın
Kim olur pîr-i sipihrin ceybi pür-zer rûz ü şeb
Mihre ta'n etse meh-i rûyi aceb mi tâ ebed
Etti tenhâ âlemi pür nûr yekser rûz ü şeb
Mihr ü mâh-ı adli olsa pertev-endâz-ı cihân
Tâ sabâh-ı mahşer olurdu berâber rûz ü şeb
Dedim eflâka nedir bu mihr ü meh nâm iki gül
Bûy-i feyzi etmede dehri muattar rûz ü şeb
Dedi mihr ü meh değildir ravzasında ol şehin
Kudsiyan gerdân ederler iki micmer rûz ü şeb
Mihr ü meh râyâ Hudâvendâ Şefîalmüznibâ
Ey ki kalbindir cemâl-i Hakka mazhar rûz ü şeb
Dehri nûrun aksi etti feyziyâb-ı mihr ü meh
Pâyine etse nola iysâr-ı gevher rûz ü şeb
Gölgeni Hak nûr-i mihr ü mehde kıldı ta'biye
Olmasa gölgen nola ey rûh peyker rûz ü şeb
Mihri döndürdün yolundan mâhı kıldın sîne-çâk
Mu'cizâtın söylenir kişver be kişver rûz ü şeb
Mihr ü mâh olsaydı ebr-i kahrına mazhar eğer
Dehre göstermezdi yüz tâ subh-i mahşer rûz ü şeb
Hutbene müştâk mihr ü meh değil tenhâ hemân
Teşnedir pâbûşuna bu heft minber rûz ü şeb
Çehresâ-yi hâk-i dergâhın olaldan mihr ü mâh
Her biri feyziyle eyler hâki gevher rûz ü şeb
Nûr-i mihr ü meh gibi kim zılli eyler münhezim
Askerin küffâra olmakta muzaffer rûz ü şeb
Mihr ü mâha düşman olmağla ne var baykuş gibi
Olsa bir köpek ne gam Bû Cehl-i kâfer rûz ü şeb
Levha-i zerkâra mihr ü mâh-ı feyz-âsârdan
Âyet-i na'tin Fehîm etmekte ezber rûz ü şeb
Şâir-i rûşen-hayâlim mihr-tâb u meh-zamîr
Çark-ı nûr olmaz mı ol kim medhin eyler rûz ü şeb
Eylemem te'sîr-i mihr ü mâhdan şekvâ fakîr
Gam yemem geçmektedir ger hayr ü ger şer rûz ü şeb
Bu kasîdem çerh-i ma'nâ nâmdır pür mihr ü meh

Âlemi devretmede bî çerh ü mihver rûz ü şeb
Muhtasar eyle sözün ey dil çok olmaz mihr ü meh
Fâriğ ol tahsîl-i hâsıldır mükerrer rûz ü şeb
Mihr ü meh devr eyledikçe âlemi her subh ü şâm
Bin selâm olsun revân-ı pâkine her rûz ü şeb

Fehîm (1626 — 1647)

DER NA'T-İ RESÛL-İ EKREM SALLÂLLAHÜ TAÂLÂ ALEYH-İ VE SELLEM

Dün gece çerhe kim itâb ettim
Haşredek vakf-ı ıztırâb ettim
Eyleyip âhım âsümâna resen
Şu'lesin sâkıb-i şihâb ettim
Öyle bir ahterim ki mihr ü mehi
Bâis-i zulmet-i sehâb ettim
Târüpûd-i siyâhi-i şebden
Çehre-i bahtıma nikab ettim
Çün suâl-i Elestü Rabbiküm'e
Bî muhâbâ Belâ cevâb ettim
Bin belâ vü azâb olup teklîf
Âteş-i aşkı irtikâb ettim
Aşka ettim teveccüh-i ikbâl
Zevk-i âlemden içtinâb ettim
Nüsha-i derd-i aşktan ammâ
Ol belâlar ki intihâb ettim
Gûş kıl ey perî ki za'fımdan
Gaaibâne sana hitâb ettim
Bîm-i kâfir nigâh-ı gamzenden
Terk-i İslâm-ı bâ sevâb ettim
Tövbe et zulm ü cevrden yoksa
Arz-ı şâh-ı felek cenâb ettim
Şehriyâr-ı Peyemberân Ahmed
Ki yolunda yüzüm türâb ettim
O şehinşeh ki medh-i hulkundan
Kalemim kân-ı müşk-nâb ettim

Feyz-i na'tiyle defter-i şi'rim
Nüsha-i vird-i şeyh ü şâb ettim
Her günâhım ümîd-i afvı ile
Dâğ-ı sûz-i dili sevâb ettim
Her duâ k'eyledim dil-i zâra
Avn-i aşkıyla müstecâb ettim
Nice vakt oldu nâmurâd idi dil
Bâd-ı lûtfuyla kâmyâb ettim
Nûr-i evvel bununla fahreyler
Ki vücûduna intisâb ettim
Çerh der kim Burâk-ı rif'atine
Arş ü Kürsi iki rikâb ettim
Feyz-i na'tinle nokta-i şi'rim
Levh-i fihrist-i sad kitâb ettim
Cûş kıldıkça kulzüm-i tab'ım
Âfitâb u mehi habâb ettim
Olalı müstefîz-i tab'-ı selîm
Böyle bir na't-i müstetâb ettim
Tâ ümîd-i şefâatinle Fehîm
Diye ihsân-ı bî-hesâb ettim
Budur ümmîd o âsiye diyesin
Ki şefâatla behreyâb ettim

Fehîm

NA'T-I ŞERÎF

Kûy-i aşkın bana bir kûh-i tecellî görünür
Kalbime ıyd-i visâlinle tesellî görünür
Gevher-i zikr-i Hudâ ile serâser âlem
Bana firdevs-i cenan bir mütehellî görünür
Sâlik-i Hak olanın vaz' ile etvârında
Cânib-i Hazret-i Allaha tevellî görünür
Rûz ü şeb sâha-i vahdetde kıyam eylerler
Cümle eşcâr-ı çemen sanki musallî görünür

Doludur aşk u muhabbetle bu kevn ile mekân
Kande baksam bana her kûşede Leylî görünür

Nakşî Efendi (Ölm. 1651)

NA'T-I SULTÂN-I RÜSÜL

Demdir ki feyziyâb ola âlem bahârdan
Güldeste-i neşât ile dil rûzigârdan
Demdir ki andelîb-i hoş-âvâze-i çemen
Âgaaz-ı nağme eyleye bir tâze kârdan
Demdir ki ola hem-eser-i savt bülbüle
Her nağme çıkmadan dahi âguş-i târdan
Demdir ki kâse-i güle üstâd-ı nevbahâr
Yer yer güher-feşân ola eşk-i hezârdan
Demdir ki bir kadeh mey-i nâb eyleye halâs
Dâmân-ı çeşm-i nerkisi dest-i humârdan
Demdir ki keyf-i sâgar-ı pîşîne-i bahâr
Bîgâne-sâz-ı fikr ola encam-ı kârdan
Demdir ki fâriğ olmaya nüssâc-ı bâd-i subh
Hârâ-yı cûda keşmekeş-i bûd-i târdan
Demdir ola benefşe ser-efkende-i hicâb
Mestâne cümbüş-i gül ü âzâr-ı hârdan
Demdir tehî piyâle-i humhâne-i çemen
Reng iktisâb olup mey-i âteş izârdan
Tahrîk-sâz-ı nağme ola mutrib-i hezâr
Pâkîze böyle bir gazel-i âbdârdan
Güller bitirse bâd-ı emel köhne hârdan
Geçmez hezâr-ı dil güneh-i rûzigârdan
Dil kûşegîr-i uzlet ü ol nevbahâr-ı nâz
Gelmez misâl-i serv leb-i cûyibârdan
Bir dil ki câm-ı aşk ile mest-i müdâm ola
Gülgûne-dâr-ı şerm ola mı reng-i ârdan
Bir dil ki hemnişîn-i neşât ü visâl ola
Hazzeylesin mi gam gibi bir yâdigârdan
Bir dil ki sûz-i aşk ile zâr ü nizâr ola
Düşmez hilâl-veş nazar-ı i'tibârdan
Bir dil ki hâne-zâr-ı gülistâne şevk ola

Sermâye-i tebessüm alır girye-zârdan
Bir dil ki hem-piyâle-i Cemşîd-i aşk ola
Bâc ü neşât alur keder-i rüzigârdan
Hep cür'a-i muhabbet ü sahbâ-yı aşktır
Rîzân olan bu kâse-i mînâ-nigârdan
Hep aşktır hezâr-ı dili nağme-sâz eden
Gülberk-i Na't-i Zât-i nübüvvet medârdan
Şâh-ı Rüsül ki peyk-i sebükbây-ı da'veti
Döndürdü mâh ü mihri ser-i rehgüzârdan
Şâh-ı Rüsül ki Zât-ı Risâlet penâhidir
Ser-cümle-i murâd bu heft ü cihârdan
Şâh-ı Rüsül ki himmeti bir şâh-ı köhneyi
Kıldı nihâl-i ravza-i dâr-ül-karârdan
Ser-tâ-be-pây garka-i emvâc-ı feyz olup
Mevvâc-ı bahr-i nûr-i tecellî şiârdan
Eylerse tîg-i kahrını derkâr hâkk eder
Harf-i vefayı safha-i leyl ü nehârdan
Olsa nesîm-i Kâ'be-rev-i lûtfu feyz-bahş
Güller biterdi her yana vâdi-i nârdan
Hıdmet-zenân-ı na'ti olup nâme-i zeban
Sad tövbe-i nasûh ede cürm-i firârdan
Maksûd hâk-i pâyine bir intisâbdır
Kıldı bülend dest-res-i iktidârdan
Ümmîd olur halâs ola dâmân-ı cân ü dil
Dest-i nesîm-i mükrimetiyle gubaardan
Yâ Rab bâb-ı çeşm-i nedâmet sirişk-i dil
Mahvet gubaar-ı cürmü ten-i hâkisârdan
Yâ Rab be-şân-ı sîne-i âteş-dilân-ı aşk
Bîgâne kılma şem'-i ümîdim şerârdan
Benden senâ-yı zâtına sad şevk İsmetî
İlhâm-ı lûtf-i hazret-i âmir zi-kârdan
Tâ reşk-i mülk-i Çîn ile sevdâger-i nesîm
Dükkân-ı bağı nâfe-i müşk-i tatârdan
Sad kaafile tahiyyet ü teslîm ola revan
Ol zât-ı bâ kemâle sığar ü kibârdan

Kazasker İsmetî Efendi (Ölm. 1664)

DER NA'T-I NEBİYY-İ MUHTEREM SALLÂLLAHÜ ALEYH-İ VE SELLEM

Etti teşrif çün cihânı hâtem-i hayr-el-beşer
Oldu nûruyla münevver cümle âlem serteser
Künt-i kenzin sırrını âlemlere kıldı ayân
Zümre-i ervâha rûhu ol zaman ki verdi fer
Yüzü onun vedduhâ veşşems-i, velleyli saçı
Etti Kur'anda kasem Hak çünki oldu mu'teber
Bulmadı yol kurbet-i Hazretde kimse şânına
Oldu dâim Li maallah halveti ona makarr
Kalbi onun görmedi gaflet hicâbın bir nefes
Ânın içün dedi Hak hakkında mâzâğ-el-basar
Et kıyas parmaklarından mu'cizâtın gayrısın
Çeşme aktı her birinden eyleyip şakk-el-kamer
Sanma bu mülke heman mahsûs ola hükmü onun
On sekiz bin âleme hükmü erer ger hüşk ü ter
Halka ir görmekte feyz-i hakkı rûhu vâsıta
Kıldı ise zâhirâ gerçi bu âlemden sefer
Ger şefâat eylesin der isen ol Şâh-ı Resûl
Kıl riâyet sünnetin ol hidmetinde hâk-i der
Âsitân-ı âlişânın kıble-i cân ede gör
Sırr-ı pâkinden erişe sırrına tâ ki eser
Rehber oldu Sidreye dek gerçi kim rûhülemin
Kaldı Cebrîl enbiyâ ervâhı ol kıldı güzer
Eşref-i evlâd-ı âdem menba'-ı cûd ü kerem
Dîn-i bâkî da'vetin âm eyledi der bahr ü ber
Yâr-ı evvel yârıgârı Bû Bekir Sıddîktır
Şâhid oldu sıdkına onun nebâtât ü hacer
Gerçi vardır nâs beyninde hilâfette hilâf
Şâh-ı kevneyn onu ta'yîn etti oldu mu'teber
Cümle vârın tıyb-i hâtırla tasadduk etti hep
Mihr ü mehden enver etti sırrını ol pür hüner
Yâr-ı sânîdir Resûle zeyn-i eshab çün Ömer
Kuvvet-i islâm için beline bağladı kemer
Dîn-i bâkî içre şol denlû salâbet kıldı ki

Heybetinden zıllını görse eder şeytan hazer
Bil onun islâmı ile zâhir oldu işbu dîn
Hem kamu a'dâsına buldu hilâfetde zafer
Yâr-i sâlis ol nübüvvet şâhına Osmân'dır
Mesken oldu mescid ü mihrâb ona şâm ü seher
Her kişiye cennet içre lâzım elbette refîk
Dedi Osman'ı bana cennette Hak yoldaş eder
Yâr-ı râbi' İbn-i amm oldur Aliyy-el-Murtazâ
Zâhir ü bâtında ekmel şîr-i Hak ol nâmver
Dedi vasfında onun pes âlem-ül-esrâ olan
Ben medîne olmuşum ilm-i Ali'dir ona der
Gazvesinde hâcib oldu kıldı da'vet ol Resûl
Hâzır oldu ol zamanki sem'ine erdi haber
Nûr-i ayn-i ehl-i cennet verd-i bâğ-ı fahr-ı dîn
Gelmedi dünyâ için kalblerine zerre keder
Birisi İmam Hasan'dır birisi İmam Hüseyn
Kıldılar Hak'kın rızâsına fedâ cân ile ser
Mesken oldu bunlara firdevs hâdım hûr ayn
Hamza ve Abbâs bâkî kim var ise min aşer
Cümle evlâd ü sahâbı kim var ise tâbiîn
Mazhar olup lûtfuna kıldın inâyetle nazar
Hürmet için onlara fazl ile sen yâ zel-atâ
Yüzlerin suyuna hıfz et bizi ez râh-ı hatar
Ey Fenâyî salik ol zevk et o şânın rütbetin
Ere iymânın iyâna kuru taklîdi gider

Şeyh Fenâyî (Ölm. 1665)

DER MENKABE-İ GÜL-İ GÜLZÂR-I RİSALET MAHBÛB-İ RABB-İ İZZET MUHAMMED-ÜL MUSTAFÂ SALLÂLLAHÜ ALEYH-İ VE SELLEM

Gel ey bihin güher-i kârhâne-i tekvîn
Akıt firâk ile gözden cevâhir-i rengîn
Hücûm-i hasret ile kan taşıp derûnundan
Kenâr-ı çeşmini lâht-ı ciğerle kıl tezyîn
Reh-i mecâzda tâ key bu lağziş-i dâim
Dahi açılmadı mı dîde-i hakîkat-bîn

Düşer mi meşreb-i irfâna sen de insâf et
Bu dil-harâbi-i gaflet bu hiçkâri-i dîn
Ne tâatinde safâ var ne haşyet-i yekdem
Ne hevl-i şûriş-i mahşer ne fikr-i rûz-i peşîn
Misâl-i lâle siyeh-dilsin olmadın her giz
Benefşe gibi hacâletle ser-be-rûy-i zemîn
Ne bûd-i dehr ile şâd ol ne dil-hazîn-i nebûd
Bununla oldu olan rütbe-i rizâya karîn
Olursa hûn ile serşâr gonca-i kalbin
Yine safâ ile ol gül gibi küşâde cebîn
Tamâm nakş ber âb olduğun bilen dehrin
Olur mu lûtf u sitemle küşâde vü gamkîn
Yine zevâli mukarrer değil mi fikr eyle
Cihânı mihr gibi eylesen de zîr-i nigîn
Firâz-ı evce de çıksan misâl-i tîr eğer
Yine eder seni bir gün zamâne hâk-nişîn
Bürehne ser mi değilsin sabâh-ı mahşerde
Serinde şem' gibi olsa efser-i zerrîn
Yazık o ömre ki Zât'ın tefekkür eylemeyip
Geçe hayâl-i heyûlâ ile şuhûru-sinîn
Gubârını göze çek bir der-i felek kadrin
Ki pestdir ona nisbet firâz-ı arş-ı berîn
Der-i saâdet-i Şâh-ı Rüsül ki olmadadır
Hemîşe nâsiye sâ husrevân-ı rûy-i zemîn
Cenâb-ı Ahmed-i Mürsel ki eylemiş Hallâk
Fürûğ-i neyyir-i zâtın ziyâ-yı çeşm-i yakîn
Şeh-i melâike asker ki tahtıdır eflâk
Sezâdır olsa güneş ona bâliş-i zerrîn
Yegâne şâir-i vâlâ güher ki zâtından
O denlü düştü cihâna herâs-ı şer'-i mübîn
Gubâr-ı rehgüzeri tûtiyâ gibi makbul
Kelâm-ı feyz eseri tende can gibi şîrin
Ulüvv-i kadrini gör kehkeşan değil olmuş
Derinde çerh-i kemerbeste bende-i dîrîn
Nihâl-i kaamet-i mevzûnun olmasa dehrin
Ne bâğı zâhir olurdu ne lâle vü nesrîn

Cihan penâh şehâ âb-ı şer'-i pâkindir
Fesâd-ı şûle-i âşûbu eyleyen teskîn
Saâdet ol sere ki bahtyâb-ı devlet olup
Hemîşe dergeh'i vâlânı eyleye bâlîn
O katre ki dökülür dîdeden firâkınla
Olur mu ona bahâ sad hezâr genc-i defîn
O seng-i tîre ki pâmâl-i rehgüzârındır
Bulursa kadr ile lâyık bahâ-yı dürr-i semîn
Kerem şiâr şehâ mevkif-i tahayyürde
O dem ki lûtfun ola âcizân-ı haşre karîn
Kulun Neşâtî-i güstâhı da medet şâhım
Koma hücûm-i hacâletle şermsâr ü gamîn
Hamûş vakt-i edebdir sakın sakın ey dil
Duâya aç elini kıl hulûs ile âmîn
Hemîşe tâ ki sühanperverân-ı âlem ede
Nevâ-yı na't ile eflâki pür sadâ vü tanîn
Çerâğ-ı şer'i olup tâ ebed ziyâ güstêr
Adû-yi dînine binlerle lâ'net ü nefrîn

Neşâtî [Edirneli, Şeyh] (Ölm. 1674)

DER MENKABE-İ RİSÂLET PENAH SALLÂLLAHÜ ALEYH-İ VE SELLEM

Mihr ü meh ser-germ-i sevdâ kim gezer her rûz ü şeb
Sîm ü zer iysâr ederler dehre yekser rûz ü şeb
Mihr ü meh kim iki sevdâger seyâhat pîşedir
Arzederler âleme kâfûr ü anber rûz ü şeb
Mihr ü meh sanma be şad nakl-i kevâkib ber tabak
Devreder bezm-i felekde iki sâgar rûz ü şeb
Mihr ü meh biri gül-i zerd ü biri nerkis midir
Ki verirler gülşen-i eflâke zîver rûz ü şeb
Şem'-i mihr ü mâha bîm-i gerd-i bâd-ı âhdan
Şîşeden serpûş eder çerh-i sitemger rûz ü şeb
Mühre-i mihr ü mehin gerdun derûn-i hokkada
Birini izhâr edip birini gizler rûz ü şeb
Mihre dağın gösterir meh zerdi-i rûyin görüp

Birbirine derd-i aşkın arzederler rûz ü şeb
Mihr ü meh olmazdı böyle pertev-endâz-ı safa
Olmasa ger mazhar-i nûr-i Peyember rûz ü şeb
Ol şeh-i yektâ ki mihr ü meh onun üftâdesi
Tâ ezelden emrine olmuş müsahhar rûz ü şeb
Ahmed-i mürsel ki mihr ü mâha tâb-endâz olur
Her kim eyler cân ü dilden na'tın ezber rûz ü şeb
Mihr-i şer'-i âlem efrûziyle mâh-ı adlidir
Eyleyen dünyâyı sertâser müsahhar rûz ü şeb
Mihr ü mah sanma melekler nûrdan revzen açıp
Ravza-i cennet-nazîrin seyreder her rûz ü şeb
Sensin ol çeşm ü çerağ-ı dehr kim sad mihr ü mah
Lem'a-i feyzin yanında şem'-i bî-fer rûz ü şeb
Mihri yakmış iştiyâkın mâhı etmiş dâğıdar
Ebrin ahvâli perîşân ü mükedder rûz ü şeb
Mihr ü meh feyzâ cenâbından recâ-yı feyz eder
Yazmağa na'tin Neşâtî-i senâger rûz ü şeb
Mihr ü meh gibi alır dünyâyı zîr-i pâyine
Nûr-i feyzin kim ola bir fikre rehber rûz ü şeb
Çerh-i nazma mihr ise ol ben meh-i tâbendeyim
Peyrev-i kilk-i Fehîm olsam nola ger rûz ü şeb

Neşâtî [Edirneli, Şeyh] (Ölm. 1674)

Mİ'RÂCİYYE

Bir şeb ki felek edip çerâğan
Zeyn olmuş idi nücûm-i rahşân
Giymişti cihan libâs-ı müşgîn
Olmuştu zamâne anber âgîn
Bir demde cihan be dest-i devrân
Zer mühre-i mihri kıldı pinhân
Hasretkeş idi o şâha gerdûn
Her şeb be şafak olup ciğer hûn
Geh na'l kesip betîğ-i firkat
Geh dağ yakıp çekerdi hasret
Hikmetle o şeb şeh-i risâlet

Keyhusrev-i kişver-i nübüvvet
Kılmıştı nüzûl-i kâmrânî
Lûtfuyla serây-i Ümmühânî
Nâgâh gelip cenâb-ı Cibrîl
Kıldı reh-i hidmetinde ta'cîl
Devletle basıp rikâba pâyin
Kuds eyledi bir kademde câyın
Ol hüsrev-i dîn edip imâmet
Hep ettiler iktidâ çü ümmet
Şevk ile urûc edip semâya
Azmetti cenâb-ı Kibriyâya
Ber dûş libâs-ı Mâarefnâk
Ber ser beşükûh tâc-ı Levlâk
Çün bastı kadem sipihre ol şâh
Arz etti gelip kusûrunu mâh
Çün dâğ be-sîne oldu sâil
Pâ bûsuna meh olunca nâil
Nâgâh gelip be pîş-i Refref
Arş oldu o şâh ile müşerref
Kat'eyledi râh-ı mümkinâtı
Tayyetti hudûd-i şeş cihâtı
Bir perde-i nûr olup hüveydâ
Bî reng ü lâtîf hayret-efzâ
Ol nûru dahi geçip be sür'at
Menzil gehi oldu kurb-i izzet
Berk urdu tecelli-i İlâhî
Kevneyne fenâ verip kemâhî
Ma'nâ idi anda güftügû hep
Bî vâsıta-i tekellüm-i leb
Avdetti yine beşîr-i Rahmet
Dünyâya o şeh berây-i ümmet
Bil haddini ey Neşâtî-i zâr
Ol şermile çün kalem nigûnsâr
Aklın bu mahalde kârı yoktur
Pây-i kalemin güzârı yoktur

Olma be-gurûr-i nüktedânî
Güstah rev-i reh-i maânî
Kıl acz ile i'tirâf-ı taksîr
Ol beste zeban be şerm-i ta'bîr

Neşâtî [Edirneli, Şeyh]

İLAHİ

Elâ ey seyyid-i mahbûb-i Mevlâ
Şefâat yâ Resûlallah şefâat
Sana muhtaçdürür ednâ ve a'lâ
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Boyandık canda nâr-ı hasretine
Ulaştık dilde şân-ı izzetine
Varınca bârigâh-ı hazretine
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Gelen dünyâya âdemdir kademden
Kamu canlar gider ukbâya andan
Çalınca sûr-i İsrâfîl o demden
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Kabirden kalkıcak yüzler sürerler
Sırât-ı müstakîm üzre giderler
Cemi'-i ümmetin senden dilerler
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Münâdî Hazrete da'vet edince
Başı açık yalın ayak gidince
Zaîf ümmetler isyânın bilince
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Şu vaktin ayrılır cânım ki tenden
Çekip dervişlerim el cümle benden
O demde Vuslat'ın maksûdu senden
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Şeyh Hasan Vuslat (XVII. yüzyıl)

NA'T

Gösterdi bu şeb şânını ma'nâde Muhammed
Kıldı hemen ihsânını bâlâda Muhammed
Feth oldu o dem kudret ile bâb-ı medîne
Ta'lîm edüben ilmini esrâda Muhammed
Sürdüm yüzümü, hasret ile bâb-ı Resûle
Bezl etti heman hûnunu me'vâda Muhammed
Dostun gamı gaalib olucak âşıkı mağlûb
Bildirdi o dem kim gelir imdâda Muhammed
Zâtıyla sıfat farkını tahkike erersen
Ol hüccete bürhân ile âmâde Muhammed
Hem cânıma cânan nazarı aks olununca
İsm oldu nihân zât-ı müsemmâda Muhammed
Çün baktığı dem lûtf ile Vuslat nazarıyla
Mahv oldu kamu kaldı bu esnâda Muhammed

Şeyh Hasan Vuslat

NA'T

Ey cemâlin pertevi nûr-i hidâyet yâ Resûl
Ol yüzü her kim gören buldu saâdet yâ Resûl
Bulmadı her kim hidâyet görmedi vechin senin
Görmeliser bunda hem rûz-i kıyâmet yâ Resûl
Cümle-i zîrûh olandan zâtın ikrâr etmeyen
Bulmadı bulmalısar her dem selâmet yâ Resûl
Evvelîn ü âhirînin hakkına Hak zâtına
Cümle muhtâc olduğun kıldı şehâdet yâ Resûl
Cümle evvel zât-ı pâkin rehber-i a'zamdürür
Hak'kı bulmaz almayan senden icâzet yâ Resûl
Çün verince Hak der-i gufrani miftâhın sana
Vuslatî bîdâde ol dem kıl şefâat yâ Resûl

Şeyh Hasan Vuslat

İLAHİ

Aşkın ile meydana
Geldim yâ Resûlallah
Derdin ile devrâna
Girdim yâ Resûlallah

Baş açık sîne üryân
Göz yaşlı ciğer büryân
Canım yoluna kurban
Kıldım yâ Resûlallah

Zikrullahın âsârı
Terkettirir ağyârı
Âşıkların hem yârı
Gördüm yâ Resûlallah

Zâtına doğru özüm
Açılmıştır can gözüm
Hâk-i pâyine yüzüm
Sürdüm yâ Resûlallah

Lûtfundur her dem ona
Kim gide Hak'dan yana
Cümle muhtaçdır sana
Bildim yâ Resûlallah

Kalb bir özge kân imiş
Zâtında burhân imiş
Vuslat'da mihmân imiş
Duydum yâ Resûlallah

Şeyh Hasan Vuslat

İLAHİ

Sırr-ı Hudâdan doğan
Nûr-i Muhammed imiş
Feyz-i bekaadan gelen
Nûr-i Muhammed imiş

Her ne kadar ıstıfâ
Doğdu kamuya safâ
Cümleye sâhib vefâ
Nûr-i Muhammed imiş

Etti çün arz-ı Hudâ
Ümmet için can fedâ
Eyleyen ol dem nidâ
Nûr-i Muhammed imiş

Secde edip yüz süren
Cümlemizi dirgören
Dostça bizi irgören
Nûr-i Muhammed imiş

Cân ü dile kân olan
Tenlere hem cân olan
Canlara cânân olan
Nûr-i Muhammed imiş

Sundu meyi cür'asız
Oldu gözüm perdesiz
Gördüm onu şübhesiz
Nûr-i Muhammed imiş

Pertev-i nûr-i Hak'ı
Seyredelim bir dahi
Canda olan ey ahi
Nûr-i Muhammed imiş

Vuslatî'ye yâr olan
Derdine tîmar olan
Zâtına dîdar olan
Nûr-i Muhammed imiş

Şeyh Hasan Vuslat

NA'T

Fedâdır mürşide cânım fedâdır
Kapusun beklemek ayn-i safâdır
Sana vasf ettiğim kevneyne sultan
Gönül anla Muhammed Mustafâ'dır
Odur mir'at olan nûr-i cemâle
O yüzden görünen vech-i bekaadır
Hudâ verdi ona sırr-i bekaayı
Kamu âşıklara bahr-i vefâdır
Ayağın bastığı ol yer ne kutlu
Açan giryan gözüm ol hâk-i pâdır
Ona uyanlara cânın nisâret
Bilürsün pâk ü tâhir bî-riyâdır
Eşiğin bekleyen buldu saâdet
Kapusunda nice şahlar gedâdır
Olaldan sırrına mahrem bu gönlüm
Kamu uşşâk içinde muktedâdır
Makaamın Vuslat'ın bilmek dilersen
Sözü irfân özü sırr-i Hudâ'dır

Şeyh Hasan Vuslat

NA'T-I ŞERÎF

Bu cânım içre cânımdan gelen emr-i Muhammed'dir
Olur zâhir beşâretten bu gün devr-i Muhammed'dir
Onun zâtın gören âşıkların kevn ü mekân içre
Tekellüm eyleyen dillerde ol sırr-ı Muhammed'dir
Ezelden zübde-i âdem olan hulk-ı azîm üzre
Hak'a mü'min olan câna gönül varı Muhammed'dir

Be külli âlemin cânı vücûd iklîminin şâhı
Tutan eflâki hep şems ü kamer nûr-i Muhammed'dir
Yolunda can fedâ olsun diyenler zâhir ü bâtın
Ebûbekr ü Ömer Osman Ali yâr-ı Muhammed'dir
Gönülden mevc uran deryâ-yı ummandır hakîkatte
Sadeftir on sekiz bin âlemin dürri Muhammed'dir
Erişmiş lûtfuna Vuslat şefâat vasılı olmuş
Dü âlemde kamu âşıkların fahrı Muhammed'dir

Şeyh Hasan Vuslat

NA'T

Ezel bahrinde bahş olmuş hidâyet yâ Resûlallah
Seni ikrâr eden bulmuş saâdet yâ Resûlallah
Kamu ervâh ile ecsam nice tefrîk olunmuşsa
Yine vâsıllığa sensin bidâyet yâ Resûlallah
O demde müntesîb olmuş sana her kim dü âlemde
Bulur ümmet olan elhak selâmet yâ Resulallah
Hak'ın indinde makbûliyyetin vasfında dil âciz
Nihâyetsiz olunmuşken rivâyet yâ Resûlallah
Sana makbûl olan Hak'ka olur makbul bilâ şübhe
Budur ancak velîlerde alâmet yâ Resûlallah
Kudûm-i pâkine her dem yüzün izninle sürmekle
Hayât-ı câvidan buldu bu Vuslat yâ Resûlallah

Şeyh Hasan Vuslat

NA'T

Sadr-i güzîn-i safa
Salli ve sellim aleyh
Bedr-i münir Mustafâ
Salli ve sellim aleyh

Yol bula kim zâtına
Ol ere dermânına
Vâsıl olan şânına
Salli ve sellim aleyh

Her ne kadar enbiyâ
Geldi dile evliyâ
Cümleye bu rehnümâ
Salli ve sellim aleyh

Hakkın ulu kudreti
Verdi ona devleti
İki cihân izzeti
Salli ve sellim aleyh

Sıdk ile dîvan durup
Nûr-i cemâlin görüp
Pâyine yüzler sürüp
Salli ve sellim aleyh

Eyliyecek çün salât
Buldu bu cânım hayat
Vuslat'â budur necât
Salli ve sellim aleyh

Şeyh Hasan Vuslat

NA'T-I ŞERÎF

Zuhûr-i kâinâtın ma'denisin yâ Resûlallah
Rümûz-i künt-i kenzin mahzenisin yâ Resûlallah
Beşer denen bu âlemde senin sûretle şahsındır
Hakîkatte hüviyyette değilsin yâ Resûlallah
Vücûdun cümle mevcûdâtı nice câmi' olduysa
Dahi ilmin muhît oldu kamusun yâ Resûlallah
Dehânın menba'-ı esrâr-ı ilm-i men ledünnîdir
Hakaayık ilminin sen mahremisin yâ Resûlallah
Ne kim geldi cihâna hem dahi her kim geliserdir
İçinde cümlenin ser askerisin yâ Resûlallah
Cihân bâğında insan bir şecerdir gayriler yaprak
Nebîler meyvedir sen zübdesisin yâ Resûlallah
Şefâat kılmasan varlık Niyâzî'yi yoğ ederdi
Vücûdu zahmının sen merhemisin yâ Resûlallah

Niyâzî-i Mısrî (Ölm. 1693)

İLAHİ

Aşk ile dâim edersem âh ü vâh
Ben Resûl-i Kibriyâya âşıkım
Râh-ı aşk içre tenim etsem tebâh
Ben Safiyyül asfiyâya âşıkım

Sensin ol şâh-ı cihânın mefhari
Zât-ı esmâ vü sıfâtın mazharı
Evvelîn ü âhirînin serveri
Ben Resûl-i müctebâya âşıkım

Bülbül-âsâ eyleyip âh ü figan
Eylesin hâk-i rehinde terk-i can
Derviş Ahmed virdin olsun her zaman
Ben Muhammed Mustafâya âşıkım

Şeyh Derviş Ahmed
(1631 — 1701)

NA'T-I ŞERÎF

Rûz-i mahşerde kusurum setr et ey ferd-i gani
Enbiyâ ve mürselîn içre hacîl etme beni
Zikr ü tevhîd ederim sıdk-ı derûn ile seni
Enbiyâ ve mürselîn içre hacîl etme beni

Afv edip yâ Rab bağışla cürm ü isyânım benim
Hıfz ile âhir nefesde sıdk u iymânım benim
Verme mahşerde zebânîye girîbânım benim
Enbiyâ ve mürselîn içre hacîl etme beni

Tövbemi eyle kabul dünyâda koyma ahrete
Çok ise cürm ü kusûrum yok nihâyet rahmete
Diler isen koy cahîme diler isen cennete
Enbiyâ ve mürselîn içre hacîl etme beni

Abd-i âcizdir bu İkbâlî kuluna kıl meded
Yüz sürer dergâh-ı pâkine kerem kıl etme red
Ol şefâat kânı Ahmed hürmetine ey ahed
Enbiyâ ve mürselîn içre hacîl etme beni

İkinci Sultan Mustafa Han (İkbâlî)
(1664 — 1703)

NA'T-I ŞERÎF

Sâyesi düşmez yere bir böyle nakl-i Tursun
Mihr-i âlemgîrsin baştan ayağa nûrsun
Târik-i gülzâr-ı âlem mâlik-i mülk-i adem
Münkirîne mahz-ı mâtem mü'minîne sûrsun

Sensin ol şeh kim Süleymanlar kapında mûrdur
On sekiz bin âleme hükmetmeğe memûrsun
El benim dâmen senin ey rahmetellilâlemîn
Şöhretim isyân benim sen afv ile meşhûrsun
Pâdişâh-ı evvelîn ü kıblegâh-ı âhirîn
Evvel ü âhir imâmül enbiyâ mezkûrsun
Yâ Resûlallah umarım diyesin rûz-i cezâ
Gerçi cürmün çoktur ammâ Itriyâ mağfûrsun

Itrî [Buhûrîzâde Mustafa] (Ölm. 1711)

NA'T-I ŞERÎF-İ MEFHAR-İ MEVCÛDÂT ALEYH-İ VE ALÂ ÂLİHİ EFDAL-ÜS-SALAVAT

Nakş göstermek için hâme-i sun'-i üstâd
Oldu saykalzede bu nüh yarak-i kevn ü fesâd
Nâmükerrer satılır çârsuy-i âlemde
Nev-be-nev emtia-i kârgeh-i sun'-âbâd
Bestedir birbirine çenber-i dôlâb-ı vücûd
Mürtebit birbirine âb ile hâk âteş ü bâd
Edüb âmîhte huşk-ü ter ü germ ü serdi
Çâr rükn üstüne yapmış bu binâyı üstâd
Sadme-i hikmet ile hâmları puhte eder
Terbiyet hâne-i kevn oldu dükân-ı haddâd
Hep serâ-pây-i cihan mezraa-i ibrettir
Cereyân etmededir kaaide-i zer' ü hasâd
Lûtf ile kahrı biribirinin âyinesidir
Âlemin nazm-ı kıyâmına sebebdir ezdâd
Sâni'-i dâd ü sited çârsu-yi imkâna
Eylemiş hikmet ile vaz'-ı terâzû-yi tezâd
Eyle bâzâr-ı cihâna bir alır gözle nazar
Kimi hem-dest-i revâc ü kimi hem-gerd-i kesâd
Hoş nigâh et bu hazangâh-ı bahâr-âlûde
Kimi bülbül gibi mahzun kimi gül gibi küşâd
Ne bu tertîb-i hikem cümle benî âdem iken
Birisi hâne yapar birisi olmuş ırgad

Bu nağamhâne-i hikmetde aceb hâlettir
Biri sultân-ı cihan biri gedâ-yı bî-zâd
Kalb bir hâne iken baksan iki cânibine
Biri vîrâne olur biri olursa âbâd
Bu fenâ sayd-ı kühende acabâ var mı ola
Sayd için kendüsi sayd olduğun anlar sayyâd
Ey eden câme-i atlasla tefâhür gözün aç
Sana atlas görünür berk-i hakîr-i fersâd
Ârif ol dest-küşây olma atâ-yı çerhe
Ne atâ eyler ise âhir eder istirdâd
Gerdiş-i âleme mevkuf-i beka-yı âdem
Şehr-i vîrân olur olmazsa karadan imdâd
Gör hamûlun şerefin kim zarar etmez çemene
Şâh-ı eşcârı şikest eyler iken sadme-i bâd
Çerh-i mînâ nefes-i âdem ile devr eyler
Kutbdur bârigeh-i seb'-i semâvâta imâd
Tâli' ü hâbite hestî-i bülend ü pestî
Dergeh-i Hazret-i Tâhâ'dan eder istimdâd
İsm-i pâkinde olan mâni-i Tâhâ eyler
Cümle eşyâda tülû' ile hübûta imdâd
Fâtih-i dahme-i der-beste-i gayb-i mutlak
Hâtem-i şâh-ı risâlet şeh-i ıklîm-i reşâd
Merdüm-i dîde-i can ma'ni-i sırr-i Kur'ân
Maksad-ı kevn ü mekân bâis i nakş-ı iycâd
Hazret-i şâh-ı Rüsül hâdi-i esrâr-ı sebîl
Şârık-ı çerh-i hedâ hâzin-i genc-i es'âd
Dâver-i taht-ı risâlet şeh-i iklîm-i kemâl
Gevher-i bahr-i hired pâdişeh-i mülk-i sedâd
Hazret-i Ahmed ü Mahmud ü Muhammed Hâmid
Mazhar-ı nûr-i cemâl âyine-i hubb ü vedâd
Münderic nüsha-i zâtında kemâlât-ı vücûd
Mündemic tıynet-i pâkinde havâs-ı îcâd
Bûsegâh-ı kademi künküre-i arş-ı azîm
Rîze-hâr-ı niamı dâire-i seb'-i şedâd
Ârızı âyet-i ûlâ-yı kelâm-ı ezelî
Sühani gaayet-i ma'nâ-yı kitâb-ı irşâd

Nûru ârâyiş-i kandîl-i serâ-perde-i Hak
Pertevi nâire-i habbe medâr-ı iykad
Ona ma'lûm idi esrâr-ı kitâb-ı melekût
Gelmeden levh-i hecâya kelimât-ı eb ü câd
Girmeden kisve-i terkîbe vücûd-i pâki
Zâtı olmuştu mevâlîde medâr-ı iycâd
Zâtına hâs idi ma'mûre-i bûd ü nâbûd
Etmeden hâme-i kudret dahi tahrîr-i bilâd
Nâmı ârâyiş-i pîşâni-i arş olmuştu
Etmeden kâtib-i hikmet dahi terkîb-i midâd
Olmadı misli dahi zîver-i gehvâre-i sun'
Nefs-i külliyyeye akl-i kül olaldan dâmâd
Hazret-i rûh-ül-Emîn gâşiye ber-dûşi idi
Konmadan dahi heyûl-i feleke nâm-ı ceyâd
Ona ma'nâsını keşf eyledi Levh-i Kudret
Eyleyen âdemi esmâ ile ancak irşâd
İlm-i resmîyi tenezzül mü eder tahsîle
Kesbe mevkuf değildir şeref-i mâderzâd
Zât-ı âsûde-i gehvâre-i nûr olmuştu
Levh-i hâk olmadan etfâl-i mevâlide mihâd
Nûru âyîne-i vech-i ezelî olmuştu
Olmadan çehre-nümâ şîşe-i levh-i fûlâd
Zâtı olmuştu gıda-bahş-i tuyûr-i ceberût
Yoğ iken dahi ne hayvan ne nebât ü ne cemâd
Bahrinin katresidir kimde ki var cevher-i ilm
Mihrinin zerresidir kimde ki var nûr-i reşâd

....

Vâye-dâr olsa eğer âtıfet-i feyzinden
Olur ârâyiş-i seccâde cebîn-i ilhâd
Nâbit ü câmidin engüşt-i şehâdetleridir
Bâğda serv-i ser-efrâz ü minârat-ı bilâd
Hayme-i rif'atinin hıfzına olmuş merbût
Âlemin çâr cihâtında muîn-i evtâd
Hazret-i kutbun olur dâiresinden hâric
İlmine olmağ ile vâris-i kâmil ifrâd
Merkez-i âlem olan Mekke'den oldu tâli'

Hayr mahlûkun olur mevlidi de hayr-i bilâd
Dest-i i'câzı olup sîne şikâfende-i meh
Eyledi vâkıa-i bedrde icrâ-yı cihâd
Gül verir seng-i mezârında olan şâh-ı hurûf
Ravzasında kimin eylerler ise ismini yâd
Zâyir-i kabre ne söz nâr kaçar nûrundan
Salâvat ile kimin eyleseler rûhunu şâd
İki elmâs değildir harem-i hâsında
Cebraîlin gözü kalmış edemez istirdâd
Yazsalar ravzasının nâmını âteşdâna
Zîr-i âteşde olur bir çemen-i sebz remâd
Olur evsâf-ı kemâli rakama gencîde
Güneşin zerresi mümkün olur ise ta'dâd
Oldu bünyân-ı risâlet vücûdiyle temâm
Güherin a'zamın a'lâya kor elbet üstâd
Hicretinden beri gözden döküp eşk-i zemzem
Kâ'beye oldu siyeh-câme-i mâtem mu'tâd
Rişte-i dâm-ı mekesgîr-i anâkib gibidir
Bünye-i şer'ine nisbetle binâ-yı Şeddâd
Dîni şevkiyle gazâde ne söz etmek câiz
Aks-i âyine-i şemşîrleri meşk-i cihâd
Zâtı çün kevn ü mekânın sebeb-i hilkatidir
Halkın üstünde olan hakkı olunmaz ta'dâd
Pîşgâhında hitâb etmeğe lâyık değilim
Lîk şevk-i keremi verdi bana isti'dâd
Dest-ber-dest durup pîşgeh-i câhında
Bahrden katre-i evsâfını ettim îrâd
Hakka peyrevlik edüp kaaide-i medhinde
Eyledim eşk-i hacâletle bu yüzden inşâd
Ey vücûdun güher-i kumme-i tâc-ı iycâd
Resm-i kaddin elif-i fâtiha-i isti'dâd
Sensin ey merkez-i nüh dâire-i kevn ü mekân
Rûh-i ervâh-ı alâ kutb-i medâr-ı irşâd
Sana halk oldu cihan senden alır feyzi yine
Ahmed-âbâda gelir emtia-i hayr-âbâd
Sendedir mecma'-i kavseyn-i vücûd-i imkân

Sensin ey nûr-i ezel vâsıta-i Rabb ü ibâd
Sen benim halk senin iclin içindir dedi Hak
Bundan a'lâ dahi bir mertebe olmaz müzdâd
Kim bilir künt-i nebî vaktini senden gayri
Yine sensin senin aslın bilen ey pâk nejâd
Sana ikrâr iledir sıhhat-i iymân-ı enâm
Rütbeni anlamağa kimsede yok isti'dâd
Hep senin âb-ı ruhun hürmetine gelmiştir
Bu cihan halkı velî sensin olan asl-ı murâd
Harc eder cümle senin kîse-i ihsânından
Ser-be-ser şâh ü gedâ cümle ibâd ü âzâd
Hep senin rîhte-i sofra-i in'âmındır
Aleme cûd-i vücûd eylesin Allah ziyâd
Ne desem rif'atin ol mertebeden yüksektir
Arşa nisbetle habâba denilir mi bünyâd
Senin evsâfını ad etmek içindir yoksa
Bu kadar olmaz idi nâmütenâhî a'dâd
Zâhirinden dolaşır dâire-i rif'atinin
Medhde mu'cizenin vasfın edenler ta'dâd
Câhın a'lâ idiğin mu'cizeden bilmekle
Âşinâyân-ı hakayık anı etmez îrâd
Ummasın levh-i icâbetde makaam-ı rağbet
Etmeyen nâmını dîbâce-i zikr ü evrâd
Muhtevî cümle kemâlâtı kitâb-ı Zâtın
Olamaz gayre sezâ sende olan istibdâd
Hep senin bendelerindir demek az ma'nâdır
Çünkü halk oldu vücûdunla ademden âzâd
Enbiyâ cümlesi pervâne-i envârındır
Sensin ey nûr-i nazargâh-ı Hudâ şem'-i murâd
İlticâ etse senin dergehine enfe'dir
Etmeden dâmen-i mihrâba teşebbüs zühhâd
Sâha-i haşr senin ma'raz-ı ünvânındır
O zaman da bilinir kadrin eyâ sâhib-i dâd
Gitti sekbân ü dili pâyesi ile ilerû
Bir alay kare kare nâmı Ferîdûn ü Kubâd
Bülbeşerden sana dek ey güher-i derc-i vücûd

Nûr-i rûhâni idi bâr-ı katâr-ı ecdâd
Niyyet-i tâat edersem de elimden gelmez
Oldu nefs-i bedem ol denlu günaha mu'tâd
Rehzene rast gelen rehreve döndüm âhir
Eyledi nefs ü hevâ nakd-i hayâtım berbâd
Kimsenin medhali yok kendi kusûrumdur hep
Ettiğim cürm ü hatâ kendi elimden feryâd
Aybdır âkile şeytan beni aldattı demek
Kendi nefsimdir eden nefsime ilka-yı fesâd
O da bir başka günehdir ki günâhı ben edem
Gayrinin mekrine idlâline edem isnâd
İ'tikadımda günâh eylemeden bedterdir
Hem edip cürmü hem etmek nazarında feryâd

....

Liyk ammâ ki senin şânını vasf ettikçe
Ukde-i ye'se gelir dest-i teselliyle küşâd
Şâh-ı Levlâk gibi hısn-ı hasînim var iken
Ne bu sûziş bu güdâziş ne bu âh ü feryâd
Ne kadar zelzele-i cürm ile vîrâne isem
Var ümîdim ki olam lûtf-i ebedle âbâd
Ehl-i ukbâya senin şânını bildirmektir
Hâtırınçün bu kadar müznibi etmek âzâd
Âfitâbın işidir gureyi engûr etmek
Seyyiâtım hasenât olur edersen imdâd
Ve leamrük kasemi sâdır iken şânında
Bin cihan müznibin et bend-i belâdan âzâd
Sana ne medh ü senâdan müteâlî sensin
Eder ancak bu kasîdem melekût ehlini şâd
Çün Kâab Bin Züheyr'in günehin afv ettin
Müjde-i afv ile eyle bu günehkârı da şâd
Seni kim medh ede bizzât Hudâvend-i ganî
Medhine kande bulur nev'-i beşer istibdâd
Sek-i kem-kadr-i derinden dahi kemter kadrim
Üstühân-pâre-i ihsânın ile et beni yâd
Bende Nâbî'den ola elf salât elf selâm
Rûhuna, âline ashâbına tâ rûz-i miâd

Nâbî (1642 — 1712)

GAZEL

Sakın terk-i edebden kûy-i Mahbûb-i Hudâ'dır bu
Nazargâh-ı İlâhîdir makaam-ı Mustafâ'dır bu
Felekde mâh-ı nev Bâb-üs-selâm'ın sîneçâkîdir
Bunun kandîli cevzâ, matla'-ı nûr ü ziyâdır bu
Habîb-i Kibriyâ'nın hâbgâhidir fazîletde
Tefevvuk-kerde-i arş-i cenâb-ı Kibriyâ'dır bu
Bu hâkin pertevinden oldu deycûr-i adem zâil
İmâdın açtı mevcûdât-ı çeşmin tûtiyâdır bu
Mürâat-ı edeb şartıyla gir Nâbî bu dergâha
Matâf-ı kudsiyândır cilvegâh-ı enbiyâdır bu

Nâbî

KIT'A DER NA'T-I ŞERÎF

Ey mâni-i hestî ki senin halka vücûdun
Sermâye-i îcâddır ihsân-ı Hudâdan
Maksûd senin şânını âfâka beyandır
Ârâyiş-i tertîb-i nizâm-ı dü serâdan
Evsâfına sarf etmek için olmasa elfâz
Mahrûm kalırdı şuarâ hüsn-i edâdan
Nâbî kulunun anladığı ey şeh-i kevneyn
Bu nüktedir iycâd vücûd-i üdebâdan
Kim vermez idi kimseye Hak hüsn-i tabîat
Halk etmez idi kimseyi kısm-ı bülegâdan
Gûş etmek eğer olmasa maksûd ilâhî
Evsâf-ı dilâranı zebân-ı şuarâdan

Nâbî

KABZA-İ ŞEMŞÎR-İ KELÂM-I KADÎM

Ey Şâh-ı Enbiyâ sen o rahmet şiârsın
Âhir zamâna bir gül-i evvel-bahârsın
Hurşîdi lerze-nâk mehi sîneçâk eden
İki cihâna bir şeh-i sâhib-vekaarsın

Gölgen cihâna mâye-i emn ü amân iken
Nâbûd bûy-i gül gibi sen âşikârsın
Reşk-i selef olursa nola ümmetin senin
Peygamberâna server-i âli tebârsın
Hallâk-ı Âlem etti salât ü selâmını
Şâyân-ı medh-i âtıfet-i girdigârsın
Kâmî-i dilfikâra emân ol meded yetiş
Ol gün ki müznibîne şefâat medârsın

Kâmî (Ölm. 1723)

NA'T-I NEBEVÎ

Cânımın cânanı sensin yâ Muhammed Mustafâ
Derdimin dermânı sensin yâ Muhammed Mustafâ
Çıkmadı bahr-i muhabbetten senin gibi güher
İlm ü hikmet kânı sensin yâ Muhammed Mustafâ
Cümle âlem ilmine nisbet senin bir katredir
Ma'rifet ummânı sensin yâ Muhammed Mustafâ
Nûr-i zâtındır cihan mir'âtı içre cilveger
Yusufun da ânı sensin yâ Muhammed Mustafâ
Kulluğunla iftihâr eyler Nebiyy ü ger Velî
Cümlenin sultânı sensin yâ Muhammed Mustafâ
Nûr-i zâta mazhar-ı tâm olduğunda şübhe yok
Hakk'ının bürhânı sensin yâ Muhammed Mustafâ

İsmâil Hakkı (Ölm. 1724)

Mİ'RÂCİYYE

Bir şeb ki izâr-ı şâhid-i hûr
Zülf-i siyehiyle oldu mestûr
Vermişti o şebde dest-i kudret
Ruhsâr-ı arûs-i dehre ziynet
Ol şebde nücûm olup hüveyda
Dîbâ-yı siyâh giydi gûyâ
Meclis kurulup felekde nâgâh
Gerdişte idi piyâle-i mâh

Hem câm idi mâh o bezme hem def
Nâhîd idi anda çeng der-kef
Mestâne edip terâne-i nerm
Bezm ehlini eylemişti ser-germ
Bir çetr-i siyeh kurup bu devran
Zer mîh idi hep nücûm-i rahşân
Olmuştu hilâl şekl-i tuğrâ
Encüm ana rîk idi serâpâ
Şem'-i mehi etmeğe fürûzân
Kibrîtini etti çerh sûzân
Kasr-ı feleke hilâl-i garra
Sîmin alem olmuş idi gûyâ
Nakkaş-ı kazâ verip serâser
Encüm ile tâk-ı çerhe zîver
Döndü meh-i nev kemâne ol şeb
Toz olmuş idi nücûm ana hep
Ferhunde zehi şeb-i ferah-zâ
San nûr-i siyâh idi serâpâ
Ol şebde meğer Cenâb-ı Hazret
Ol husrev-i kişver-i şefâat
Ol şebde o pâdişâh-ı ekrem
Ol bâis-i hilkat-i dü âlem
Ol taht-nişîn-i mülk-i sermed
Ya'ni Şeh-i Enbiyâ Muhammed
Ol şebde ana ziyâfet oldu
Mi'râc-ı şerîfe da'vet oldu
Etmişti o şeb be-kâmurânî
Teşrîf-i Sarây-ı Ümmühânî
Geldi o mahalde peyk-i Mevlâ
Destinde Burâk-ı arş-peymâ
Ahsent zehi Burâk-ı ra'nâ
Kim peyk-i Hudâ'ya oldu hempâ
Devletle süvâr olup Burâk'a
Sad velvele saldı nüh revâka
Hemrâhı ile o şâh-ı âdil
Bir lâhzada Kuds'e oldu vâsıl

Teşrîfi ile edip o Sultân
Ervâh-ı peyemberân-ı şâdân
Sad şevk ile oldular cemâat
Ol kıble-i dîn edip imâmet
Bindi yine ol Burâk'a bî-bâk
Ol Şâh-ı serir-i mâarefnâk
Mi'râc-ı şerîfe niyyet etti
Sûy-i Hak'a ol azîmet etti
Bastı kademin sipihre evvel
Arz eyledi mâh-ı bedr-meş'al

....

Aldı ele hâmesin utârid
Zeyn eyledi nâmesin utârid
Sundu o Şehinşeh-i Ferîd'e
Sad özr ile bir güzel kasîde
Sâzende-i bezm-gâh-ı eflâk
Etti defini hicâbdan çâk
Evtârını eyledi şikeste
Gûyâ ki alındı cân-ı haste

....

Pâyine düşüp Burâk-ın ol ân
Arz eyledi kurs-i mihri devrân
Ol çeşm ü çerâğ-ı âferîniş
Etti anı da Mesîh'e bahşiş
Pîşinde gelip be fart-ı ikrâm
Yer öptü teber be dûş Behrâm
Ol pâdişeh-i sipâh-ı ahrâr
Etti feleğe anı silâhdar
Hançer be miyân ü dil ferahnâk
Oldu reh-i hidmetinde çalâk

....

Envâr-ı ruhiyle kalbi doldu
Bin cânile müşterîsi oldu

....

Kıldı o Habîb-i Rabb-i izzet
Menzilgeh-i Sidreye azîmet

Bâlâya revân olup o sultân
Cibrîl de kaldı zâr ü giryân
Bûs etti rikâb-ı Pâdişâhı
Arş oldu fezâ-yı cilvegâhı
Ol Şâh ile olmağa müşerref
Hasretkeş idi temâm Refref
Tayy eyledi ol mekânı mesrûr
Tâ oldu makâmı âlem-i nûr
Geçti anı da o Şâh-ı Kevneyn
Menzilgehi oldu Kaab-ı Kavseyn
Can mahrem-i bârigâh-ı Mevlâ
Dil garka-i lücce-i Tecellâ
Ey mahrem-i râz-ı kurb-i izzet
Vey hemdem-i bezmgâh-ı vahdet
Sen ârif-i nükte-i kademsin
Sen vâkıf-ı sırrı-i hikemsin
Müştâk-ı cemâl-i pâkinim ben
Bin cân ile dil-helâkinim ben
Lûtf eyle kulun Nazîm-i zâra
Sad dâğ be-dil o bîkarâra
Reddetme kapından ol fakîri
Üftâdedir eyle destgîri
Lûtfeyle koma garîb ü tenhâ
Âzürde dilim be hakk-ı Mevlâ
Ey şâfi'-i ümmetân-şefâat
Yolunda fedâ revân-ı ümmet
Ey tab'-ı sühan-tırâz ü pür cûş
Besdir Besdir hamûş hâmûş

Nazîm (1651 — 1727)

NA'T-I ŞERÎF

Reh-i aşkında bî sabr ü şekîbim yâ Resûlallah
Seni her kim severse ben rakîbim yâ Resûlallah
Kabul eyle civâr-ı izzetinde çekmeyim gurbet
Bilirsin kendi şehrimde garîbim yâ Resûlallah

Tavâf-ı Kâ'be-i şevk-i cemâlin farz-ı aynimdir
Nisâb-ı hasretinden bî-nâsîbim yâ Resûlallah
Gözüm yaş ile mâlâmâl gönlüm aşk ile memlû
Baîdim sûretâ mânâ karîbim yâ Resûlallah
Debistân-ı hakîkatte olup şâkird-i nâkaabil
Fakat fenn-i mecâzîde edîbim yâ Resûlallah
Yakîn eyle gül-i gûş-i kabule nâle-i şevkim
Riyâz-ı midhatinde andelîbim yâ Resûlallah
Nola şerh eyledikçe vasfını cezb-i kulûb etsem
Senin bîmârın olmuşken tabîbim yâ Resûlallah
Nazîm-âsâ olup şîrin mezâk-ı lezzet-i na'tın
Zebânım mâil-i şehd ü zebîbim yâ Resûlallah

Nazîm

NA'T-I ŞERÎF

Nazîm-i âcize rahm et İlâhî
Ki her bir âcizin sensin penâhı
Yine bir kâr-ı hayre etti niyyet
Tamâmında diye bilhayr-i temmet
Temennâsın tamâm ettikde hâme
Gezer elden ele yâ Rab bu nâme
Ola bu nâmenin mihr-i hitâmı
Resûlün zikr-i esmâ-yı izâmı
Hudâvend-i serîr-i mülk-i sermed
Muhammed Mustafâ Mahmud ü Ahmed
Hamîd ü Hâmid ü Kaasım vü Âkıb
Beyân ü hüccet ü bürhân ü sâhib
Sırâc oldur münîr oldur beşîr ol
Mübeşşer münzîr oldur hem nezîr ol
Halîl ü hem habîb ü hem tabîb ol
Garîb ü hem münîb ü hem hatîb ol
Azîz oldur raûf oldur rahîm ol
Halîm oldur âlîm oldur hakîm ol

Müşeffe' şâfi' evvel âhir oldur
Odur bâtın yine hem zâhir oldur
Kureyşî hem Arabî Hâşimî hem
Salât ile selâm ana demâdem

Nazîm

NA'T-I ŞERÎF-İ NEBEVÎ

Girandır çeşm-i dilde hâb-ı gaflet yâ Resûlallah
Meğer bîdâr ede subh-ı hidâyet yâ Resûlallah
Derûnum şûlezâr etti serâser âteş-i isyan
Meğer ki söndüre eşk-i nedâmet yâ Resûlallah
Nola isyan yükü dâim belim bükse bu dünyâda
Getirmez hâsılı dağ olsa tâkat yâ Resûlallah
Ümîd oldur olam âzâd mahşer korkusundan ben
Edersen mazhar-ı ayn-i inâyet yâ Resûlallah
Cihan nûr ile dolmuştur serâser hükm-i şer'inle
Sana mahsustur mihr-i nübüvvet yâ Resûlallah
Mutî-i bârigâh-i da'vetindir âlem ü âdem
Müsellem zâtına âmir risâlet yâ Resûlallah
Metîn ü üstüvâr olsa aceb mi çâriyârındır
Çihâr erkân-ı eyvân-ı şerîat yâ Resûlallah
Kabul eyle meded reddinle mahrûm etme sultanım
Senin mahzûnunum sen eyle şefkat yâ Resûlallah
Benim de hâlime rahm eyle hengâm-ı şefâatda
Usât-ı ümmete rûz-i kıyâmet yâ Resûlallah
Günahkârım günahkârım günahkârım Nazîm-âsâ
Şefâat kıl şefâat kıl şefâat yâ Resûlallah

Nazîm

N A ' T - I Ş E R Î F

Gönül aşkınla zâr-ı müptelâdır yâ Resûlallah
Yolunda baş ile cânım fedâdır yâ Resûlallah
Eğer reddeylemezsen dergeh-i arş âşitânında
Kul olmak rütbe-i izz ü alâdır yâ Resûlallah

Olup bin cân ile teslîm-i derd-i mihnet-i aşkın
Süveydâ-yı dilim dâğ-ı rızâdır yâ Resûlallah
Nola âsûde olsam sâye-i şehbâl-i aşkında
Ki düşmez herkese zıll-i hümâdır yâ Resûlallah
İşin altun eder yüzler süren dergâh-ı vâlâya
Gubar-ı râh-ı küyin kîmyâdır yâ Resûlallah
Olaldan hasta-i aşkın hayât-ı câvidan buldu
Dil-i bîmârına derdin devâdır yâ Resûlallah
Açar gül gibi kalbin artırır bîmârının ömrün
Gamın hem dilküşâ hem canfezâdır yâ Resûlallah
Akarsular gibi dâim nola aksa firâkında
Gözüm yaşı tükenmez mâceradır yâ Resûlallah
Revâ pervâne gibi bezmgâh-ı kurbe yol bulsak
Ki nûr-i şem'-i zâtın rehnümâdır yâ Resûlallah
Sezâ her bir nazarda eylese iksîr-i manzûrun
Gözüm hâk-i derinle rûşenâdır yâ Resûlallah
Acep mi dem be dem âğişte-i hûn-i ciğer olsa
Gönül bahr-i gamınla âşinâdır yâ Resûlallah
Melekler can gözüne sürme eylerler gubarından
Ser-i kûyinde ol kim hâk-i pâdır yâ Resûlallah
Habîb-i Kibriyâ mahbûb-i Hak şem'-i hidâyetsin
Vücûd-i kâmilin nûr-i Hudâdır yâ Resûlallah
Olurdum kaabil olsa nakd-i can-ber-kef hırîdârı
Der-i aşkın senin kim bî-behâdır yâ Resûlallah
Şefîk-i mükrimansın sen hevâ-yı aşka uydum ben
İşim şâm ü seher sehv ü hatâdır yâ Resûlallah
Tabîb-i hastegânsın şerbet-i lûtfun uzak tutma
Kapun âsîlere dârüşşifâdır yâ Resûlallah
Kerem kânı mürüvvet bahrisin lûtf eyle ihsân et
Kulun gerçi atâna nâsezâdır yâ Resûlallah
Şeh-i her dü cihansın eyle mir'ât-ı dilin manzûr
Nazîm-i derdimendin bir gedâdır yâ Resûlallah
Anı lûtfunla şâd et âb-ı rûy-i Çâriyârınçün
Ki düşmüş hâk-i acze bî-nevâdır yâ Resûlallah

Nazîm

NA'T-I ŞERÎF

Ey kişver-i risâlete sultân-ı enbiyâ
Rûh-i revân-ı cism-i rüsül cân-ı enbiyâ
Mihr-i celî fürûğu sipihr-i risâletin
Bürc-i nübüvvete meh-i tâbân-ı enbiyâ
Ümmet-sipâh-ı pâdişeh-i asfiyâ sufûf
Sâhibkırân-ı merkez-i meydân-ı enbiyâ
Mahbûb-i nâz-perver-i kâşâne-i yakîn
Sultân-ı nâzenin şeh-i hûbân-ı enbiyâ
Etmiş midâd sun'-i salât ü selâmeti
Ârâyiş-i kitâbe-i eyvân-ı enbiyâ
Hellâl-i her süâl ki nutk-i fasîhidir
Müşkil-küşâ-yı mekteb-i irfân-ı enbiyâ
Bâğ-ı ruhunde olmuş o giysû-yi ham-be-ham
Müşkin şemîm-i sünbül ü reyhân-ı enbiyâ
Berk-i hayâl-i nûr-i serâ-perde-i yakîn
Müşkât-ı hüsnü şem'-i şebistân-ı enbiyâ
Kühl-i uyûn-i cân-ı rüsül hâk-i makdemi
Gerd-i harîmi sürme-i a'yân-ı enbiyâ
Olmuş vücûdu hil'at-i Levlâk ile ezel
Sultân-ı çâr-bâliş-i dîvân-ı enbiyâ
Nâm-ı şerîfi ser-sühan-i fihris-i rüsül
Ser-levha-i cerîde-i unvân-ı enbiyâ
Dârüşşifâ-yı aşk alîl-i dil-i rüsül
Derd-i gam-ı muhabbeti dermân-ı enbiyâ
Olsa aceb mi Bâğ-ı İrem gibi bî-hazân
Güldeste-i gamıyla girîbân-ı enbiyâ
Dergâh-ı izzetinde nola olsa dem be dem
Hep hidmetiyle ber-zede dâmân-ı enbiyâ
Ayn-i inâyeti nazar-endaz-ı imtinân
Çeşm-i himayetiyle nigehbân-ı enbiyâ
Lâyık değilse de umarım fazl-ı Hak ede
Bu nazm-ı âcizânemi şâyân-ı enbiyâ
Yâ Rab be-hakk-ı Fahr-i Rüsül tâ ki zindedir
Cân-ı Nazîm'i eyle senâ-hân-ı enbiyâ

Nazîm

NA'T-I ŞERÎF-İ NEBEVÎ

Âfitâb-ı subh-ı mâ evhâ Habîb-i Kibriyâ
Mâhitâb-ı şâm-ı ev'ednâ Habîb-i Kibriyâ
Cevher-i kül tâb-ı sûz-i mihrinin pervânesi
Şem'-i bezm-i Leylet-el-esrâ Habîb-i Kibriyâ
Akl-ı evvel kayd-bend-i aşkının dîvânesi
Nâzenîn-i Hazret-i Mevlâ Habîb-i Kibriyâ
Vedduhâ vasf-ı gülü Velleyl şerh-i sünbülü
Bâğ-ı Yâsin ravza-i Tâhâ Habîb-i Kibriyâ
Bülbül-i Levlâk zât-ı Li maallah lânesi
Bezm-i kurbe tûti-i gûyâ Habîb-i Kibriyâ
Sıdk ü adl ü hilm ü ilm-i zâtiye mazhar olup
Verdi çâr erkâne fer hakka Habîb-i Kibriyâ
Çâr-ı yâr-ı bâsafâ der hemdem-i kâşanesi
Sâhib-el-Mi'râc mevlânâ Habîb-i Kibriyâ
Ebru-yi ikbâlinin mâh-ı felek hasret-keşi
Bedr-i tâbân-ı cihan-ârâ Habîb-i Kibriyâ
Bezm-gâh-ı sâgar-i aşk-ı dil-i şûrîdegân
Neş'e-bahş-i âşık-ı şeydâ Habîb-i Kibriyâ
Kalb-i âriftir şarâb-ı şevkinin humhânesi
Sîne-çâk-i her dil-i dânâ Habîb-i Kibriyâ
Kâse-i in'âmının şâh ü gedâ dil-teşnesi
Mest-i aşkı Hızr ile Îsâ Habîb-i Kibriyâ
Cûyibâr-ı cûdunun mâh-ı münevver kûzesi
Teşnesi dünyâ vü mâfîhâ Habîb-i Kibriyâ
Mihr-i enver çeşme-sâr-ı lûtfunun peymânesi
Feyz-bahş-i âlem-i bâlâ Habîb-i Kibriyâ
Arş câh-ı kadrinin evc-âşiyân-ı rif'ati
Husrev-i kürsî-i istiğnâ Habîb-i Kibriyâ
Genc-i irfân ü kemâlin gevher-i yek-dânesi
Bahr-i râza lü'lü-i lâlâ Habîb-i Kibriyâ
Hil'at-ârâ-yı Leamrük tâcidâr-ı ıstıfâ
Fahr-i dünyâ mefhar-i ukbâ Habîb-i Kibriyâ
Tahtgâh-ı arş-ı â'lâ mesned-i şâhânesi
Zîb-i sadr-ı «yesribü batha» Habîb-i Kibriyâ

Mest-i ser-germ-i maâsîdir bugün şeydâ Nazîm
Eyleye şefkat meğer ferdâ Habîb-i Kibriyâ
Umarım ma'zûr ola evzâ'-ı küstâhânesi
Bakma noksan-ı Nazîm'e yâ Habîb-i Kibriyâ

Nazîm

NA'T

Esselâm ey kârvân-ı râh-ı Hakka pîşvâ
Esselâm ey enbiyâ ve mürselîne muktedâ
Esselâm ey râyet-efrâz-ı sufûf-i asfiyâ
Esselâm ey Seyyid-il-kevneyn-i mahbûb-i Hudâ
Fahr-i âlem Ahmed-i mürsel Muhammed Mustafâ

Esselâm ey perdedâr-ı râz-ı settâr-el-guyub
Esselâm ey bezm-iafv-ârâ-yı gaffar-el-zünûb
Esselâm ey dergehinde bâl-i kudsî hâk-i rub
Esselâm ey cilvegâh-ı aşk-ı pâk-i her kulûb
Âşık-ı pür-iştiyâk-ı enbiyâ ve evliyâ

Esselâm ey âfitâb-ı maşrık-ı fevz ü necât
Esselâm ey mâhitâb-ı leylet-el-kadr ü berât
Esselâm ey afv ü lûtfu mahv-sâz-ı seyyiât
Esselâm ey müşfik-i hâl-i diğergûn-i üsât
Server-i cem'-i rüsül serdâr-ı saff-ı enbiyâ

Esselâm ey mülzemi a'dâ-yı dûn ettikçe bahs
Esselâm ey ilmine âlem zebûn ettikçe bahs
Esselâm ey nutku bî-şerh ü mütûn ettikçe bahs
Esselâm ey her hünerde zûfünûn ettikçe bahs
Ümmî-i nâ-hande iken hâce-i müşkil-küşâ

Esselâm ey mesned-i kurbe şeh-i Levlâk-i tâc
Esselâm ey lî-maallah bezmine rûşen sirâc
Esselâm ey renc-i cürme dâru-yi afv-i ilâc
Esselâm ey tâlib-i sevdâ-yı aşkı her-mizâc
Cân-ı Hızra derdi derman Rûh-i Îsâ'ya devâ

Esselâm ey zâyiran-ı dergeh-i ehl-i felâh
Esselâm ey tâyirân-ı ravzası kudsî cenâh
Esselâm ey verd-i ümmet nâmı her şâm ü sabâh
Esselâm ey âciz-i vasfı lûgat ü ıstılah
Zâtının bizzât meddâhı Cenâb-ı Kibriyâ
Esselâm ey râzdâr-ı Kulhüvallâh-i ahad
Esselâm ey vâkıf-ı esrâr-ı Allah-üs-samed
Esselâm ey ârif-i râz-ı ezel sırr-ı ebed
Esselâm ey ilmi lâ yuhsî kemâl-i lâyüad
Kâşif-i ilm-i ledün ders-i debistân-ı beka
Esselâm ey çâşnî-i derdi dermandan lezîz
Esselâm ey telhi-i aşkı dile candan lezîz
Esselâm ey nutku Hızr'a âb-ı hayvandan lezîz
Esselâm ey kulluğu mülk-i Süleymandan lezîz
Bende-i fermanber-i dergâhı sultân ü gedâ
Esselâm ey âşık-ı dîdâr-ı gılmân ile hûr
Esselâm ey beyt-i ma'mûr'a salan hüsn ile nûr
Esselâm ey tâbi'-i şer'i inâs ile zükûr
Esselâm ey nâsıh-ı Tevrât ü İncil ü Zebûr
Nass-ı Kur'ân ile sâbit vasfı bî-çün ü çerâ
Esselâm ey kişver-i iclâli bî-vehm ü hevâs
Esselâm ey sâha-i ikbâli bî-hadd ü kıyâs
Esselâm ey tâk-ı kadri kubbe-i arşa mümâs
Esselâm ey tal'atinden mihr ü meh nûr iktibâs
Sûre-i Velleyl o giysûdur cemâli Vedduhâ
Esselâm ey metn-i evsâfı şerefbahş-ı hevâş
Esselâm ey akl-ı kül medhinde bâ-acz ü telâş
Esselâm ey şem'-i zâtı bezm-i kurbe nûr-pâş
Esselâm ey yoluna kurban hezâran cân ü baş
Yoluna kurban olam yalın ayak başı kabâ
Esselâm ey Kâ'be-i kûyu dil-i uşşâka farz
Esselâm ey melce-i ehl-i semâvât ehl-i arz
Esselâm ey mülk-i kadri bî-kıyâs-ı tûl ü arz
Esselâm ey rahm eden hâlin üsât ettikçe arz
Mesned-efrûz-ı şefâat müşfik-i rûz-i cezâ

Esselâm ey şâm-ı esrâda nedîm-i bezm-i hâs
Esselâm ey dergehi âsîlere cây-i halâs
Esselâm ey münkir-i aşkı sezâvâr-ı kısâs
Esselâm ey tâlib-i derdi avâm ile havâs
Şerbet-i afvi devâ-yı illet-i cürm ü hatâ

Esselâm ey âfitâb-ı âsümân-ı men aref
Esselâm ey mâhitâb-ı bürc-i ikbâl ü şeref
Esselâm ey ins ü cân-ı derd ile pür-şûr ü şe'f
Esselâm ey sîneler mihriyle vakf-ı tâb ü tef
Aşk-ı can te'sîrine ervâh-ı kudsî müptelâ

Esselâm ey nâzenîn-i Kibriyâ mahbûb-i Hak
Esselâm ey tal'atından hüsn-i Yûsuf pür-sebak
Esselâm ey mihr-i enver vasfına zerrin verak
Esselâm ey kurs-i meh îmâ-yı ebrûsuyla şak
Yüzleri şems-i dırahşân cephesi kadr-i dücâ

Esselâm ey bende-i fermanberi ins ü melek
Esselâm ey kûy-i çevkân-ı gamı arz ü felek
Esselâm ey zîr-i fermânı semâdan tâ semek
Esselâm ey nakd-i câna seng-i dergâhı mihek
Tâlib-i iksîre hâk-i bârigâhı kîmyâ

Esselâm ey matla-ı envâr-ı hüsn-i lâyezâl
Esselâm ey mahzen-ül-esrâr-ı irfân ü kemâl
Esselâm ey bürc-i hüsne âfitâb-ı bî-zevâl
Esselâm ey kaab-ı kavseyne dü ebrûsu misâl
Mihr-i çerh-efrûz-i ev'ednâ meh-i bürc-i hüdâ

Esselâm ey hâk-i pâyı kühl-i çeşm-i ins ü cân
Esselâm ey seng-i râhı zîb-i tâc-ı serverân
Esselâm ey sâil-i dergâhı sultân-ı cihân
Esselâm ey yâr-ı garı çâriyâr-ı kâmrân
Yâni Bû Bekr ü Ömer Osman Aliyyel Mürtezâ

Esselâm ey hırmen-i cûdunda âlem berk-i kâh
Esselâm ey hûşe-çîn-i lûtfu dervîş ile şâh
Esselâm ey zâtına mahsûs olan afv-i günâh
Esselâm ey bâğ-ı vasfı kâinâta cilvegâh
Andelîb ol gülşene cân-ı Nazîm-i hoş-nevâ

Esselâm ey bûstân-ı lîmaallahın gülü
Esselâm ey gülşen-i Yâsîn ü Tâhâ bülbülü
Esselâm ey kîsvân-ı bâğ-ı kurbun sünbülü
Esselâm ey çerh cûy-i mihrinin kemter pülü
Rehrevân-ı bârigâhı ehl-i arz ehl-i semâ

Nazîmı

NA'T-I ŞERÎF

Ey Ledün mektebinin hâce-i ümmî lâkabı
Enbiyâ ve Rüsülün zîver-i tesbîh-i lebi
Seyyid-i âlem ü âdem sened-i mevcûdât
Mesned-i her düserânın şeh-i vâlâ hasebi
Eşref-i halk-ı cihân pâdişeh-i kevn ü mekân
Tahtgâh-ı şerefin husrev-i âlî-nesebi
Şeh-i tâhir neseb ü husrev-i pâkîze haseb
Hâşimî hem Medenî hem Kureşî hem Arebî
Sühanı rûh-i mücerred deheni cevher-i ferd
Kân-ı kevnin güher-i mâhasal-ı müntehabi
Hak risâletle nübüvvetle vücûdun etmiş
Hâdi-i cem'-i rüsül râhber-i fevc-i nebî
Bu cihan ki yüzünün suyuna halk olmuştur
Rahmet-i âlemiyandır o dü âlem sebebi
Rîzesinin harem-i izzetini cevher-i gül
Bin hicâb ile ede gevher-i tâc-ı edebî
Sa'y edip cân-ı dili cânı tekaddüm eyler
Kâ'be-i kûyi tavafında misâl-i recebi
Eylemiş da'vetinin kabza-i teshîrine râm
Rûm ü Hind ü Acemi Mısr ile Şâm ü Haleb'i
Neyyir-i bürc-i ezel Ahmed-i mürsel ki onun
Mihrinin lerze verir zerreye şûr ü şeğabi
Dem-i Rûhülkudüs olsa o şehin lâyıktır
Matbah-ı izzetinin şûle-fürûz-i hatebi
O şehin yazmağa tuğrâ-yı berât-ı na'tin
Kâtib-i çerhin olursa nola efzun talebi

Ders-i vasfında olup mu'terif-i acz ü kusûr
Akl-ı evvelde ola metn-i senâsında gabi
Arşdan mertebe-i kudreti ber-ter idiğin
Fehm eder âkıl-i dânâ gibi mecnûn ü sabi
Bu kadar kevkebe-i rif'at-i câh ile zehel
Kulle-i mihrinin ednâ Habeşi bir Arebî
İyd ile kadr ola ol şâfi'-i küll-i ümemin
Sâim-i rûze-i derd ü gamının rûz ü şebi
Dil-i bîmâr-ı üsatın o tabîb-i cânın
Şerbet-i afvi ile zâil olur tâb-ı tebi
Eder ednâ şererinden dil-i dûzah feryâd
Alev-efşân olucak nâr-ı celâl-i gazebi
İltihâb-ı gazeb-i nâire-i kahrı ile
Yaktı eczâ-yı vücûdun kül edip Bû Lehebi
Gitmeyen yoluna üryân ü fakîr olsun hep
Çâr mezhebde harâm ola zekâb ü zehebi
Dergehinde edeyim kudretim oldukça edâ
Dîn olan vâcib ü farz u sünen ü müstehabi
Kereminden budur ümmîd ki bîçâre Nazîm
İki âlemde dahi çekmeye renc ü teabi
Ümmeti dergeh-i vâlâsına oldukça revân
Salâvat ile tahiyyât ola sâz ü salebi

Nazîm

NA'T-I RESÛL-İ EKREM

Zevk ile sermest-i sahba-yı safâ hüşyâr olur
Şevk ile sergerm-i hurşîd-i vefâ bîdâr olur
Âşık-ı bîdâr çekmez kühl-i hâbı çeşmine
Hasret-i gülçehreden mânend-i bülbül zâr olur
Âferinyâb-ı revân-ı Hazret-i Mansûrdur
Öyle bir bî-iddiâ ki zülfüne berdâr olur
Kayd-ı zülf-i çîn çîne dil perîşân olmayan
Tâ Hıtây ile Huten haşmetnümâ serdâr olur
Buy-i dilgîr ile dâim dilleri tatyîb eden
Reşk-i sünbül zülfi-i cânâne anberbâr olur

Eyleme zülf-i hayâdan ruhlerin yâ Rab berî
Açılır genc-i nihânım korkarım bîmâr olur
Âferin ol târ-ı zülf-i zârı çün târ-ı keman
Zâhir olmaz nice bin dilhasteye dildâr olur
Sergüzeşt-i dâm-ı zülf-i yâr gelmez yâdına
Dâne-i hâli görünce mürg-i dil minkar olur
Sırr-ı tahvîl-i kazâ-yi siyret-i hilkat mıdır
Taze mazmun goncası çeşm-i hasûde hâr olur
Meyve-i nev-güfteye dest-i hasedle atılan
Sengi ta'ne cem olunsa bir kavî dîvâr olur
Cevr-i ihvâne çü Yûsuf sûz-i ta'na çün Halîl
Sabr olunsa nâr gül ağyâr-i bedgû yâr olur
Bir nazar mir'ât-ı vahdetten cüdâ olsa gönül
Gayret-i hakdan derûni yâr olan ağyâr olur
Zevkyâb-ı kadd-i hikmet tûti-i muciz-beyân
Nâzır-ı mir'ât-ı hüsn olsa şeker güftâr olur
Sûk-i sultânî-i dilde zümre-i eşrâkiyân
Can verir cânan alır bir demde bin bâzâr olur
Bâde-i hüsn ile mest olsa dil-i ehl-i nazar
Bâis-i def'-i humâr-ı dîde-i hammâr olur
Hazret-i Cibrîl'e mümkün olmadı bir hatvesi
Râh-ı aşk-ı âşıkane bül'aceb reftâr olur
Hemdemi bezm-i mey-i aşk-ı Hudâ'nın sıdk ile
Zâd-ı râh-ı menzili iymân ile Kur'ân olur
Âsiyân-ı aşka konmaz aşk ile pervâz eden
Cilvesi aşkın safâ aklın gam-ı efkâr olur
Âşinâ-yı bahr-i aşk ol berr-i hikmetten sakın
Toz koparma zâhidâ mir'ât-ı dil jengâr olur
Ayni ile gösterir her merdüme mir'ât-vâr
Dillere âyine-i âlemnümâ dîdâr olur
Hâhiş-i mevcûd olur her gûneden tâliblere
Nazm-ı kâmil bir aceb dükkânçe-i attâr olur
Âferin ol şâir-i miftâh-ı gaybe her nefes
Nazm-ı pâkinden murâdı Ahmed-i Muhtâr olur
Bârekâllah mihr-i tahsîne mukaarîn olmada
Mâh-ı feyzi âsüman-ı dilde pür envâr olur

Bârekâllah hânikah-ı reşk-i cennet na't-i pâk
Mahrem-i pîr-i murâdı vâkıf-ı esrâr olur
Mazhar-ı lûtf-i Hudâdır nâzım-ı na't-i Resûl
Ârif-i sırr-ı velî ser-leşker-i ebrâr olur
Aşk ile âzâdelikte bendelik izhâr eden
Mâlik-i emr-i hilâfet server-i ahrâr olur
Yâ İlâhî bir saâdet tâli'-i ehl-i dili
Dâim eyle emrin üzre tâ felek devvâr olur
Cân ü dilden nûr-i pür nûr isteyen sôfî dilin
Şevk ile dâim dilinde zikr-i Hak tekrâr olur
Dil nice zevk-i visâle tâlib olmaz her zaman
Bir nesîm-i subh-i vuslat bin dem-i sehhâr olur
Dil pesend ola Enîsâ midhat-i Peygamberî
Tâ ki abdâl-i Hudâ sermâyesi eş'âr olur

Enîs Dede (Ölm. 1732)

NA'T-I RESÛL-İ EKREM

Na't-ı mahbûb-i Hudâ gûş edelim mevlûddur
Şâhid-i ma'nâdır ağuş edelim mevlûddur
Nâle-i na't-i habîb olsun semâ'-ı âşıkan
Bülbülân-ı zârı hâmûş edelim mevlûddur
Micmer-i dilde yakınca anber-i tekrîmi çâk
Ceyb-i istiğrakı serpûş edelim mevlûddur
Çün akîde nağmeler yaktı derûnu sâkiyâ
Şerbet-i câm-ı safâ nûş edelim mevlûddur
Leyle-i mîlâd yeksandır dem-i nevrûz ile
Rûz ü şeb farkın ferâmûş edelim mevlûddur
Fikr-i etvarı kemâl-i şevk ile terk eyleyip
Akl-ı dûr-endîşi medhûş edelim mevlûddur
Acz-i vasfı hazret-i muciz-beyâna arz edip
Hil'at-i tahsîni ber-dûş edelim mevlûddur

Enîs Dede

DER NA'T-I RESÛLULLAH ALEYHİSSEÂM

Safâ-yı ehl-i dil nûr-i cemâlin yâ Resûlallah
Şifâ-yı derd-i dil fikr-i visâlin yâ Resûlallah
Bihamdillâh demâdem hâne-i kalb-i siyehtâbi
Münevver eyledi vuslat hayâlin yâ Resûlallah
Acep mi intikal etsek beka billâha da'vetle
Fenâya sığmadı arş-ı kemâlin yâ Resûlallah
Kalırdı tâ ebed müphem kelâm-ı Hazret-i Mevlâ
Serâser etmese rûşen mekalin yâ Resûlallah
Enîsin matlabı dâim Celâleddîn-i Rûmîden
Nigâh-ı lûtf ile bir dem suâlin yâ Resûlallah

Enîs Dede

NA'T-I RESÛL-İ EKREM VE NEBİYY-İ MUHTEREM

Ey gürûh-i enbiyâ vü evliyânın ekremi
Hazret-i Hakkın habîbi mürselînin a'lemi
Zâtını Hallâk-ı âlem bâisi kevn etmese
Halk eder miydi aceb ol cedd-i pâkin âdemî
Hadd-i zâtında ahadden Ahmedi fark eyleyen
Mîm-i zâtından senin fark etti ism-i a'zemi
Derdimin dermânı sensin cânımın cânânı hem
Zahmımın ey dertlere dermân sen oldun merhemi
Her ne denlû mücrim ise kendi abdindir Hulûs
Kıl şefâat ona ey esrâr-ı Hakkın mahremi

Hasan Hulûs (Burnaz zâde)
(XVIII. yüzyıl)

NA'T-I ŞERÎF

Ey pâdişeh-i taht-ı serâ-perde-i levlâk
Cibrîl-i emin şem'ine pervâne-i çâlâk
Ey nûr-i haremgâhı nihanhâne-i akdes
Sensin sadef-i bahr-i hakîkatde dür-i pâk

Ol dem mehi şakk eylemeği eyledin îmâ
Gördükte cemâlin felek etti yakasın çâk
Takdîrde tahkîk idi Mi'râc-ı şerîfin
Rif'at ile halk oldu anınçün bu nüh eflâk
Bir dil ki ola cilvegeh-i aşk-ı cemâlin
Ol âşık-ı serbâz gelir mahşere bî-bâk
Sâmi'yi halâs eyle eyâ mefhar-i âlem
Ka'r-ı yem-i isyânda kaldı o elemnâk

Sâmi [Arpaemini zâde] (Ölm. 1733)

N A ' T

Zât-ı pâk-i Mustafâ'ya âşıkım
Cân ile Fahr-ül-verâ'ye âşıkım
Muksim-i feyz-i nevâdır ol şerîf
Menba'-ı cûd ü atâye âşıkım

Enbiyânın umdesi ser defteri
Asfiyânın kudvesi hem rehberi
Kâinâtın zübdesi vü mefhari
Aşk ile Bedr-üd-dücâ'ye âşıkım

Eşiğinde abd-i memlûk ol müdâm
Andan özge yoktur a'lâ-yi merâm
Saltanat budur Necîbâ bil tamâm
Şimdi Zât-ı Müctebâ'ye âşıkım

Üçüncü Sultan Ahmed Han [Necîb]
(1673 — 1736)

N A ' T - I Ş E R Î F

Bu gülşende hezâr-ı bînevâyım yâ Resûllallah
Velî âzürde-i hâr-ı Cefâyım yâ Resûlallalh
Nola olsam devâ-cûyende-i dârû-yi ihsânın
Esîr-i derd-i aşkım müptelâyım yâ Resûlallah

Nigâh-ı şefkatinden ben garîb-i zârı dûr etme
Yolunda ben de kemter hâk-i pâyım yâ Resûlallah
Yüzüm yok arz-ı hâle arsagâh-ı haşre vardıkta
Günahkârım giriftâr-ı hevâyım yâ Resûlallah
Kerem kıl lûtf-i ihsânınla dilşâd eyle ben zârı
Nahîfî'yim kapında bir gedâyım yâ Resûlallah

Nahîfî (Süleyman)
(Ölm. 1738)

NA'T-I ŞERÎF-İ HAZRET-İ RİSÂLETPENÂHÎ

Bûy-i zülfün çün aldı bâd-ı seher
Sünbüle gülşen içre verdi haber
Goncanın bağrı hûn ile doldu
Deheninden bulunca zerre eser
Verd-i rûyine olalı meftûn
Şimdi bülbül yanımda gör ne öter
Zerre-i vech-i nûr-i pâkindir
Devr eder gökyüzünde şems ü kamer
Salma ferdaya rûyini göster
Seni bir kez gören cenânı nider
Sen beşersin eğerçi sûrette
Nûr-i Hak'sın velîk sûrette

Şem'-i zâtın ziyâsıdır âdem
Ol ziyâ akseder kamu âlem
Melce-i âsiyân-ı rû-siyehan
Mefhar-i Enbiyâ şefî'-i ümem
Sen penâh-ı kamu usât oldun
Ümmetine nice erişür elem
Der-i lâhût zât-ı pâkin imiş
Mûcib-i mevc-hîz-i bahr-i kadem
Enbiyâ zümresine şâh oldun
Cümlesi çâkerin sezâ der isem
Bülbül-i bâğ-ı gülistanı ahed
Nâm-ı pâkine dediler Ahmed

Buldu «mîm» in ile vücûd imkân
Zâhir oldu anınla kevn ü mekân
Buldu eşyâ vücûdü çün senden
Rûhsuz cümlesi olup ebdân
Şeb ü rûz oldu zülf ü rûyundan
Devr eder şevkin ile heft eyvân
Ey meded-kâri-i usât-ı ümem
Kapına gelmişiz bize derman
Senden ister kamu fakîr ü ganî
Matlabın ey kerim zevil-ihsan

Biz marîziz tabîbimiz sensin
Biz muhibbiz habîbimiz sensin

Meded et bize ey habîb-i İlâh
Olmayalım reh-i gam içre tebâh
Nâr-ı hicrin bizi kebâb etti
Âhımız âsümânı etti siyâh
Koyma firkat şebinde bizi garîb
Kıl müyesser visâlin ey yüzü mâh
Biz gedâ dergehinde muhtâcız
Dileriz hân-ı vaslını her gâh
Düşmen-i nefse çün esîr olduk
Sen halâs et bizi meded ey Şâh

Nûr-i yezdan değil misin yoksa
Rûh-i insan değil misin yoksa

Nûr-i Hak'sın cihâna rahmetsin
Kamu azmışlara hidâyetsin
Buldu imkân hidâyeti senden
Hem gir ü cümleye nihâyetsin
Beşeriyyetde eyledin cilve
Kimse bilmez seni ne âyetsin
Bîm-i dûzah çeker mi uşşâkın
Rahmet-i Hak'ka çün delâletsin
Çâriyârın muhabbeti var iken
Ey Sezâyî yürü selâmetsin

Rûh-i pâk-i Resûle ver salavât
Ölü cismine ire tâ ki hayât

Sezâyî-i Gülşenî (Ölm. 1738)

NA'T

Olan dilteşne-i savm-i visâlin yâ Resûlallah
Olur şâyeste-i ıyd-i cemâlin yâ Resûlallah
Serâser nûrdan bir serv-i sîm-endâm-ı vahdetsin
Onunçün sâyedâr olmaz nihâlin yâ Resûlallah
Hilâl ebrûların reşk-âver-i mâh-ı şeb-ârâdır
Kamer devrinde bedr olmuş hilâlin yâ Resûlallah
Mezâhir mâyedâr-ı aks-i dîdâr-ı şuhûdundur
Bütün eşyâda zâhirdir kemâlin yâ Resûlallah
Rızâ'nın seyl-i eşki mahvederse levh-i âmâlin
Gider mi can gözünden hiç hayâlin yâ Resûlallah

Şeyh Rızâ [Neccar zâde] (1675 — 1744)

MEDH-İ NEBEVÎ

Yüzündür âyet-i sun'-i İlâhî yâ Resûlallah
Kaşındır ehl-i aşkın kıblegâhı yâ Resûlallah
O gülruhsâr-ı dilcû çeşm-i âhû cilvegâhında
Ne hoştur çerh-i hüsnün mihr ü mâhı yâ Resûlallah
O zülf-i nâz-perver bâğ-ı ruhsârında gûyâ kim
Açılmış ravza-i cennet kiyâhı yâ Resûlallah
Şerîat mahfelinden sürdüler Bû Cehl-i inkârı
Dü çeşmindir bu da'vânın güvâhı yâ Resûlallah
Değildir nerkis-i bîmâre tîmâr etmeden hâli
Şol âhû çeşminin her bir nigâhı yâ Resûlallah
Rızânın sıklet-i bâr-ı hatâsın afv eder cûdun
Olursa dağlar denlû günâhı yâ Resûlallah

Neccarzâde Şeyh Rızâ

NA'T

Cebînin levhine Allahü Ekber yâ Resûlallah
Kalem nûr âyetin yazmış mükerrer yâ Resûlallah
Mükehhel çeşminin envâr-ı dîdârın temâşada
Çemende muntazırdır nerkis-i ter yâ Resûlallah
Nice demdir zülâl-i la'l-i nâbın iştiyâkıyla
Be gaayet teşne-lebdir âb-ı kevser yâ Resûlallah
Gül ü lâle-izâr-ı tâbdârından kinâyettir
Sana mânend olur mu verd-i ahmer yâ Resûlallah
Rızâ bâğ-ı belâgatta aceb şûrîde bülbüldür
Eder her şeb kitâb-ı na'tin ezber yâ Resûlallah

Neccarzâde Şeyh Rızâ

NA'T

Kerem kıl tâkatım yok imtihâne yâ Resûlallah
Yüzün göster yeter ettin bahâne yâ Resûlallah
Değilken mahrem-i sırr-ı enâbit olmağa lâyık
Beni pîr eyledin pîr ü civâne yâ Resûlallah
Meâl-i arz-ı hâlim kıyl ü kaalim hasb-i âmâlim
Budur Peygamber-i Âhirzamâne yâ Resûlallah
Sefer-ender-vatan seyrinde çok kesb-i safâ ettim
Meded kıl kârımı verme ziyâna yâ Resûlallah
Beyâz ettin siyâh-ı nâmemi tuğrâ-yı afvınla
Nişân-ı mihr-i cûdundur nişâne yâ Resûlallah
Rızâ-veş bîm ü ümmîd-i melâletten emîn oldum
Yüzüm sürdüm der-i dâr-ül-amâne yâ Resûlallah

Neccarzâde Şeyh Rızâ

NA'T

Hayâlin nûr-i mihr-i enverimdir yâ Resûlallah
Cemâlin mâhı rûşen ahterimdir yâ Resûlallah
Yüzüm fersûde-i hâk-i der-i ehl-i kerâmettir
Gürûh-i evliyâ tâc-ı serimdir yâ Resûlallah

Ebû Bekr ü Ömer Osman ü Hayder cümle-i ashâb
Serîr-i sadr-i dilde rehberimdir yâ Resûlallah
Ararken kenz-i dilde bir aceb kân-ı vefâ buldum
Hüseyn ile Hasan gevherlerimdir yâ Resûlallah
Senin abdâl ü evtâdın muhibb-i âl ü evlâdın
Rızâ bâğında verd-i ahmerimdir yâ Resûlallah

Neccarzâde Şeyh Rızâ

NA'T

Görünce vechini rü'yâde yâ Resûlallah
Dil oldu hüsnüne dildâde yâ Resûlallah
Mezâhir âyinedâr-ı sıfât-ı zâtındır
Göründü peyker-i eşyâde yâ Resûlallah
Misâl-i halk-ı azîmin hemîşe zâhirdir
Cemâl-i süret ü ma'nâde yâ Resûlallah
Serîr-i şevketin âmâdedir bihamdillâh
Medîne-i dil-i şeydâde yâ Resûlallah
Gelir sadâ-yı kudûmun sımâh-ı hüccâca
Harîm-i Beyt-i Muallâde yâ Resûlallah
Kapında halka-be-gûşun olursa lâyıktır
Rızâ-yı bende-i âzâde yâ Resûlallah

Neccarzâde Şeyh Rızâ

NA'T

Düşelden başına zülfün hevâsı yâ Resûlallah
Tükenmez seyl-i eşkin mâcerâsı yâ Resûlallah
Bulunmazdı bu hikmethâne-i âlemde derd ehli
Tabîb olsa Habîbin mübtelâsı yâ Resûlallah
Telâfî der-akabdir vuslat-ı dîdâr ile yoksa
Cefâdır âşıka firkat belâsı yâ Resûlallah
Gider gelmez zamân-ı firkatin hâr-ı gubârından
Çıkar kasr-ı visâle mâverâsı yâ Resûlallah

Şeb-i hicre bedel rûz-i visâl-i yârdır çünkim
Olur her bir cefânın bir safâsı yâ Resûlallah
Getirdi Hazret'e nev-tuhfe-i nûr-i tahiyyâtın
Bu dergâhın Rızâ-yı pür safâsı yâ Resûlallah

Neccarzâde Şeyh Rızâ

NA'T

Kerem kıldın bana bâğ-ı bulâğı yâ Resûlallah
İnâyet eyledin günc-i ferâğı yâ Resûlallah
Gehi keşf-i nikâb eyler gehi bend-i hicâb eyler
Tükenmez kûy-i dildârın yasağı yâ Resûlallah
Üsât-ı ümmetin zulmette kalmaz bî ser ü sâmân
Ki sensin cümlenin rûşen çerağı yâ Resûlallah
Tahiyyât-ı salâtın bir semend-i bâd-i himmettir
Yakîn eyler hatargâh-ı ırâğı yâ Resûlallah
Delîl olmazsa hâdî-i inâyet hayli müşkildir
Bu vâdînin tükenmez güm-serâğı yâ Resûlallah
Rızâ da'vâ-yı istihkak eder mülk-i tasarruftan
Olursa şer'-i aşkın bir mesâğı yâ Resûlallah

Neccarzâde Şeyh Rızâ

NA'T-I ŞERÎF

Ey dil hevâya verme yeter nakd-i rağbeti
Eyle hırîd kâle-i zîbâ-yı himmeti
Ey çeşm-i cân ü dil yetişir bahl ü incimâd
Seyl eyle cûş-i cûy-i sirişk-i nedâmeti
Zîb-âver et yeter yeter ey cân-ı bînevâ
Gûş-i derûna halka-i mengûş-i tâati
Bâd-ı nesîm-i âh-ı dili ettirip vezân
Mevc-âver eyle cûşiş-i deryâ-yı fikreti
Ey dil biraz da ser be kemîn-i tefekkür ol
Pûşîde eyle cismine delg-i melâmeti
Terk eyle kıyl ü kaali fenâdan emîn olup
Âmîzişî-i kâr-ı hevâ vü hatîati

Kârın cihanda cümle hatâ oldu âh ki
Yok ettiğin günâhların hadd ü gaayeti
Pîş-i Cenâb-ı Hakka ne yüzle revân olup
Ümmîd edersin olmağa şâyân-ı rahmeti
Hâlin harâb ey dil-i şeydâ sana meğer
Ol Şâh-ı Enbiyânın ola lûtf u şefkati
Ya'nî Habîb-i Muhterem-i Hazret-i Hudâ
Kim Zât-ı pâki âlemin ayn-i inâyeti
Dürr-i girânmâye-i deryâ-yı ıstıfâ
Verd-i nihâl-i nûr-i Hudâ Zât-ı izzeti
Oldur o hayr-ı hâdi-i şehrâh-ı ihtidâ
Kim cümle halk o yolda bulurlar selâmeti
Ey Pâdişâh-ı kişver-i Levlâk âlemin
Zât-ı şerîfin oldu çü bâdî-i hilkati
Sensin o muktedâ-yı gürûh-i rüsül ki Hak
Kılmış vücûd-i pâkini pür-nûr-i rahmeti
Tab'-ı sühan-şinâs-ı reh-i na't-i pâkine
Sarf eyler iken ez dil ü can nakd-i tâati
Nâlişger oldur gülşen-i medhinde bir seher
Kilk-i hezâr bu gazel-i pür belâgati
Zülf-i abîr tıynetinin şemm-i nükheti
Verdi meşâm-ı âleme tıyb ü tarâveti
şâm-ı siyâh-tâb-ı hatın kıldı muhtefî
Her târ-ı mûda nîce sabâh-ı kıyâmeti
Ayn-i hayât-ı la'l-i leb-i rûh-bahşının
Hızr ü Mesîh teşne-i nev-şâb-ı vuslatı
Ey gevher-i yegâne-i gencîne-i Hudâ
Vey şû'le-senc-i âlem olan mihr-i re'fetî
Dergâh-ı izzetindir eyâ nûr-i girdigâr
Kâr-âverân-ı ma'siyetin câ'y-i şefkati
Her birisi girâni-i bâr-ı günâhdan
Rîzân ede o dem arak-ı şerm-i hacleti
Ümmetlerinden Es'ad cürm-iştigaaldir
Kim leşker-i günâhı pür eyler kıyâmeti
Dergâh-ı izz ü şefkatine yüz sürüp eder
Ol demde Hazretinden ümîd-i şefââti

Ey dil sana o mah-ı sipihr-i nübüvvetin
Besdir olursa zerre-i mihr-i inâyeti
Oldur o nâzenîn-i cenâb-ı İlâh kim
Makbûl-i izzet oldu onun nutk u himmeti
Eyle nisâr ravza-i pür nûr-i Hazrete
Dürr-i girân-kadr-i salât ü Tahiyyeti

Şeyhülislâm Es'ad Efendi
(1684 — 1753)

NA'T-I NEBİYY-İ EKREM VE HABÎB-İ MUHTEREM SALLÂLLAHÜ TAÂLÂ ALEYH-İ VE SELLEM

Solmaz ebedî sünbül-i ferhâl-i Muhammed
Cennet gülüdür tâze ruh-i âl-i Muhammed
Benzer Hacer-ül-esvedine Kâ'be-i cânın
Ser-levhâ-i rûyinde siyeh hâl-i Muhammed
Yüz sürmez idi hâkine secde ile âdem
Bu rûy-i zemîn olmasa pâmâl-i Muhammed
İdbârı göründü milel-i zulmet-i küfrün
Pertev vericek gün gibi ikbâli Muhammed
Bûs etmeğe nevbet değe tâ inse melekden
Hâke sürünür dâmen-i iclâl-i Muhammed
Vermezdi cilâ âyine-i bînişe takdîr
Olmasa eğer mazhar-ı timsâl-i Muhammed
Hurşid-i münevverden alır pertevi encüm
Hâlet verir erbâb-ı dile hâl-i Muhammed
Gök hırka giyip tekke-i aşkında nüh eflâk
Olmuş ezelî şevk ile abdâl-i Muhammed
İysâ-yı nebî gerçi olup rûh-i İlâhî
Mahbûb-i Hudâ zât-ı pür efdâl-i Muhammed
Ser-menzile vâsıl olur elbette Belîğâ
Her kim ki ola rehrev-i dünbâl-i Muhammed

Beliğ [Mehmed Emin] (Ölm. 1758)

NA'T-I ŞERÎF

Ey sârban zimâmı çek semt-i kûy-i yâre
Vîrâne dilde zîrâ yer kalmadı karâre
Bîm-i zalâm-ı şebden olma sakın inankeş
Âh-ı şerâre-bârın hâcet komaz nehâre
Âzürde-pây olursa cemmâzen eyleyim ferş
Dîbâce-i cebînim şevkile rehgüzâre
Ey sârban-ı müşfik hiç olmadın mı âşık
Âheste rûluk etme rahmeyleyip bu zâre
Ben derdmend-i aşkım bir yerde kılmam ârâm
Tâ vâsıl olmayınca serhadd-i kûy-i yâre
Ol kûy-i cennet-âsâ kim farz-ı âyin oldu
Çekmen gubâr-ı râhın her çeşm-i eşkbâre
Ol kûy-i canfezâ kim ehl-i nazar değişmez
Bir senk-rîzesini bin dürr-i şâhvâre
Ol kûy-i arş-rütbet kim hâk-i ıtrınâkin
Mâlişgeh eylemiş Hak pîşâni-i kibâre
Dârüssekîne ya'nî şehr-i Medîne k-oldur
İzz ü şerefle me'vâ şâh-ı kerem şiâre
Sultân-ı mülk-i sermed mahbûb-i Hak Muhammed
Kim kulluğu şereftir şâhân-ı tâcidâre
Âyine-i cemâl-i perverdigâr-ı âlem
K-oldur temâm mazhar esmâ-i girdigâre
Deryâdürür veliykin bahr-i muhît-i rahmet
Olmaz kemâline hiç pâyan yahud kenâre
Şâhinşeh-i rüsül kim etse eğer irâde
Gerdûn olurdu gerdân tâ haşr bir karâre
Vaz'-ı kadem zemîne câiz mi olur idi
Bir kez eğer düşeydi zılli o hâksâre
Yerden göğe bakılsa mu'ciz değil mi kılmak
Bir parmak ile mâhı ayva gibi dü-pâre
Nûr oldu pertev-efşân serpençe-i mihirden
Âb-ı revan değildir destinden âşikâre
Taş başına anın kim olmaya hâk-i pâyı
Tasdîk ederken anı destine seng-i hâre

Uymaz kemâl-i pâki güftâr-ı ehl-i nazma
Benzer mi âb-ı hayvan şu âb-ı bed-güvâre
Mi'râcının o şâhın teh pâyesidir eflâk
Yol yoktur andan artık akl-ı hikem medâre
....
....
Ey cümle âlemîne mahz-ı atâşı Hakkın
Senden olur olursa Âsım fakîre çâre
Cümle usât-ı ümmet olmaz onunla hemsenk
Sıdk-ı kelâmı olur mîzanda âşikâre
Cürmünden olunursa ağaz-ı pürsiş anın
Değmez suâle nevbet gayrı günâhkâre
Etmezse Hak inâyet ya Hazretin şefâat
Düşmez ümîd-i cennet öyle tebâhkâre
Her neyse de dahîlek etmen halâs çünkim
Ey şehriyâr-i kevneyn âyîndir kibâre
Ol kemterin dahîl-i rav-zan ümîd eder kim
Sâyende haşr olup da yanmaya tâb-ı nâre

Çelebizâde İsmâil Âsım [Şeyhülislâm]
(1685 — 1759)

MANZÛME-İ NİYÂZ VE DERGÂH-I HABÎB-İ HUDÂVEND

Eyâ Şâh-ı rüsül mahbûb-i yezdan
Olursa senden olur bana derman
Elif kaddim eğipdir bâr-ı isyân
Olursa senden olur bana derman

Benim ol mücrim-i zâr-ı siyeh dil
Ki cürmüm cümleye olur muâdil
Ricâ-yı af bana pek oldu müşkil
Olursa senden olur bana derman

Hevâ ile dolup mânende-i nây
Günahdan bir vücûd oldum serâpây
Ümîd-i afv-ı Hakk'a kalmadı cây
Olursa senden olur bana derman

Ağardı saç fakat gönlüm siyahtır
İşim her bir nefeste bin günahtır
Hele hâlim benim gaayet tebahtır
Olursa senden olur bana derman

Sürüp dergâhına rûy-i siyâhım
Sana arz eyledim hâl-i tebâhım
Şefâat kânısın çün pâdişâhım
Olursa senden olur bana derman

Olursa cürmü denlû kahr-ı bî-had
Kalır Âsım tamu içre muhalled
Efendim desem iymânım Muhammed
Olursa senden olur bana derman

Çelebizâde İsmâil Âsım [Şeyhülislâm]

NA'T-I NEBEVÎ

Serâser olmuşum cürm ü kabahat yâ Resûlallah
Bana senden olur olsa inâyet yâ Resûlallah
O hizmette senin emrinde rıdvan bir gulamındır
Verilmiştir sana miftah-ı cennet yâ Resûlallah
Lisân-ı hâl ile dağ taş çayır ot dâima söyler
Şefâat yâ Resûlallah şefâat yâ Resûlallah
Kerem eyle beni atma ırağa hâk-i pâyinden
Yerim kıl zîr-i sancâğ-ı seyâdet yâ Resûlallah
Fâkîrin derdimendin bir gedâ-yı müstemendindir
Kapında Hâzık-ı pür cürm ü illet yâ Resûlallah

Hâzık Muhammed Efendi [Erzurumlu]
(Ölm. 1762)

NA'T-EL-NEBÎ ALEYHİSSELÂT-ES-SELÂM

Her işde zikr ederdi nâm-ı rahman ol kerem kânı
Senâ ve hamde Peygamber idi kân ol kerem kânı
Ol idi mazhar-ı eltâf ü ilm ü hilme hem menba'
Ki hüsn-i hulk ile dolmuştu ol câm ol kerem kânı

Hak'ın mahlûkuna rıfk u tevâzu' eyleyip lillah
Ederdi cümle halka lûtf u ihsân ol kerem kânı
Heman Allah için halkı severdi buğz ederdi hem
Ne dost olmuştu nefsiyçün ne düşman ol kerem kânı
Ne güldü kahkahayla ol ne söğdü nesneye hergiz
Güzel sözlü güleç yüzlüydü her ân ol kerem kânı
Hayâ ve hilm ile mevsûf idi hem lûtf u hürmetle
Gelip yalvaranı koymazdı giryân ol kerem kânı
Kabul eylerdi özri suçlulardan afv ü lûtfuyla
Azîmül hulk idi şefkatli hannân ol kerem kânı
Gınayı sevmeyip fakrı severdi fahr ederdi hem
Kılıp miskinleri kendiye ihvân ol kerem kânı
Yamalıklar dikip esvâbına nalin giyip dahi
Varıp her hastaya eylerdi derman ol kerem kânı
Hem ehl-i beytinin hidmetlerin bizzat ederdi hoş
Kamu müşkilleri eylerdi âsan ol kerem kânı
Binerdi geh deve geh at ve geh katır gehi merkeb
Yalın ayak yürürdü kâh o sultan ol kerem kânı
Murabba' otururdu ya diz üzre ya dikerdi diz
Dolu âdâb idi peydâ ve pinhan ol kerem kânı
Yiyip üç parmağıyla hem yalardı anı lezzetle
İçerdi üç nefesde âb-ı reyyan ol kerem kânı
Severdi bal ve helvâ hem kabak sirke tirit amma
Doyunca yememişti arpadan nan ol kerem kânı
Yatardı sağ yanı üzre yüzü müstakbel-el-kıble
Ederdi her nefeste gaybı seyran ol kerem kânı
Uyurdu gözleri hiç uyumazdı gönlü dostuyla
Ezelden hüsnüne olmuştu hayran ol kerem kânı
Hevâdan söylemezdi nutk-ı pâki cümle vahy idi
Dür-i hikmetle idi bahr-i umman ol kerem kânı
Teni halk içre idi gönlü dostuyla tek ü tenhâ
Bulurdu vahdeti kesrette her an ol kerem kânı
Salât ü hem selâm olsun ona hem âl ü sahbeyne
Ki kıldı onları kendiye yâran ol kerem kânı

Gel ey Hakkı unut halkı habîb-i Hak'dan al hulku
Ki Hak'dan hüsn-i hulk almıştı meccan ol kerem kânı

Erzurumlu İbrâhim Hakkı [Şeyh]
(1705 — 1772)

N A 'T (Rubâiyyât)

Ey bâis-i îcâd-ı nizâm-ı dü serâ
Halk oldu senin nâmına cümle eşyâ
Düşmezse aceb mi hâke zilletle o kim
Tâbi' ola her kârda çün sâye sana

Ey zâtın olan Hazret-i Hakka mahbûb
Hüsnünden olur mihr-i münevver mahbûb
Na'l olsa sezâ Burak'ına ebruy-i hûr
Dergâhına şehper-i melâik çârûb

Ey mebde-i âlem sebeb-i mevcûdât
Vey sâhib-i ahlâk-ı hasen âlî zât
Kaadir mi ola nev'-i beşer meddâhın
Vasfında nüzûl eyledi çün kim âyât

Îcâd-ı cenâna hilkatindir bâis
İdhâle bizi inâyetindir bâis
Ey Şâh-ı Rüsül kesretine cürmümüzün
Hep ârzu-yi şefâatindir bâis

Ey mefhar-i enbiyâ vü sâhib-i mi'râc
Sultân ü gedâ dergehine hep muhtâc
Düşmezse nola rûy-i zemîne gölgen
Arş, etti onu izzet ile başına tâc

Zübeyde Fitnat Hanım (Ölm. 1780)

NA'T-I ŞERÎF

Ey şuâ-ı lem'a-i ruhsâr-ı nûr-i Kibriyâ
Şûle-i hurşîd alır şem'-i cemâlinden ziyâ
Sensin ey sadr-ı serîr-i lima'allah serveri
Nâsıh-ı edyân-ı sâbık kâşif-i râh-ı Hudâ
Âlem-i lâhût cevlângeh semend-i nâzına
Şâhbâz-ı emrine bir lânedir arş-i a'lâ
Düşmüş olsaydı cihâna bedr-i hüsnün pertevi
Olmaz idi Mısr bâzârında Yûsuf zî-behâ
Feyz-i nutkun âleme sermâye-i yuhy-il-izâm
Sana ta'zîmen bu mûciz oldu Îsâ'ya atâ
Ma'den-i esrâr-ı hikmet meyve-i bâğ-ı vücûd
Sâhib-i mihr-i nübüvvet mazhar-ı sıdk u safâ
Bûsegâh-ı evliyâdır hâk-i râh-ı makdemin
Yâ Resûlallah ki sensin nûr-i ayn-i enbiyâ
Eylemiş dergâhını Mevlâ matâf-ı kudsiyan
Âsitânın kıble-i hâcât-ı erbâb-ı recâ
Bu Garîbi-i hakîrin bende-i hâk-i derin
Eyler ümmîd-i şefâat bî-nevâ'dır bî-nevâ

Garîbi [Erbillli A'ma Yûsuf] (Ölm. 1794)

NA'T-I NEBÎ

Sâkî kaçan gurâbesini mey-nisâr eder
Bezm-i akûs-i neş'esi nakş-i nigâr eder
Ol meclis içre mihr kadeh der beğal gezer
Zühre nevâ-yı çengini âhenge âr eder
Bir câm esîridir gönül ol bezmde fakat
Aşkın havâdisi bana arz-ı humâr eder
Dil bir siyeh gulamı olup pîr-i bâdenin
Her şeb emelle encüm-i hasret şümâr eder
Deşt-i talebde Kâ'be-i maksûddur deyu
Rûyun tehîce garka-i gird-i gubâr eder
Gördüm bu hâlini dil-i şeydâ-yı pür gamın
Sordum bu nâtüvân niçin âh ü zâr eder

Feryâd edip dedi ki muhabbet esîriyim
Gittikçe cevr-i yâr beni nâlekâr eder
Bilmem meâl-i aşk nedir liyk neyleyim
Bir ıztırâbı var beni ol bîkarar eder
Oldum hevâ-yı zülf ile sergeşte serseri
Âhir beni bu tûl-i emel şermsâr eder
Ey dil bırak telâşı rızâ-dâde ol heman
Neylerse âşıka yine âlemde yâr eder
Var âsitâne-i şeh-i Levlâke acz ile
Çok nâmuradı lûtfu anın kâmkâr eder
Bîçâre perver oldu cenâb-ı inâyeti
Nâçâr ü nâtüvânlara i'tibâr eder
Hükm-i celâl-i hâsı şu denlû ki hâk ile
İdbâr pişkânı bütün hâkisâr eder
Lâkin cemâl-i âmeye şöyle şümûlü var
Dehre şefâat etse bütün iktidâr eder
Merdûd-i semt-i rahmet iken dîv-i güm-rehi
Hâlâ şefâati yine ümmîdvâr eder
Ol Hazret-i Celîl ki kahr-i celâl ile
Husrev dedikleri seke dünyâyı târ eder
Ol âyet-i cemîl ki nûr-i cemâl ile
Küfrü nigâh-ı rahmet-i îmân var eder
Fehm eyledikçe menzele-i mazhariyyetin
Mûsâ gulâmı olmasını ihtiyâr eder
Ol sırr-ı men reânı ile cilveger iken
Îsâ ubûdetiyle ana iftikar eder
Beyn-er-rüsül Cenâb-ı Hudâ ism-i pâkini
Yâd etse kendi nâmı ile hem-karâr eder
Harf-i leb-i meâline mahv olsa bir gönül
Ser-çeşme-i hayâtı mahall-i karâr eder
Subh-i bahar-ı bahtı gülistân-ı handedir
Her kim ki derd-i aşkı ile âh ü zâr eder
Bir kîmyâ-nazardır o hurşîd-i feyz kim
Hâke nigâh eder zer-i kâmil ayâr eder
Ey dâveri-i mülk-i arefnâke müstakil
Hâmem eğerçi gevher-i na'tin nisâr eder

Lâkin kemâl-i vasfına aczi bedîd olup
Bîçâregî de kendi gibi eşkbâr eder
Ey mazhar-ı tahiyyet-i gil vey Hudâpesend
Vasfında herkes acz-i ile i'tizâr eder
Müjde hezâr âleme fahrın aceb midir
Evvel seninle Hazret-i Hak iftihâr eder
Pek tîrelendi kaalıb ü kalb-i elemzede
Hicrân ü gam ikisini de dâğıdâr eder
Sad el'aman zâtına düştü kerem bu gün
Ancak dil-i füsürdeye lûtfun medâr eder
Eyle nazar ki bir nigeh etsen eğer dile
Cem'iyyet-i sivâ o taraftan firâr eder
Esrâr-ı Mevlevî-i perîşân-ı zâre bak
Gelmiş kapında lûtf ü kerem hastekâr eder
Ey kaalıb-ı harâb ü eyâ kalb-i hâkisâr
Elbet sizi de lûtfu anın bahtiyâr eder

Esrar Dede (Ölm. 1796)

NA'T-I NEBEVÎ

Sultân-ı Rüsül Şâh-ı mümeccedsin efendim
Bîçârelere devlet-i sermedsin efendim
Dîvân-ı İlâhîde ser-âmedsin efendim
Menşûr-i «Leamrük» le müeyyedsin efendim

Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammedsin efendim
Hak'dan bize Sultân-ı müeyyedsin efendim

Tâbişgeh-i ervâh-ı mücerred güherindir
Mâlişgeh-i ruhsâr-ı melek hâk-i derindir
Âyine-i dîdâr-ı tecellî nazarındır
Bû Bekr ü Ömer Osman Ali yârlerindir

Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammedsin efendim
Hak'dan bize Sultân-ı müeyyedsin efendim

Hutben okunur minber-i ıklîm-i bekaada
Hükmün tutulur mahkeme-i rûz-i cezâda
Gülbang-i kudûmun çekilir arş-i Hudâ'da
Esmâ'-i Şerîfin anılır arz u semâda

Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammedsin efendim
Hak'dan bize Sultân-ı müeyyedsin efendim

Ol dem ki nebîlerle velîler kala hayrân
«Nefsî!» deyü dehşetle kopa cümleden efgan
Ye's ile üsâtın ola ahvâli perîşan,
Düstûr-i şefâatla senindir yine meydân

Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammedsin efendim
Hak'dan bize Sultân-ı müeyyedsin efendim

Bir gün ki dalıp bahr-i gam-ı fikrete gittim
İlden yetirip kendimi bihbutluğa yettim
İsyânım anıp âkıbetimden hazer ettim
Bu matla'ı yâd eyledi bir seyyid işittim

Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammedsin efendim
Hak'dan bize Sultân-ı müeyyedsin efendim

Ümmîddeyiz, ye's ile âh eylemeyiz biz
Sermâye-i iymânı tebâh eylemeyiz biz
Bâbın koyup ağyârı penâh eylemeyiz biz
Biz kimseye sâyende nigâh eylemeyiz biz

Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammedsin efendim
Hak'dan bize Sultân-ı müeyyedsin efendim

Bîçâredir ümmetlerin isyânına bakma
Dest-i red urup hasret ile dûzaha yakma
Rahm eyle aman âteş-i hicrânına yakma
Ezcümle kulun Gaalib'i pür-cürm bırakma

Sen Ahmed ü Mahmûd ü Muhammedsin efendim
Hak'dan bize Sultân-ı müeyyedsin efendim

Şeyh Gaalib (1757 — 1798)

NA'T-I ŞERÎF

Ervâh ki tuhfe-i Hudâdır
Hâk-i reh-i Şâh-ı Enbiyâdır
Ol şâh ki mâh, çün sitâre
Pâ-bûsuna oldu pâre pâre
Cibrîl nevâline haberci
Mîkâil O'nun vekîlharcı
Levlâk ile zât-ı pâki mevsûf
Kur'âna sıfâtı zarf ü mazrûf
Şâh-ı melekût arşiyâya
Mâh-ı ceberût ferşiyâya
Birdir dedi âşinâ-yı vahdet
Mevc-i ahadeyt-i ahmediyyet
Çün (evveli mâhalak) der ol nûr
Sâni'-i Hudâ desem de ma'zûr
Âdem ki cenâb-ı bül-beşerdir
Bâğ-ı nebevîde bir şecerdir
Giryân olup oldu Nûh-i nevvâh
Deryâ-yı melâhatinde mellâh
Cûş-âver olunca Nîl-i kabzi
Mûsâ'ya Hızır yetişti feyzi
Şer'iyle edince tîğzenlik
İbrâhime düştü put şikenlik
Mi'râc-ı kemâl-i zâtın İdrîs
Sükkân-ı semâya kıldı tedris
Bir rütbe ki hüsn-i bî-behâsı
Yûsuf dahi abd-i müşterâsı
Tebşîr için kudûmun Îsâ
Tâ minber-i çerhe çıktı gûyâ
Îcâd-ı vücûdu kevne bâis
Ümmetleri sırr-ı ilme vâris
Âyine-i vahdet-i İlâhî
Mir'at-i vücûdudur kemâhî
Îmân-ı hakîkiye Ol âgâh
Kâfî sana bir Nebî bir Allah

Mücrimdir eğerçi ümmetindir
Ümmîdi senin inâyetindir
Olmazsa şefâatından ihsân
Çok zâhidin ola hâli hırmân
Çün ehl-i kebâirim siyehkâr
Her maksadıma beşâretim var

Şeyh Gaalib

NA'T-I ŞERÎF

Kemâl-i zâtının na'tı anılmaz yâ Resûlallah
Kalır levh ü kalem mislin yazılmaz yâ Resûlallah
Senin medhinde şirket eylesem Mevlâ'ya ma'dûmum
Bu babda cürm ü isyâna bakılmaz yâ Resûlallah
Ne hâkim ben ki nâ-şüste kalam deryâ-yı cûdunda
Habâb-ı nüh felek hîçe sayılmaz yâ Resûlallah
Şafak-veş her ki dâğ-ı ateşîn-i aşkını açmaz
Gül-i maksûd billâhî açılmaz yâ Resûlallah
Gubâr-ı âsitânın pertevinden âb olan hâtır
Fürûğ-i pençe-i mihre kapılmaz yâ Resûlallah
Ümîd oldur ki Gaalib çâker-i evlâd ü âlindir
Gürûh-i ehl-i hüsrâna katılmaz yâ Resûlallah

Şeyh Gaalib

NA'T-I ŞERÎF

Yüzün gülzâr-ı cennet gibi solmaz yâ Resûlallah
cemâlin nakş-ı kudrettir bulunmaz yâ Resûlallah
O sâlik kim değildir reh-nümâ-yı şer'ine perver
Tarîk-i Hak'kı bin yıl gezse bulmaz yâ Resûlallah
Seni cân-ı azîzinden ziyâde sevmeyen âşık
Hakîkat âleminde âdem olmaz yâ Resûlallah

Dimâğ-ı ehl-i nazma lezzet-i na't-ı şerîfinle
Olur bir neş'e hâsıl kim doyulmaz yâ Resûlallah
Lebîbâ derdimende rûz-i mahşerde meded senden
Günâhı afv olur aslâ sorulmaz yâ Resûlallah

Lebîba (XVIII. yüzyıl)

NA'T-I ŞERÎF-İ HAZRET-İ RESÛL-İ EKREM SALLALLAHÜ ALEYH-İ VE SELLEM

Cemâlin matlab-ı cân ü cihandır yâ Resûlallah
Kapun dâr-ül-emân-ı ins ü candır yâ Resûlallah
Teşehhüddedir engüşt-i şehâdet mu'cizâtına
Ki Mi'râcın müşâr-ı bilbenandır yâ Resûlallah
Zamân-ı devletinde intisâb-ı dergehin âsan
Ne müşkil şimdi kim âhirzamandır yâ Resûlallah
Meded dil-teşne kaldım Kerbelâ-yı vâdi-i gamda
Zülâl-i tîğ-ı aşkın ile kandır yâ Resûlallah
Temâm ihsân-ı rahmin ey Nebbiy-er-rahme vaktidir
Aman zîrâ zaman âhir zamandır yâ Resûlallah
Kerem kıl müjde-i vaslınla lûtf et tesliyet-bahş ol
Gamınla Neş'et'in kârı yamandır yâ Resûlallah

Hoca Neş'et Efendi (Ölm. 1807)

NA'T-I ŞERÎF

Cemâlin gösterip güldür dil-i mahzunları şâd et
Keremkâra meded âşıkları bir gül ile yâd et
Harâb oldu gam-ı hicrinle sultânım meded senden
Visâlinle kerem kıl bendeni ma'mûr-i âbâd et
Semender-veş yeter yandı firakın nârına diller
Visâlin gülşenine gel efendim anı âzâd et
Ne denlû rû-siyehsem yüz sürüp dergâhına geldim
Beni de bendelerden yâ Resûlallah ta'dâd et
Karar etme Saîdâ Gülşenî bülbüllerindensin
Demâdem na't-ı pâk-i Mustafâda durma feryâd et

Saîdâ Efendi (Kâtib zâde)

NA'T-I ŞERÎF-İ HAZRET-İ SADR-I RİSÂLET

Cenâb-ı matlab-ı cân ü cihandır yâ Resûlallah
Kapun dâr-ül-emân-ı ins ü candır yâ Resûlallah
Sen ol bâlâ-rev-i âli kazâ-yı lâmekânsın ki
Gubârın tâc-ı fahr-ı âsümândır yâ Resûlallah
Elim boştur garîbim bî-nevâyım bâb-ı lûtfunda
Bana sermâye ancak el-amandır yâ Resûlallah
Şeb-i Esrâ'daki ikrâm-ı hâs-ül-hâs hakkiyçün
Meded kıl, İzzet'i câmınla kandır yâ Resûlallah
Revân-ı pâkine her bir nefesde bin salât olsun
Cihanda tâ ki fermânın revadır yâ Resûlallah

Beylikçi İzzet Bey (Ölm. 1809)

TAHMÎS-İ NA'T-I ŞERÎF-İ RÛŞENÎ

Ey cenâb-ı şeh-i Kevneyn-i Resûl-i Kureşî
Ey meh-i bürc-i kerem evc-i saâdet güneşi
Câm-ı feyzin giderir dilde gumum-i ateşi

Çün doğup tuttu cihan yüzünü hüsnün güneşi
Kim ola sevmeye bu vech ile sen mâh-veşi

Kesb-i feyz etti kudûmun ile şâhâ dü cihân
Teşnegân olmuş iken cümlesi bî-tâb ü revân
Âb-ı lûtf ü keremin cümleyi etti reyyân

Parmağından akıtıp âb-ı revan-bahş-ı revân
Nice yüz bin kişiden ref'edübensin ateşi

Doldu çün sıyt-ı nübüvvet ile bu çerh-i kühen
Nûr-i şer'inle ziyâlandı bütün Hind ü Yemen
Cebhesâ oldu yolunda hacer ü serv ü semen

Türk ü Kürd ü Acem ü Hint bilir bunu ki sen
Hâşimîsin Arebîsin Medenîsin Kureşî

Hak Teâlâ seni medh eyledi ins ü meleğe
Çıktı âvâze-i şân ü şerefin tâ feleğe
Ümmet-i rûy-i siyâha ne dahi hisse değe

Yerdeki da'veti fevt ola gidem deyu göğe
Beline bağladın ey nûr-i bilâ-sâye taşı

Mûcizen nutka getirdi senin ey şeh haceri
Cebhe-sâ etti peyinde nice yüz bin şeceri
Verdi can kuşu sana aşk ile bu hoş haberi

Sensin ol püşt ü penâh ü melek ü ins ü peri
Enbiyânın güzel sevgilisi hûbu hoşu

Ne kadar fi'l-i hasen içre o kim kaasır ise
Ne kadar mürtekib-i kabh-i amel fâcir ise
Ne kadar bezm-i maâsîde o kim nâdir ise

Sen emîre kul olan her ne kadar müdbir ise
Bende-i mukbil olur misl-i Bilâl-i Habeşî

Bende-i bârigehin hep ümeme server olur
Merd-i Hak ol kişidir sırrına ki mazhar olur
Şâh-ı şâhân olur elbet sana kim çâker olur

Üzülüp ırkı Ebû Cehl gibi ebter olur
Sen Ebülkaasım ile her kim ederse güreşi

Seni müstağrak-ı nûr etti şehâ Rabb-ı Falak
Ayn- rahmet ile halk oldu vücûdun elhak
Bâis-i hilkat-i kevneyn cenâbın mutlak

Dîk-i hikmette pişirdi çü senin sevgini Hak
Cebraîl olsa nola matbahının haymekeşi

Bülbül olmuş dil-i İzzet şeb ü rûzan gülüne
Kemterin bendeliği lâyık edip bu kuluna
Nâle-i feyzin ile terbiye kıl bülbülüne

Vedduha virdine Velleyl okurum sünbülüne
Rûşenî verdi budur Külli gadâtın ve aşiy

Beylikçi İzzet Bey

NA'T-I ŞERÎF

Vücûdun mazhar-ı nûr-i hüviyyet yâ Resûlallah
Zuhûrun kâşif-i esrâr-ı vahdet yâ Resûlallah
Görenler zât-ı hakkı gördüler mir'ât-ı vechinde
Bu sırra eyledi âyet delâlet yâ Resûlallah
Dil-i vîrânımı aşkınla sûzân eyle sultanım
Hakayıkta hemin sensin hakîkat yâ Resûlallah
Avâlimde kamu eşyâ senin zâtınla kaimdir
Senin derdinle yanmaktır saadet yâ Resûlallah
Nigâhın ayn-i ihsandır gönül derdinle dermandır
Benim hâlim perîşandır şefâat yâ Resûlallah
Zekâyî'nin iki âlemde maksudu heman sensin
Umar dergâh-ı lûtfundan inâyet yâ Resûlallah

Zekâyî [Mustafa] (Ölm. 1812)

NA'T-I ŞERÎF

Garîk-i bahr-i isyânım şefâat yâ Resûlallah
Esîr-i nefs-i nâdânım şefâat yâ Resûlallah
Reh-i gurbette nâçârım gam-ı hicrinle bîzârım
Aceb derde giriftârım şefâat yâ Resûlallah
Benim cürm-i firâvanım harâb etti dil ü cânım
İnâyet eyle sultânım şefâat yâ Resûlallah
Zekâyî hicr ile mahzun anı vaslınla kıl memnûn
Yolunda can fedâ olsun şefâat yâ Resûlallah

Zekâyî

Mİ'RÂCİYYE-İ HAZRET-İ FAHR-İ KÂİNÂT

Sad hamd o kadîm-i kârsâze
Ol Sani'-i âsüman tırâze
Sad şükr ü sitâyiş ol Hudâye
Kim âdemi kıldı arş-pâye
Etti yed-i sun'-i sâzkâri
Berpâ bu revâk-ı zergingâri

İnsânı kılıp melekten ekrem
Mescûd-i melâik oldu âdem
Oldu keremiyle nev'-i insân
Mergûbterîn-i cins-i hayvan
Kıldı ana verip akl ü idrâk
Ber dâşte-i firâz-ı eflâk
Ol hatm-i risâletin husûsâ
Menzilgehin etti arş-ı âlâ
Ol server-i hayl-i enbiyâyı
Ol mefhar-i cem'-i asfiyâyı
Hem eşref-i mebdeât kıldı
Hem ekrem-i kâinât kıldı
Hurşîd-i cihanfürûz-i sermed
Ser-defter-i enbiyâ Muhammed
Olsan o Şeh-i kerem-şiâre
Hem-suhbuna âl-i pür vekare
Bî had salavât ü sad tahiyyat
Mâ esrâet-es-saba ve hebbet

Münâcât

Yâ Rab kereminle destgîr ol
Ben zâre muîn olub zâhîr ol
Dünyâda ve âhirette yâ Rab
Kıl ben kuluna rızânı matlab
Ben yoksulu ey kerîm-i mutlak
Her hâlde hayra kıl muvaffak
Ben şîfte-hâle re'fet eyle
Afv et günehim inâyet eyle
Na'tinde o fahr-i enbiyânın
Ol server-i cem'-i asfiyânın
Ver tab'ıma feyz-i nutk-i câvîd
Dâim tarafından eyle te'yîd
Yâ Rab kalemim güher-feşan kıl
Na't-ı nebevîde ter-zeban kıl

Kıl tab'ımı ey kerîm-i dânâ
Îcâz tırâz-ı vasf-ı esrâ
Bu nazmı kıl ey kerîm-i zişân
Dârû-yi devâ-yi afv ü gufran
Lûtf eyle kusurum eyle mağfur
Kıl sa'yimi hazretinde meşkûr
Hassân'a kılıp bu zârı peyrev
Ver nutkuma sûz-i nazm-ı Husrev

Reîsülküttâb Ârif (1741 — 1813)

NA'T-I ŞERÎF

Cemâlin mushaf-ı âyât-ı rahmet yâ Resûlallah
Hatın tefsîr-i remz-i sırr-ı vahdet yâ Resûlallah
İki nerkislerin mâzağ-ı nûr ile münevverdir
O kaşlar kab-ı kavseyne işâret yâ Resûlallah
Lebin kıymet-fezâ-yı lâ'l-i siyrâb-ı melâhattir
Dehânın derc-i yâkuut-i beşâret yâ Resûlallah
Kadin bir nûrdan serv-i çemenzâr-ı saâdettir
Serâpâ cism-i pâkin izz ü devlet yâ Resûlallah
Kapında bir gedâdır Ârif-i nâçîz rahm eyle
Eder deryûze-i nakd-i şefâat yâ Resûlallah

Reîsülküttâb Ârif

NA'T-I RESÛL-İ EKREM SALLÂLLAHÜ ALEYH-İ VE SELLEM

Açıldı bir dem-i subh-i şerefde dîde-i cân
Misâl-i revzene-i kasr-ı bûstân-ı cenân
Ne subh-i bahr-i sefîd-i muhît-i arz ü hevâ
Nesîm-i feyz-i tecellâ olur o yemde vezân
Bakılsa safvet-i mir'ât-i mevcine görünür
Tamâm aksi ile arş-ı a'zam-ı Rahmân
Olur leâli-i maksûda dest-res herkes
Denilse şânına şâyeste kulzüm-i irfân

Zehî zamân-ı saâdet ki nûr-i feyzi ile
Riyâz-i hulde muâdil olur fezâ-yı cihân
Fürûğ-i pertevi âfak u enfüse sârî
Olur o demde cilâsâz dîde-i im'ân
Nice dem ol ki onun rişte-i beyâzına kim
Ederse sıdk ile pek âşıkaane bend-i miyân
Bu hâl-i feyz ile dil fâiz-i meserret iken
Göründü çeşm-i dile çirk-i cürm-i bî-pâyân
Ne cürm-i tîre ki taksîm olunsa âfaka
Olurdu pertev-i hurşîde hasret ehl-i cihân
Konulsa hisse-i âh-ı derûn-i ehl-i hukuk
Şikest olur sanırım hayl-i keffe-i mîzân
Hayâle düşmek ile mâcerâ-yı isyânım
Sirişk-i dîde o dem etti cûy-veş cereyân
Şarâb-ı hayret ile özge mest olup kaldım
Edince devr peyâpey piyâle-i hırmân
Der ân sahîfe-i hâtırda mürtesem gördüm
Bir iki beyt-i güzin tesliyet-dih-i dil ü cân
Der-i maânisi ol nâşinîde ebyâtın
Bu resme rişte-i satr-ı beyânda olmuş ayân
Kebâir ehli müyesser değil midir sersem
Nedir bu vâdi-i hayret nedir bu girye-künân
Seni halâs edemez gaafilâne âmâlin
Zamîme kılmış iken hem riyâ-i nâ-şâyân
Çeker cerîde-i isyân-ı ümmete bî-şek
Hat-ı huceste-i afvı peyember-i zişân
Cenâb-ı Ahmed-i Muhtar Muhammed ü Mahmûd
Habîb-i Hazret-i Rabb-i Kerîm-i zül-ihsân
Şefi'-i rûz-i cezâ sâye-güster-i dü serâ
Gubâr-ı hâk-i deri efser-i güzîn-i şehân
Şeh-i yegâne-i âlem hıdîv-i heft-evrenk
Müdîr-i kevn ü mekân mültecâ-yı ins ile cân
Emîn-i pâk-i Hudâ mazhar-ı hitâb-ı Kerîm
Şefî-i yevm-i nedem hâmi-i günahkâran
Kemîne bende-i fermanberi mülûk-i izâm
Nigîn-i hükmüne tâbi' cemî-i âlemiyân

Firâz-ı künküre-i arş ile olur hem-ser
Gubâr-ı pâyin eden tûtiyâ-yı dîde-i cân
Harîm-i dergeh-i iclâli arş-ı a'zamdır
Matâf-ı zümre-i kerr ü beyandır ol her ân
Dağılmış âleme kenz-i şerîati o şehin
Zehî gınâ-yı saâdet bu ümmete iymân
Hümâ-yı kadrine bâm-ı behişt olur lâne
Fezâ-yı menzileti bir görülmemiş meydân
O şehriyâr-ı risâlet ki fark-ı devletinin
Otâğ-ı muhteşemidir kubâb-ı sakf-ı cenân
Mesâha etme ne mümkin mühendis-i efkâr
Hudûd-i hıtta-i mülkü nihâyet-i imkân
Berât-ı hâs-ı nübüvvet yedinde hatm oldu
Bu hâle hâtem-i îcâz edâsı oldu nişân
Edince nûr-i kudûmu cihânı rûşensâz
Söyündü şûle-i nâr-ı mecûsiyân-ı derân
Kemâl-i satvet-i teşrîfi ile kesr oldu
Yıkıldı yaptığı kisrânın ol bülend eyvân
Zamîme oldu hudûd-ı şerîâta ilhak
Hicâz ü Rûm ü Habeşle memâlik-i İrân
Cebîn-i mâhı dü-nîm eyledi zehî kudret
İşâretiyle olur mu'cize cihâna iyân
Şeh-i ferişte sipâha emîr-i kevneynâ
Eyâ vücûd-i şerîfi medâr-ı kevn ü mekân
Bilir şerâfet-i mi'râcını havâs ü avâm
Ne an ki ede beyan hâme-i şikeste zebân
O kurb-i hâs-ı ülânın o kaab-ı kavseynin
Fezâ-yı vasfı değil anladıkları meydan
Garaz zerîa-i deryûzedir efendimden
İnâyetinle bu sâil kuluna kıl ihsân
Cenâb-ı Kâ'b ile Hassan medîhe-hânın olup
Ne gûne onların oldu semâya kâ'bı resân
Kulun o kullarının bir kemîne bendesiyim
Kapında sâilin ammâ gedâ-yı şâh-akran
Suâli reddede mi merhametli sultanım
Kebâir ehline nakd-i şefâatin şâyân

O dem ki deşt-i hevilnâk mahşer içre kopa
Gırîv-i dehşet-i âh ü figan-ı pîr ü cevân
O dem ki kıymet-i seng ü güher müsâvi olup
Bilinmez ola gürûh-i sipehle âl-i keyân
O dem ki tâb-ı hicâb-ı zünûb ile Arasat
Görüne dîde-i nâsa nümûne-i nîrân
Himâye eyle bu deryûzeger günahkârı
O gün de sâye-i çetr-i şefâatinde amân
Biter mi sûz-i güdâzın uzatma gel Sâmi
Eder mi gayriye muhtâc ibâdını sultan
Nitekim ede naât-ı şerîf ile âğaz
Kemâl-i şerm ü hicâb ile şâirân-ı zamân
Salât-ı bî-had-i ekmel selâm-ı bî-gaaye
Nisâr ravza-i pâki olan be-sıdk-ı lisân

Sâmi Ebûbekir Paşa (Ölm. 1814)

NA'T

Zât-ı pâkin eylemiş Rabbül'-alâ
Kaafile sâlâr-ı hayl-i enbiyâ
Hep tufeylindir gürûh-i evliyâ

Yâ Resûlallah müştâkım sana
Yandım aşkınla terahhum kıl bana

Ey gürûh-i enbiyânın serveri
Vey Hudânın sevgili peygamberi
Câm-ı aşkın içtiğim gündenberi

Yâ Resûlallah müştâkım sana
Yandım aşkınla terahhum kıl bana

Bülbül-i gülzâr-ı bâğ-ı hasretim
Müptelâ-yı aşk esîr-i firkatim
N'işleyim gavvâs-ı bahr-i hayretim

Yâ Resûlallah müştâkım sana
Yandım aşkınla terahhum kıl bana

Seyyidülkevneyn olan şâh aşkına
Şâm-ı esrâda doğan mâh aşkına
Arz-ı dîdâr eyle Allah aşkına

Yâ Resûlallah müştâkım sana
Yandım aşkınla terahhum kıl bana

Yok benim gibi günahkâr ümmetin
Kimler içindir efendim şefkatin
Görmek istersem nola meh tal'atin

Yâ Resûlallah müştâkım sana
Yandım aşkınla terahhum kıl bana

Vâsıfa bes ey Resûl-i Kibriyâ
Diyeler meddâh-ı Şâh-ı Enbiyâ
Can ü başım yoluna kıldım fedâ

Yâ Resûlallah müştâkım sana
Yandım aşkınla terahhum kıl bana

Vâsıf-ı Enderûnî (Ölm. 1824)

NA'T

Cenâbındır şeh-i pâkîze-meşreb yâ Resûlallah
Cemâlindir meh-i tâbende-kevkeb yâ Resûlallah
Safâ-yı tal'at-i rûyinle âlem gark-ı nûr oldu
Misâl-i mâh-ı enver doğduğun şeb yâ Resûlallah
O ebr-i rahmet-i rahmân ü mahbûb-i Hudâsın ki
Yüzün suyuna halk oldu cihan hep yâ Resûlallah
Felekde pâdişâh olsam da etmem i'tibâr ancak
Kapında kulluğumdur bana matlab yâ Resûlallah
Eğerçi vardır âlemde hezâran rû siyâh amma
Benim gibi yok isyandan mürekkeb yâ Resûlallah
Ümîd-i ma'rifetle dergeh-i isyânına geldim
Günâhım yüklenip mânend-i merkeb yâ Resûlallah

Edepsizdir deyu etme nigâh-ı lûtfdan mahrûm
Beni feyzinle kıl merd-i müeddep yâ Resûlallah
Niyâzı Vâsıf'ın senden budur ki feyz-i lûtfunla
Demâdem ola zikr ü fikri sen hep yâ Resûlallah

Vâsıf-ı Enderûnî

NA'T

Beni reddetme bâb-ı devletinden
Dahîlek yâ Resûlallah dahîlek
Uzak tutma beni de ümmetinden
Dahîlek yâ Resûlallah dahîlek

Gel ey ziybâ-nihâl-i bâğ-ı hazret
Kıyâmette bana eyle inâyet
Senindir mücrime ol gün şefâat
Dahîlek yâ Resûlallah dahîlek

Cenâbından eğer olmazsa şefkat
Hulâsa bende yoktur kaabiliyyet
Umûrum hep sana kıldım emânet
Dahîlek yâ Resûlallah dahîlek

Eğerçi cümleden çoktur günâhım
Veliykin gam yemem hiç pâdişâhım
Ki sensin evvel ü âhir penâhım
Dahîlek yâ Resûlallah dahîlek

Meded aşkında bî-sabr ü şekîbim
Cemâlin gülşeninde andelîbim
Kulunda ümmetinden bir garîbim
Dahîlek yâ Resûlallah dahîlek

Aman ey rûh-i âlem can senindir
Dil-i bîmârına derman senindir
Ne emreyler isen ferman senindir
Dahîlek yâ Resûlallah dahîlek

Kulun Vâsıf bir özge müptelâdır
Demâdem çehre-sây-i hâk-i pâdır
Şefîimsin ümîdim hep sanadır
Dahîlek yâ Resûlallah dahîlek

Vâsıf-ı Enderûnî

NA'T-I ŞERÎF

Vücûdun âlemîne oldu rahmet yâ Resûlallah
Husûsâ ins ü cinne mahz-ı ni'met yâ Resûlallah
Kapında bende olmak halka sultan olmadan yeğdir
Senin kulluğun oldu ayn-i devlet yâ Resûlallah
Var ise cennet-i a'lâda âşık iftirâkınla
Bilir dûzah değildir ona cennet yâ Resûlallah
Ne etsin cenneti âşık değişti habbeye Âdem
Ne kadri var ki olsun cana minnet yâ Resûlallah
Heman ancak Murâdı âşıkanın vech-i pâkindir
Bulur kand-i lebinden cân lezzet yâ Resûlallah

Murad Molla (Ölm. 1829)

NA'T-I ŞERÎF

Senindir cümleten mülk-i hidâyet yâ Resulallah
Beni râh-ı Hudâya kıl delâlet yâ Resûlallah
Hudânın arş-ı a'lâsı türâb-ı na'l-i pâyındır
Şeb-i esrâda kesb etti şerâfet yâ Resûlallah
O şeb kim Mescid-i Aksâ'ya ervâh-ı rüsül geldi
Hudâ emreyledi ettin imâmet yâ Resûlallah
Benim cürmüm nihâyet tutmaz inkâra mecâlim yok
Senin de lûtfuna yok hadd ü gaayet yâ Resûlallah
Beni Leylî-i dünyâ aldayıp Mecnun-sıfat oldum
Cünûnumdan kerem kıl ver ifâkat yâ Resûlallah
Beni reddetmeyip dergâh-ı vâlâda kabul eyle
Kapında istiyor gönlüm ikaamet yâ Resûlallah
Murâd-ı derd-mendin cümleten ahvâli ma'lûmun
Onu takrîr ü tahrîre ne hâcet yâ Resûlallah

Murad Molla

NA'T-I ŞERÎF

Kapında bir gedâ-yı hâkisârım yâ Resûlallah
Garîbim bîkesim hayran ü zârım yâ Resûlallah
Tenezzül eyleyip hasretle nüzhetgâh-ı ma'nâdan
Gelip bu âlem-i sûrette hârım yâ Resûlallah
Şehâ hübbülvatan emriyle sensin eyleyen ferman
Vatandan ayrı düştüm bîkararım yâ Resûlallah
Unuttum aslımı nefs ü hevâya olmuşum tâbi'
Esîr-i gurbetim terk-i diyârım yâ Resûlallah
Gönül beyt-i İlâhî olduğun fehm etmişim amma
Hayâl-i ma'siyetle dilfigârım yâ Resûlallah
Şefî'ilmüznibîn hem rahmetellilâlemînsin sen
Sana Müştak-veş ümmîdvârım yâ Resûlallah

Şeyh Müştak (Ölm. 1830)

HAZRET-İ MUHAMMED

Sevinç sevinç berrak,
Ve yıldız yıldız parlak,
Bir dağ pınarı,
Üstünde beyaz bulutların,
Ve kuytusunda bir yeşil yamacın,
Aziz ruhlar sallamış beşiğini!
Vedâ edip çocuk tâzeliğiyle bulutlara,
Raks eder gibi iner mermer kayalara,
Haykırır sevincini semâlara.
Dağ geçitlerinde,
Önüne katar renk renk çakılları,
Ve bağrına basar kardeş pınarları.
Çiçeklenir ayak bastığı yerler,
Ve nefesiyle yeşerir çimenler,
Yoldaşı olur şimdi ırmaklar,
Ovaları doldurur gümüş ışıklar.
Bir ses yükselir pınarlardan :
«Kardeş; ayırma bizi koynundan

Kollarını açmış bekliyor Yaratan
Yoksa bizi çölün kumları yutacak.
Güneş, kanımızı kurutacak,
Kardeş.
Dağın ırmaklarını,
Ovanın ırmaklarını,
Hepimizi alıp koynuna,
Eriştir bizi Yüce Tanrına!»
«Peki» der, Dağ pınarı,
Kendinde toplar bütün pınarları,
Ve haşmetle kabarır göğsü ve kolları,
Ülkeler açılır uğradığı yerlerde,
Yeni şehirler doğar enginlerde,
Kulelerin alev zirvelerini,
Ve haşmetli mermer saraylarını,
Bırakıp arkasında,
Yürür mukadder yolunu.
Dalgalanır başının üstünde binlerce bayrak,
Evlâtlarını, Tanrısına ulaştırarak
Karışır İlâhî ummana coşarak.

Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)
Çeviren : Prof. Sadi Irmak

NA'T-I ŞERÎF

Cemâlin lem'a-i subh-i «falak» dır yâ Resûlallah
Ziyâ-sâz-ı meh-i leyl-i «gasak» dır yâ Resûlallah
Habîbâ hubb-i zâtın bâis-i îcâd-ı âlemdir
Vücudun mübtedâ-yı «ma halak» dır yâ Resûlallah
Ulûm-i zâtına nispet fünûn-i nüsha-i eşyâ
Kitâb-ı ma'rifetten bir varaktır yâ Resûlallah
Serâser ma'siyetle defterim nakş-ı süver oldu
Hat-ı butlan çekilse müstahaktır yâ Resûlallah

Ne mümkün na't-ı pâkin kaabil-i ta'rîf-i tâm olsun
Senin vassâfın ancak zât-ı Hak'tır yâ Resûlallah
Bulundur Âli-i bîçâre muhtac-ı inâyettir
Şefâat eyle ihsâna ehakdır yâ Resûlallah

Âlî [Şeyh, Atâ zâde] (1784 — 1833)

MEDH-EL-NEBÎ

Meded kıl tövbe ettim her günâha yâ Resûlallah
İnâyet eyle abd-i rû-siyâha yâ Resûlallah
Bu gün üryân-ı aşk ü bende-i Âl-i âbâ oldum
Ki bakmam hırka vü tâc ü külâha yâ Resûlallah
Gedâyân-ı der-i şevketmedâr-ı dâr-ı irfânın
Ayâğın öptürürler pâdişâha yâ Resûlallah
Tesellî-i cemâl ü nûr-ı aşkın var iken dilde
Nazar kılmam felekte mihr ü mâha yâ Resûlallah
Nigâh-ı iltifâtınla nazar kıl mazhar-ı lûtf et
Gönül âyînesin sırr-ı İlâha yâ Resûlallah
Eriştir menzil-i maksûda Aynî rûz-i şeb düşmüş
Tarîk-i mevlevîde âh ü vâha yâ Resûlallah

Aynî [Antepli] (1756 — 1838)

NA'T-I ŞERÎF

Nigâh-ı iltifâtın câna candır yâ Resûlallah
Gam-ı aşkın hayât-ı câvidandır yâ Resûlallah
Niçin dembeste olsun bülbülân-ı ravza-i na'tın
Cemâlinle cihan reşk-i cinandır yâ Resûlallah
Sezâ eflâke kat kat nâz ederse nâzenin cismin
Bu hâk-i anberin içre nihândır yâ Resûlallah
Sen ol sultân-ı evreng-i nübüvvetsin ki sâyende
Felek encüm mücevher sâyebandır yâ Resûlallah
Münevver tâ-be-mahşer dîn ü şer'in âfitâb-âsâ
Mücevher tâb-ı şemşîrin revandır yâ Resûlallah

Nigâh-ı merhamet kıl ümmetindir İffet-i mücrim
Garîb ü derd-mend ü bî-kesandır yâ Resûlallah

İffet [Bursalı, Muhammed Emin]
(Ölm. 1842)

NA'T-I ŞERÎF

Şerîf-i mesned-i her dü serâsın yâ Resûlallah
Şefî'-i akdem-i rûz-i cezâsın yâ Resûlallah
Sarây-ı Ümmühânîde dedi Cibrîl-i vahy-âver
Buyur izzetle mihmân-ı Hudâ'sın yâ Resûlallah
Küşâde dergeh-i rahmet ziyâfethâne-i vahdet
Bu şeb mihmân-ı hass-ı Kibriyâsın yâ Resûlallah
Olur idrâk-i zâtında sürûş-i ma'rifet sûzân
Ki Cibrîl-i tasavvurdan alâsın yâ Resûlallah
Efendim dergehinden İffet-i miskîni reddetme
Husûsâ ehl-i nazma pür atâsın yâ Resûlallah

İffet Efendi

NA'T-I ŞERÎF

Cemâlin mihr-i tâbân-ı hidâyet yâ Resûlallah
Kelâmın gevher-i nâyâb-ı vahdet yâ Resûlallah
Beyâban-ı mihende ümmetin bî-sâye kalmıştır
İnâyet kıl inâyet kıl inâyet yâ Resûlallah
Rehâyâb ettin âfâkı şeb-i târ-ı dalâletten
Zuhûrun âlemîne nûr-i rahmet yâ Resûlallah
Sen ol sultân-ı iklîm-i risâletsin ki tîginle
Kureyş'i eyledin Hak dîne da'vet yâ Resûlallah
Kulundur derd-mendindir sezâvâr-ı terahhümdür
Garîb ü bîkes ü bîçâre İffet yâ Resûlallah

İffet Efendi

NA'T-I ŞERÎF

Eder tûtî-i can evsâfın ezber yâ Resûlallah
Lebim zikrinle gül-kand-i mükerrer yâ Resûlallah
Şeb-i hicri tecellî-i kamer-tâb-ı cemâlinle
Münevver kıl münevver kıl münevver yâ Resûlallah
Riyâz-ı ravzanı görmek o anber hâke yüz sürmek
Müyesser kıl müyesser kıl müyesser yâ Resûlallah
Dil-i âgâh-i uşşâk-ı nesîminle sehergâhî
Muanber kıl muanber kıl muanber yâ Resûlallah
Sadef-vâri dilimde gevher-i şehvâr-ı ihlâsı
Mukarrer kıl mukarrer kıl mukarrer yâ Resûlallah
Bu benden İffet'i nefs-i tebeh-kâre inâyetle
Muzaffer kıl muzaffer kıl muzaffer yâ Resûlallah

İffet Efendi

NA'T-I ŞERÎF

Ağlasın ol dîde ki aşkınla giryân olmaya
Yansın ol dil ki gam-ı hicrinle sûzân olmaya
Görmesin şîrâze-i cem'iyyet-i hâtır nedir
Nâm-ı pâkin yâd edip bî-sabr ü sâmân olmaya
Gonca-i âmâli her giz bulmasın neşvünemâ
Kim bu bağ-ı dehre teşrifinle handân olmaya
Anlamaz erbâb-ı aşkın zevk-i rûhâniyyetin
Kim harâbât-ı muhabbet içre mihmân olmaya
Yâ Resûlallah fedâdır can ü başı cümleten
Dest-i İffet'de meğer nakdîne-i cân olmaya
Muntazırdır pertev-i mihr-i cemâle bir nefes
Bilmez ol âyine-i sırrında irfân olmaya

İffet Efendi

NA'T-I ŞERÎF

Âyet-i müştâk-ı rahmettir cemâl-i Mustafâ
Mahz-ı nûr-i zât-ı izzettir cemâl-i Mustafâ

Kıldı envâr-ı cebîninden tecellî zât-ı Hak
Âleme mir'ât-ı vahdettir cemâl-i Mustafâ
Rahmet-i Rahmânı bilmez münkirân-ı tîre-dil
Gün gibi âyât-ı kudrettir cemâl-i Mustafâ
Eyledi kaddin misâl-i sâyeden vâreste Hak
Vahdete isbât-ı hüccettir cemâl-i Mustafâ
İffetâ tâb-âver olmaz bakmağa rûh-ül-emîn
Mahz-ı nûr-i zât-ı izzettir cemâl-i Mustafâ

İffet Efendi

NA'T-I ŞERÎF

Eflâki tezyîn eyledi teşrîf için Sübhan sana
Envâ'-ı ta'zîm eyleyip indi yere Kur'ân sana
Tamuda kalsın tâ ebed arz etmeyen îman sana
Vermez mi Sübhânellezî Esrâ ulüvv-i şan sana
Ey zîver-i âhir-zaman tâc-ı ser-i peygamberan
Bin mâh-ı Ken'an bendedir ey şâh-ı hüsn ü an sana
Peyveste eltâf-ı Hudâ hâk-i riyâz-ı ravzana
Olsun salât dâimâ her sâat ü her an sana
Dergâhına arz eyledim ümmîd-i ihsân eyleyip
Bir arz-ı hâl-i çâkerî ey rahmet-i Rahman sana
Eylerdi bî-mahv-ı eser ey âteş-i nîran eğer
Mihman olaydı bir nefes bu hasret ü hicran sana
Olsun nisâr-ı makdemin Hızr u hayât-ı sermedî
Hüsrânda kalsın etmeyen cân ü teni kurban sana
İffet olurdu cümleten dünya ve mâfîha senin
Ger bir nigâh-ı merhamet eylerse ol sultan sana

İffet Efendi

NA'T-I CENÂB-I HAZRET-İ MEFHAR-EL-ENÂM ALEYH-ES-SALÂT-İ VESSELÂM

Eyâ Şâh-ı Risâlet nûr-bahş-ı Künfekânsın sen
Serîr-ârâ-yı ba'set pâdişâh-ı ins ü cansın sen

Vücûdun müntehabdır nüsha-i i'câzdan evvel
Hoşâ dibâce-bend-i safha-i âhir zamansın sen
İmâm-ı evliyâsın muktedâ-yı enbiyâsın hem
Ezelden bâdi-i inşâdi-i kevn ü mekânsın sen
Kalır derkinde âciz zâtını fikr-i dakîk elbet
Medâr-ı gerdiş-i nüh âsiyâ-yı âsümansın sen
Küşâd ettin cenâh-ı ârzu-yi şevk-i rü'yetle
Hevâ-yı nezd-i Hak'da bir hümâ-yı lâmekânsın sen
Şefâat yâ Resûlallah şefâat Mâhir-i zâra
Sükûnet-bahş-ı âh-ı bî-kesan-ı âşıkansın sen

Numan Mâhir Bey (Ölm. 1845)

K O Ş M A (Na't-ı Şerîf)

Ervâh-ı ezelde evvelki safda
Elest hitâbında ben «Belâ!» dedim
Koyma beni anâsırda hilâfda
Canım cemâline müptelâ dedim

Ruhlar aşk meyinden oldu mestâne
Kimi küfre vardı kimi îmâna
Saf be saf olarak durduk divâna
Münkirler «Lâ!» dedi, ben «İllâ!» dedim

Ne çâre «Kün!» emri vukua geldi
Eşyâ ve mahlûkat hep zâhir oldu
Her ervâh kendini bir yolda buldu
Îmân ve ikrârı ben sana dedim

Dertli her hikmetten irşâd olmadı
Sensiz mahşer yeri küşâd olmadı
Çok nebîye vardım imdâd olmadı
Şefâat kânısın Mustafâ dedim

Dertli (1772 — 1845)

NA'T-I NEBÎ

Alîl-i derd-i isyâna devâsın yâ Resûlallah
Bize sûy-i cinâne rehnümâsın yâ Resûlallah
Sana âşık olanlar secde eyler hâk-i pâyında
Cemî'-i ümmete kıblenümâsın yâ Resûlallah
Yaratılmazdan evvel pâdişâhım hep bu âlemler
Cenâb-ı Hak ile sen âşinâsın yâ Resûlallah
Cihanda fâsık ü fâcir kerem senden ümîd eyler
Şefâat kıl Habîb-i Kibriyâsın yâ Resûlallah
Ne yüzle varacak Leylâ huzûra rûz-i mahşerde
Ona rahm eyle şâh-ı enbiyâsın yâ Resûlallah

Leylâ Hanım (Ölm. 1847)

NA'T-I ŞERÎF

Rûz-i mahşerde beni yâd eyle Allah aşkına
Afv-i isyânımla dilşâd eyle Allah aşkına
Âteş-i düzahdan âzâd eyle Allah aşkına
Yâ Muhammed bana imdâd eyle Allah aşkına

Senden olmazsa inâyet ger işim fersûdedir
Bilirim her kime etsem ilticâ beyhûdedir
Dâmenim çirkâb-ı ma'siyyet ile âlûdedir
Yâ Muhammed bana imdâd eyle Allah aşkına

Geldiğim gündenberi bu dehre isyân eylerim
Yok sevâbım zerrece cürm-i firâvan eylerim
Destgîr olmazsan ol gün böyle efgan eylerim
Yâ Muhammed bana imdâd eyle Allah aşkına

Erdi Sermed kulunun gayri günâhı gaayete
El'aman düştü efendim âsitân-ı şefkate
Vardığım an yüz karasıyla huzûr-i izzete
Yâ Muhammed bana imdâd eyle Allah aşkına

Sermed (Ölm. 1848)

NA'T-I ŞERÎF

Cemâlin oldu uşşâka nümâyân yâ Resûlallah
Görür Rahmânı ol âyînede cân yâ Resûlallah
Taalluk eyleyelden âşık-ı şûrîde giysûna
Ser ü sâmânı olmuştur perîşan yâ Resûlallah
Lebin câm-ı elesttir sohbetin rûh-i revân ancak
Hayât-ı câvidâna meclisin kân yâ Resûlallah
Selâmından gelir kalb-i selîme şûle-i revnak
Salâtınla bulur âlem senin şân yâ Resûlallah
Senin vasf-ı şerîfinle ben oldum mest-i lâ ya'kîl
Dil-i şeydâ ezelden böyle hayrân yâ Resûlallah
Visâlin kevserinden eyle ihsan yoksa müşkildir
Dil-i bîçâremiz hicrinle atşân yâ Resûlallah
Cemâlin âfitâbından nikaab-ı kudsiyi kaldır
Gönüller hasret-i vechinle sûzân yâ Resûlallah
Beni bu nefs-i emmâre eder bezminden ancak dûr
Ki yoktur bâbınızda men'e derbân yâ Resûlallah
Huzûruna varıp bir kimse etse arz ahvâlin
Sürûr ile olur elbette gerdân yâ Resûlallah
Şefâat Ârif-i biçâreye rencûr-i isyandır
Kerem kıl ol garîbi etme nâlân yâ Resûlallah

Kethudâ zâde Ârif (1771 — 1848)

NA'T

Gözümden eşk-i gülgûn oldu cârî yâ Resûlallah
Hezâr-ı aşkının geldi bahârı yâ Resûlallah
Be-hakkı Kâ'be tevfîk-i İlâhî rehber oldukta
Tarîkinde verirdim cümle vârı yâ Resûlallah
Nihânî sûz-i aşkın cevher-efrûz-i dil oldukça
Tahayyül eyledim hâl-i çenârı yâ Resûlallah
Olup pervâne-meşreb aşk ile şeb-tâ-seher Hikmet
Çerâğ-ı dâğ-ı dildir gamküşârı yâ Resûlallah

Şeyhülislâm Ârif Hikmet Bey
(1786 — 1859)

NA'T

Ser-i kûyinde kemter hâk-i râhım yâ Resûlallah
Neşîb-i âsitânındır penâhım yâ Resûlallah
Ziyâ-yı mihr-i sûz-i aşkın etsin gün gibi rûşen
Karanlık gecede kalb-i siyâhım yâ Resûlallah
Şu rütbe hâb-ı gaflet çeşm-i câna perde-pûş oldu
Sabâh-ı haşre kaldı intisâbım yâ Resûlallah
Müşâr-i bilbenandır mu'cizâtın âfitâb-âsâ
Dü şakk-ı sûret-i mehdir güvâhım yâ Resûlallah
Misâl-i Nehr-i Âsi cûşiş eyler dembedem eşkim
Garîk-i ka'r-ı deryâ-yı günâhım yâ Resûlallah
Türâb-ı kabr-i pâkin arş-ı a'zamdan muazzamdır
Be-hakk-ı Kâ'be yoktur iştibâhım yâ Resûlallah

Şeyhülislâm Ârif Hikmet Bey

NA'T-I RESÛL

O şâhinşâh-ı âzamsın ki ancak yâ Resûlallah
Seni zâtına mahbûb eyledi Hak yâ Resûlallah
Bilir ins ü perî yok iştibâhı kimsenin bunda
Cihâna gelmedi mislin muhakkak yâ Resûlallah
Nebî ve evliyâ pîr ü cevân bây ü gedâ yekser
Atâ ve cûduna muhtac mutlak yâ Resûlallah
Gubaar-ı ravzan eyler ârzû her dem dil ü cânım
Murâdımdır o lûtfa mazhar olmak yâ Resûlallah
Günahkâra inâyet âdetindir lûtf ü şefkat kıl
Beni ol devlete şâyân ü elyak yâ Resûlallah
Şeref derler bir ednâ ümmetin var el-aman ferdâ
Şefâat-hâhtır eyle muvaffak yâ Resûlallah

Şeref Hanım (1809 — 1861)

NA'T-I DÎGER

Meded ey mazhar-ı eltâf-ı Hazret
Meded ey mukbil ü mahbûb-i izzet

Eder senden atâ ümmîd ümmet
Kuṭübler evliyâlar derler elbet
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

O sultân-ı risâletsin ki aslâ
Kimesne olmadı zâtınla hempâ
Eder ednâ nigâhın rûz-i ferdâ
Nice Îsâ'ları bir demde ihyâ
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Olur ise eğer bu abd-i makhûr
Maâzallah livâ-i hamdden dûr
Gelir mi yâdına cennet ile hûr
Kefen ber-dûş ah eylerse ma'zûr
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Dem-i haşr olmaz isen çâre-hâhım
Huzûr-i Hakda yoktur iştibâhım
Ben inkâr eylesem cürm ü günâhım
Kirâmen kâtibin olur güvahım
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Günâhımdan eğerçi şermisârım
Fakat yok etmemekde ihtiyârım
Bu hâl ile geçer mi i'tizârım
Yüzüm yoktur desin seng-i mezarım
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Ümîdim yine bir vech ile kesmem
Olur gönlüm bu tesliyyetle hürrem
Sana ümmet olam evlâd olam hem
Muazzeb ede lâyık mı cehennem
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Garîbim bîkesim yoktur zahîrim
Eğer olmazsa lûtfun destigîrim
Şeref-veş bir avuç hâk-i hakîrim
Ayaklar altına düşmüş fakîrim
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Şeref Hanım

NA'T-I DÎGER

Günahdan gayri yok bir özge kârım yâ Resûlallah
Geçer gafletle her leyl ü nehârım yâ Resûlallah
Serâpâ dolmada defterler a'mâl-i kabîhimle
Kirâmen kâtibînden şermisârım yâ Resûlallah
Nice pervâz edem uçmağa ferda kalmışım âciz
Kemend-i nefs ü şeytâna şikârım yâ Resûlallah
Eşiğin görmeğe bin cânım olsa eylerim kurban
O rütbe hadden aştı intizârım yâ Resûlallah
Ölür isem gubar-ı ravzana yüz sürmeden tâ haşr
Döğünsün taş ile seng-i mezârım yâ Resûlallah
Senin evsâfını kaabil midir etmek Şeref îfâ
Ne çâre elde yoktur ihtiyârım yâ Resûlallah

Şeref Hanım

DÎGER NA'T-I RESÛL

Eğer olmaz ise lûtfun penâhım yâ Resûlallah
N'olur rûz-i cezâ hâl-i tebâhım yâ Resûlallah
Eder ta'dâd-ı cürm ettikçe tâk-ı çerhi hâkister
Şerâr-ı dûd-ı âh-ı subh-gâhım yâ Resûlallah
Nigâh-ı şefkatin imdâd ederse nâr-ı dûzahdan
Emîn olmaklığa yok iştibâhım yâ Resûlallah
Benim cürmümden elbet bin kat efzundur senin ıahmın
Ne gam bî-hadd ise zenb ü günâhım yâ Resûlallah
Beyâz etmezse vechim pertev-i hurşid-i ihsânın
Ne yüzle arz edem rûy-i siyâhım yâ Resûlallah
Şeref nesl-i şerîfinden kemîne ümmetindendir
Aceb mi iftihâr etse kiyâhım yâ Resûlallah

Şeref Hanım

DÎGER NA'T-I RESÛL

Ben günekâre yâ Resûlallah
Sendedir çâre yâ Resûlallah

Merhamet demleridir eyle nazar
Çeşm-i hunbâre yâ Resûlallah
Merhem-i lûtfun eylerim ümmîd
Sîne pür yâre yâ Resûlallah
Cümle mahlûk kadr-i vâlânı
Geldi ikrâre yâ Resûlallah
Reng ü bûyunla verdi Hak revnak
Sahn-ı gülzâre yâ Resûlallah
Arz-ı hal eyleyim ne yüzle acep
Sen keremkâre yâ Resûlallah
Uydu şeytâna neyleyim bilmem
Nefs-i gaddâre yâ Resûlallah
Hemçü Mansûr cürm ile şâyân
Çekseler dâre yâ Resûlallah
Görse hâl-i tebâhımı mâlik
Başlar âzâre yâ Resûlallah
Âcizim lîk iktidârım yok
Derdim izhâre yâ Resûlallah
Şerm-sârım velîk yok imkân
Cürmüm inkâre yâ Resûlallah
Şeref'i etti midhatin mecbûr
Nazm-ı eş'âre yâ Resûlallah

Şeref Hanım

NA'T-I RESÛL

Cenân ü arz ü semâ yâ Muhammed-i Arabî
Seninçün oldu binâ yâ Muhammed-i Arabî
Şefîim ol beni reddetme bâb-ı lûtfundan
Olunca rûz-i cezâ yâ Muhammed-i Arabî
Alîl-i mücrime Lokman şifâ-yı sadr olmaz
Sen etmeyince devâ yâ Muhammed-i Arabî
Cemî'-i ümmete erzân iken olam hâşâ
Cüdâ-yı cûd ü atâ yâ Muhammed-i Arabî

Eğer görür ise hâl-i tebâhım ehl-i kıyam
Benimçün ede büka yâ Muhammed-i Arabî
Aman aman Şeref'-i rû-siyâhını eyle
Sezâ-yı taht-ı livâ yâ Muhammed-i Arabî

Şeref Hanım

DÎGER NA'T-I RESÛL

Eyâ şehinşeh-i zî-rütbet esselâmü aleyk
Veyâ hazîne-i pür-hikmet esselâmü aleyk
Yarattı zâtını Hak zât-ı pâkine mahbûb
Zehî kemâl zehî şöhret esselâmü aleyk
Şefî'-i rûz-i cezâ nâzenîn-i yâr-i Hudâ
Emîr-i memleket-i ismet esselâmü aleyk
Vücûda geldi seninçün cemî'-i mevcûdât
Kamuya bâis-i cem'iyyet esselâmü aleyk
Cenân ü arz ü semâ arş ü kürs ü levh ü kalem
Seninle buldu fürûziyyet esselâmü aleyk
Atâ ve lûtfuna muhtâcdır senin Cibrîl
Düşüp rikâbına der elbet esselâmü aleyk
Devâ-yı derdini Lokman diler cenâbından
Tabîb-i hâzık-ı her illet esselâmü aleyk
Ezelden eyledi Hak cümle kâinâta seni
Veliyy-i ni'met-i bî-minnet esselâmü aleyk
Kerem-verâ senin Allah olunca vassâfın
Eder mi na'tına dil cür'et esselâmü aleyk
Gubâr-ı pâyine kastım bir arz-ı hâl ancak
Olur ise nazar-ı rağbet esselâmü aleyk
Kemîne bendeni kıl âsitânına dâhil
Desin fakîre gelip devlet esselâmü aleyk
Sürüp yüzüm yere feryâd edem huzûrunda
Günahkâra gerek şefkat esselâmü aleyk
Şeref garîbi de yâd et dem-i şefâatda
Muîn ü dâdres-i ümmet esselâmü aleyk

Şeref Hanım

NA'T-I DÎGER

Özün mahbûb ü matlûb-i Hudâdır yâ Resûlallah
Sözün makbûl-i ind-i Kibriyâdır yâ Resûlallah
Eder kesb-i şeref ins ü melek zât-ı şerîfinle
Kudûmun mefhar-i arz ü semâdır yâ Resûlallah
O sultân-ı muazzamsın ki elhak bâb-ı eltâfın
Penâh-ı enbiyâ ve evliyâdır yâ Resûlallah
Zer-i hâlis olur altun oluk veş yüz süren elbet
Gubaar-ı âsitânın kîmyâdır yâ Resûlallah
Alîlim illet-i sadr ile senden isterim sıhhat
Nigâh-ı şefkatin sadra şifâdır yâ Resûlallah
Bilirsin kudretim yüz sürmeğe yok bî-meded kaldım
Bu hâl ile ümíd ayn-i hatâdır yâ Resûlallah
Eğer celbe muîn olursa ihsânın Şeref-zâre
Sühûlet her taraftan rûnümâdır yâ Resûlallah

Şeref Hanım

NA'T-I RESÛL

Sen gevher-i gencîne-i hikmetsin efendim
Deryâ-yı keremde dür-i kudretsin efendim
Geldi nice peygamber-i zîşan bu cihâna
Sen cümlesine seyyid ü servetsin efendim
Mahbûb-i Hudâ'sın ki olur zâtına teşbîh
Sen mahrem-i esrâr-ı hakîkatsin efendim
Mevcûd idi zâtın yoğ iken âlem ü âdem
Sen evvel idin hem de nihâyetsin efendim
Bû Bekr ü Ömer Hazret-i Osman ve Ali'ye
İzz ü şeref ü devlet ü rif'atsin efendim
Ettiği için hizmetini oldu ser-efrâz
Cebrâile sermâye-i izzetsin efendim
İkbâl ü kemâlâtını Hak kıldı dü bâlâ
Kim mazhar-ı Kur'ân ü şerîatsin efendim
Teşrîfin için kıldı müzeyyen o kadar Hak
Âlâyiş ü ârâyiş-i cennetsin efendim

Hemser olamaz sünbül ü şebbû vü menekşe
Ser-tâ-be-kadem bâğ-ı letâfetsin efendim
Eltâf-ı ilâhî bizi etti sana ümmet
Tâ rûz-i ezel mefhar-i ümmetsin efendim
Mücrim Şeref'i rûz-i ceza etme ferâmûş
Şâhinşeh-i iklîm-i şefâatsin efendim

Şeref Hanım

DÎGER NA'T-I RESÛL

Huzûra etmeğe hâlim rivâyet
Ne hâcet yâ Resûlallah ne hâcet
Bilirsin mücrimim rûz-i kıyamet
İnâyet yâ Resûlallah inâyet

Abes sarfettim ömr-i nâzenîni
Müdâm etsem nola ah ü enîni
Helâk etsin bu zâr-ı dil-hazîni
Hacâlet yâ Resûlallah hacâlet

Eder fi'l-i kabîhim nâsı dilgîr
Kirâmen Kâtibîn etmezse tağyîr
Ne rütbe eylesen tekdir ü ta'zîr
Adâlet yâ Resûlallah adâlet

Acep mi cûy-i eşkim olsa enhâr
Günahkârım günahkârım günahkâr
Beni şâyeste berbâd etse her bâr
Nedâmet yâ Resûlallah nedâmet

Zebûn-i nefs-i gaddâr oldum eyvâh
Döğünsem yeridir taşlarla her gâh
Azâb-ı dûzaha yok bende billâh
Liyâkat yâ Resûlallah liyâkat

Ezelden Rahmeten-lil-âlemînsin
Ser-efrâz-ı cemî'-i mürselînsin
Meded-hâha şefî'-el-mücrimînsin
Şefâat yâ Resûlallah şefâat

Hudâ eltâfına etti muvaffak
Şeref-veş iftihâr eylersem elyak
İki âlemde sana ümmet olmak
Saâdet yâ Resûlallah saâdet

Şeref Hanım

NA'T-I DÎGER

Meded kıl rûz-i mahşerde şefâat yâ Resûlallah
Ki sensin şems-i tâbân-ı risâlet yâ Resûlallah
Eğer sen destigîr olmaz isen rûz-i kıyâmette
Eder çâk-i girîbân cümle ümmet yâ Resûlallah
Budur kâfî saâdet ki Hudâ kıldı sana ümmet
Bize yetmez mi bu lûtf ü inâyet yâ Resûlallah
Nola gark etse lûtfun mücrimi deryâ-yı Rahmetde
Karâr etmişti sende nûr-i Rahmet yâ Resûlallah
Senin medhinde yekpâre bu cismimde zebân olsa
Yine vasf etmeğe yoktur liyâkat yâ Resûlallah
Benim dîvân-ı Hakka varmağa yoktur yüzüm billâh
Günâhım çokluğundan geldi haclet yâ Resûlallah
Budur ancak niyâzı arz ü şeb senden Şeref zârın
Meded kıl rûz-i mahşerde şefâat yâ Resûlallah

Şeref Hanım

NA'T-I RESÛL-İ EKREM

SALLÂLLAHÜ ALEYH-İ VE SELLEM

Değer nüh âsümâna her günâhım yâ Resûlallah
Erer çerhe anınçün her gün âhım yâ Resûlallah
Ayağım mescide varmaz el ayrılmaz maâsîden
Der-i meyhâne oldu câyigâhım yâ Resûlallah

Meded olmazsa senden şiddet-i hasretle kabrimde
Olur bir berg-i âteş her kiyâhım yâ Resûlallah
Şefî' ü yâver olmazsan bana rûz-i kıyâmette
Beni rüsvâ eder kâr-ı penâhım yâ Resûlallah
Ne mümkün eylemek müsvedde-i isyânımı tebyîz
Fatîn-i mücrim ü nâme-siyâhım yâ Resûlallah

Fatin Efendi [Davut] (Ölm. 1866)

MEDH-İ RESÛLALLAH SALLÂLLAHÜ ALEYH-İ VE SELLEM

Muhammed âb-ı rûy-i enbiyâdır
Muhammed nûr-i çeşm-i. etkıyâdır
Muhammed mürselînin hâtemidir
Kamu nâs-ı mükerrem ekremidir
Muhammeddir eden derde devâlar
Muhammed ümmete eder vefâlar
O'nun meddâhı oldu Hak Teâlâ
O'nun kimdir eden vasfını inşâ
Cihanda Âdem olmaz idi peydâ
Muhammed olmasa âhir hüveydâ
Dedi şânına Hak Levlâk Levlâk
Muhammed olmasa olmazdı eflâk
Bu kıfl-ı hâb-ı tevhîd üzre miftâh
Muhammed nâmıdır kim kıldı fettâh
Hudâ vermiştir O'na dîn-i râsih
Kamu edyân O'nunçün oldu nâsih
Cihan putlar ile pür olmuş iken
Perestân ve şeyâtin dolmuş iken
Dürüldü defter-i küfr-i dalâlet
Muhammed olucak Hak'dan inâyet
Hemîşe çağırırım yâ Muhammed
Zebânım lâfzı oldu nâm-ı Ahmed
Senâyî kuluna lûtf et cihanda
Murâdına erişe în ü anda

Şefî'-i ümmet-i yevm-el-kıyâme
Fe Yercû Küllinâ mink-eş-şefâe

Senâyî Efendi (XIX. yüzyıl)

RİCÂİYYE EZ ŞEHİNŞÂH-I HER DÜ SERÂ

Perîşandır perîşân hâl ü bâlim yâ Resûlallah
Murâd-ı nefsedir hep imtisâlim yâ Resûlallah
Yed-i nefs ü hevâ ol mertebe tutmuş girîbânım
Rehâyâb olmağa yoktur mecâlim yâ Resûlallah
Usât-ı ümmet içre var mı âyâ ben gibi müznib
Bulunmaz zannım elhâsıl misâlim yâ Resûlallah
Sezâdır ağlasam yansam yakılsam âh ü vâh etsem
Geçer hep cürm ile rûz ü leyâlim yâ Resûlallah
Tazarrû birle Râşid sâil-i bâb-ı şefâattir
Kerem kıl, etme red işbu suâlim yâ Resûlallah

Tırnovalı Şeyh Ahmed Râşid (1798 — 1866)

N A ' T

Şevk-i aşkınla uyanıp yâne geldim yâ habîb
Şem'-i vechin nûruna pervâne geldim yâ habîb
Ravza-i gülzâr-ı adnin bûyine hayran olup
Bülbül-âsâ aşk ile efgana geldim yâ habîb
Katre-i mehcûr-veş firkatte iken ben garîb
Gark-ı rahmet olmağa ummana geldim yâ habîb
Bî ser ü pâ dertliyim bir mücrimim derman için
Sen şefâat kânı pür ihsâna geldim yâ habîb
Ehl-i tecrîdim bu gün her vârımı kıldım fedâ
Kâ'be-i kûyine ben kurbana geldim yâ habîb
Bir gedâ muhtâcınım reddetme Aczî bendeni
Dü cihanın fahri sen sultâna geldim yâ habîb

Aczî Ağa [Edremitli Mürîd zâde]
(1805 — 1866)

NA'T

Günâh-ı ma'siyetten pür-kitâbım yâ Resûlallah
Hevâ yağmalamış her var ü tâbım ya Resûlallah
Kemâl-i rahm ü ihsânınla râh-ı Hakka sevk eyle
Afüv ismine vardır intisâbım yâ Resûlallah
Yüzüm yoktur der-i eltâfına yüz sürmeğe zîrâ
Zünûb-i havf-i cürmümle harâbım yâ Resûlallah
Aman ey kân-ı rahmet ey şefî'-i müznibîn ey şâh
Senin aşkınla mahv et ıztırabım yâ Resûlallah
Şefîk-i kemtere şefkat edersen kendi ihsânın
Günahdan özge nem var iktisâbım yâ Resûlallah

Hanyalı Şefik Efendi (Ölm. 1871)

NA'T-I ŞERÎF

Matlaın nûr-i Hudâdır yâ Resûlallah senin
Nûr-i zâtın âşinâdır yâ Resûlallah senin
«Sûre-i Nûr» u izârında yazar kilk-i kazâ
Vech-i pâkin Vedduhâdır yâ Resûlallah senin

Kaab-ı kavseyn kurb-i ev'ednâ sana halvetserâ
Bir temâşâdır ki seyr etti füâd-ı mâreâ
Dedi Allah ya habîbi merhabâ bin hel etâ
Böyle kadrin rûşenâdır yâ Resûlallah senin

İntihâ yok ey şefâat ma'deni in'âmına
Eyle lûtf ü merhamet bu bende-i nâkâmına
Çünkü min ba'd ey habîb Ahmed denildi nâmına
Her sözün cilve-nümâdır yâ Resûlallah senin

Kân-ı şefkat olduğun etti beni ümmîdvâr
Ümmeti vâ ümeti nutkun güvâh-ı mu'teber
Âh çeker bôyuna ahker Niyâzî derbeder
Âsitânında gedâdır yâ Resûlallah senin

Niyâzî [Arapça hocası] (Ölm. 1872)

NA'T-I ŞERÎFE

Belâ-yı mâsivâya mübtelâyım yâ Resûlallah
Zebûn-i pençe-i nefs ü hevâyım yâ Resûlallah
Kerem kıl ben fakîre el-aman ey rahmet-i âlem
Serâpâ mahz-ı isyân ü hatâyım yâ Resûlallah
Sen evreng-i şefâat şâhısın sultân-ı rahmetsin
Kapında ben de bir kemter gedâyım yâ Resûlallah
Şefâat kıl meded yoksa o rütbe çok günâhım ki
Ne rütbe yansam ol rütbe sezâyım yâ Resûlallah
Zebûn-i derd-i isyâna tabîb-i mihriban sensin
Alîlim ben de muhtâc-ı devâyım yâ Resûlallah
Ne gam mücrim isem de bana besdir bu saâdet ki
Kapında bir kemîne hâk-i pâyım yâ Resûlallah
Beni reddetme evlâdın başıyçün bâb-ı lûtfundan
Ziyâyım bende-i Âl-i âbâyım yâ Resûlallah

Ziya Paşa (1825 — 1880)

NA'T-I ŞERÎFE

Vücûdun nüsha-i küll-i hüviyyet yâ Resûlallah
Hakîkat zât-ı pâkinden ibâret yâ Resûlallah
Kemâlâtın kemâlât-ı ilâhîdir ki evhâma
Gelir fikr eyledikçe acz ü hayret yâ Resûlallah
Zuhûrun ba'setin hâlin yeterken sıdkına bürhan
Seni inkâr eden mecnundur elbet yâ Resûlallah
Seâdat-ı dü gün a'tâf-i zâtından ibârettir
Saâdet zâtına olmaktır ümmet yâ Resûlallah
Cihânı tuttu nûr-i ma'rifet şems-i kemâlinden
Vücûdun âlemine oldu rahmet yâ Resûlallah
Dü âlemde Ziyâ-yı mücrimin ümmîdi sendendir
Şefâat yâ Resûlallah şefâat yâ Resûlallah

Ziya Paşa

NA'T-I ŞERÎF

Sarây-ı devletin dâr-ül-amandır yâ Resûlallah
Matâf-ı bûsegâh-ı ins ü candır yâ Resûlallah
Sarây-ı dâr-ı bâb-ı rif'atin Dârâ vü Şâh-ı Cem
Kapında pâdişahlar pasbandır yâ Resûlallah
Gubâr-ı hâk-i pâyın lâcerem iksîr-i a'zamdır
Cilâ-yı dîdehây-i kudsiyandır yâ Resûlallah
Mübarek ravzana ihlâs ile yüzler süren ârif
Serefrâz-ı gürûh-i ârifandır yâ Resûlallah
Şehâ isyânıma nisbetle Kûh-i Kaf bir zerre
Eğerçi zâhirâ cürmüm nihandır yâ Resûlallah
Yüzüm kara günahkârım fakat müştâk-ı dîdârım
Günahkâra şefâat râyegândır yâ Resûlallah
Hudâdan havf edip şaştım gelip dergâhına düştüm
Sarây-ı devletin dâr-ül-amandır yâ Resûlallah

Hilmi [Elmastraş zâde] (1840 — 1881)

NA'T DER ŞÂN-I RESÛL-İ KİBRİYÂ

Yâ Resûlallah ne yüzden intisâb etsek sana
Bir belâkeş cânımız var ol dahi olsun fedâ
El-hased ol kimsenin ahvâline dünyâda ki
Hâk-i pâk-i ravzana yüz sürmede subh ü mesâ
El-meded ey destigîr-i âcizân-ı rûz-i haşr
El-aman ey dâfi'-i şûr ü haşer rûz-i cezâ
Nefs derler bir zulûmun destine oldum esîr
Kim bana sû' ile emr eyler o bed-hû dâimâ
El-aman ey kıble-i hâcât-i ümmet el aman
Eyleyeceksen şefâat bir cevâb eyle bana
Hâtırım zîrâ mükedder geldi havf-i âhiret
Tâ ki bu müjdeyle bâri eyleyim kesb-i safâ
Yâ Resûlallah sen ol şâhinşeh-i âlempenâh
Kim senin dergâhına şahan ederler ilticâ
Yâ Resûlallah ezelden âşık-ı dîdârınım
Lûtf edip rü'yâda bir şeb arz-ı dîdâr et bana

Senden eşfe' Hak'dan erhem olmadıktan sonra hiç
Ümmetin bîçâreler dûzeh-karâr olsun mu ya
Hasretinden bu cihanda gayri oldum pek uzak
Korkarım mahşerde de ben olurum senden cüdâ
Yâ Resûlallah şefâat eyle Allah aşkına
Böyle zâr eyler demâdem Hilmi-i kemter gedâ

Hilmi [Elmastraş zâde]

NA'T-I FAHR-İ KÂİNÂT

Ey hakîkat bahrinin ol bî-bedel dürdânesi
Sensin ol kenz-i hafînin gevher-i yekdânesi
Sen nişîn-i taht-ı Levlâk'sin eyâ şâh-ı cihân
Olmasa teşrîfin açılmazdı âlem hânesi
Sen ki mahbûb-i Hudâ'sın yok nihâyet hüsnüne
Oldu âşıklar onunçün hüsnünün dîvânesi
Çün dilinden içti âşıklar (şekîhim) hamrini
Çeşm-i aynindir şarâb-ı aşk-ı Hak peymânesi
Yâ habîbullah cenâbın bezmine irgör bizi
Ta olalım mah cemâlin câmının mestânesi
Hüsn-i vechin şem'ine şâyeste kıl bu Sâ'di'yi
Tâ ki olsun pertev-i şem'-i cemal pervânesi

Hafız Sâ'di (Ölm. 1882)

NA'T-I ŞERÎF

Kemâl-i zâtını vasf etti Kur'an yâ Resûlallah
Ne haddimdir benim olmak senâhan yâ Resûlallah
Risâletden nübüvvetden muallâdır senin pâyen
Değil şân-ı celâlin cây-i iz'an yâ Resûlallah
Seni bir kez görenler şüphesiz Allahı görmüştür
Yüzündür cilvegâh-ı sırr-ı sübhan yâ Resûlallah
Hakîkatte sudûr-i cevher-i zât-ı celîlindir
Müeddî-i zuhûr-i kân-ı imkân yâ Resûlallah
Sen ol mahbûbsun kim Hak Teâlâ rehgüzârında
Eder dünyâ ve mâfîhâyı kurban yâ Resûlallah

Kemâl-i rahmetin ol rütbe halka râyegândır ki
Eder şeytan bile ümmîd-i gufran yâ Resûlallah
Sen ol lâhût-i ma'nî hûbsun ki sûret-i hüsnün
Eder âyîne-i lâhûtu hayran yâ Resûlallah
Maânî-i mukaddes sûret-i güftâre bend eyler
Ne yapsın Avni-i bergeşte sâman yâ Resûlallah

Yenişehirli Avni Bey (1826 — 1883)

NA'T-I ŞERÎF

Esîr-i gurbet-i hüzn ü belâyız yâ Resûlallah
Baîd-i mülk ü iklîm-i safâyız yâ Resûlallah
Beyâbân-ı melâhat içre şâhâ gam peyin tutmuş
Miyâna hem-kemer-best-i cefâyız yâ Resûlallah
Cihât-ı sittemiz tutmuş ceres-veş sıyt-ı isyanlar
Giriftâr-ı yed-i düzd-i hevâyız yâ Resûlallah
Gülistân-ı fenâda bülbül-âsâ kârımız efgan
Heman eshâb-ı fikr-i mâsivâyız yâ Resûlallah
Kazâ yağdırmada yağmur gibi tîr-i cefâyâyı
Baş üzre hep sipergir-i rızâyız yâ Resûlallah
Beyâna kaadir olmaz bu Gulâmî cürmünü lâkin
Şefaat semtine dîde-küşâyız yâ Resûlallah

Abdülkaadir Gulâmî (1860? — 1885)

NA'T-I ŞERÎF

Vücûdun rahmet-el-lil-âlemîndir yâ Resûlallah
Cünûdun enbiyâ ve mürselîndir yâ Resûlallah
Kim olsun zât-ı pâkin olmayıp da illet-i tekvîn
Habîbiyyet sana vasf-ı güzîndir yâ Resûlallah
Kabûl etmez ulüvv ü kadr ü şânın şeyn-i redd aslâ
Dahîl-i dergehin gamdan emîndir yâ Resûlallah
Husûsâ katre-i eşk-i nedâmet feyz-i lûtfunla
O ummân içre çün dürr-i semîndir yâ Resûlallah
Dehâlet eyleyen gamhâr-ı hırmân-ı necât olmaz
Kapun dâr-ül-emân-ı mücrimîndir yâ Resûlallah

Bu abd-i rû-siyâhîde aman reddetme bâbından
Perîşan-hâl ü mağmûm ü hazîndir yâ Resûlallah
Kabul eyle bu nâ-ehli de zıll-i râyet-i hamde
Kapunda bir gedâ-yı kemterîndir yâ Resûlallah
Meded İrfân-ı zârı kâmkâr eyle şefâatla
El açmış dergehinden müsteîndir yâ Resûlallah

İrfan Paşa (1815 — 1888)

NA'T-I ŞERÎF

Var mı bir sermest-i aşkın çeşm-i giryânım gibi
Hangi dil büryânın olmuş kalb-i sûzânım gibi
Yâre açtın sîneme çâk-i girîbânım gibi
Hâkrûb ettin yüzüm yerlerde dâmânım gibi
Eyledin hep vârımı gaarât sâmânım gibi

Saklarım sînemde aşkın nûr-i îmânım gibi
Beslerim cismimde derdin cevher-i cânım gibi

Tâ görelden nûr-i vechin ey cemâli âfitâb
Eşk-i çeşmim bezm-i gamda oldu gül-câm-ı şarâb
Şerh ettim râz-ı sînem şerhalardan bâb bâb
Dâsitân-ı aşk ile oldum müdevven bir kitâb
Sadr-ı dîvân-ı muhabbette yine pür ıstırâb

Saklarım sînemde aşkın nûr-i îmânım gibi
Beslerim cismimde derdin cevher-i cânım gibi

Tutmuşum dâmân-ı aşkın alma destimden meded
Vurma beste destime dîvânın içre dest-i red
Dôstum peyvestedir sana müselsel yed be yed
Câm-ı destin nûş edelden bilmezim hiç nîk ü bed
Âşıkım âşık, cemâlinçün ezelden tâ ebed

Saklarım sînemde aşkın nûr-i îmânım gibi
Beslerim cismimde derdin cevher-i cânım gibi

Hüsnüne âyîneyim hayretle medhûş olmuşum
Bulmuşum sırrında hüsnün lâl-i hâmuş olmuşum
Neşve-i gül-bâde-i lâ'linle serhoş olmuşum
Düşmüşüm deryâlara deryâ-yı pürcûş olmuşum
Hum gibi nezzârede ammâ ki rû-pûş olmuşum
Saklarım sînemde aşkın nûr-i îmânım gibi
Beslerim cismimde derdin cevher-i cânım gibi

Yandı aşkın âteşine bunca demdir cân ü ten
Hâlime rahmetmedin bir kerre ey dildâr sen
Çeşmime peykân-ı cevrin oldu âhen pîrehen
Sîneme revzenler açtın pây tâ ser yâreden
Sen benim esrârımı fâş eyledin ammâ ki ben
Saklarım sînemde aşkın nûr-i îmânım gibi
Beslerim cismimde derdin cevher-i cânım gibi

Dûd-i âh-ı germ-i dilden öyle oldum nâtüvân
Birbirinden fark olunmaz oldu hâsıl cism ü cân
Ben bu derd ile olursam cism-i âlemden nihân
Tûr-i nûr-âsâ olup bir lâle-i âteş-feşân
Yâreler hâk-i mezârımdan olur elbet iyân
Saklarım sînemde aşkın nûr-i îmânım gibi
Beslerim cismimde derdin cevher-i cânım gibi

Bezmine mânend-i şem'-i zer-külâh oldum yine
Yandım aşkın hârına dûd-i siyâh oldum yine
Ney gibi dil-beste-i feryâd-i âh oldum yine
Zerre zerre mahv-ı cism ettim tebâh oldum yine
Mâh-veş mihrinle şems-i evc-i câh oldum yine
Saklarım sînemde aşkın nûr-i îmânım gibi
Beslerim cismimde derdin cevher-i cânım gibi

Osman Şems (1813 — 1893)

NA'T

Bahâr-ı feyz-i yâre ermedim rengim hazânîdir
Gül-i ruhsâr-ı yâdıyla sirişkim erguvânîdir

Bu âlemde o yekta hak nümâyı bir göreydim der
Dil-i hak-bin ki hicrân-âzma-yı men reânîdir
Ereydim âh yüz bin âh o devr-i devlet-efzâya
Ki takdîrimce her bir ânı, ân-ı bî-müdânîdir
Taâlî bahş-ı rûhum bir melîh-i lâmekânîdir
Gönül sultân-ı tayfiyle harîm-i Ümmühânîdir
Cemâli nûr-i vechullah için bürhân- evveldir
Mekaali her dil-i âgâh için Kur'ân-ı sânîdir
Açıldıkça ülül'elbâb olur dembeste-i hayret
Leb-i îcâz gûy-i lübb-i esrâr-ı mesânîdir
Nevîd-i lûtfudur erbâb-ı şevka müjde-i ekber
O ekber müjdeye ervâh-ı kemter müjdegânîdir
Onun isrinde âsâr-ı beka hissetmesem derdim
Bekaanın nâmı vardır âlem-i baakî de fânîdir
Mukaddes Kubbe-i Hadrâ ki fâiktir semâvâta
Zemîne gölge salmış arş-ı âlâ-yı maânîdir
Mekaam-ı Fahr-ı Âlemdir ne âlemdir teâlallah
Bu âlem en büyük bir âlem-i râz-ı nihânîdir
Olur yeksan zemînîdir demekle âsümânîye
Zemîninden uçan envâre dense âsümânîdir
Olur gird-i reh-i ârâyiş-i â'lâ-yı illîyîn
Gubar olmak bu yolda bence aksâ-yı emânîdir
Leamrük nassı hakkiyçün reh-i aşkında can vermek
Hayât-ı câvidânîdir hayât-ı câvidânîdir

Muallim Nâci (1850 — 1893)

NA'T-I ŞERÎF

Hâdi-i râh-i hidâyettir Muhammed Mustafâ
Rehber-i nehc-i adâlettir Muhammed Mustafâ
Hem meh-i bürc-i melâhat server-i her dü cihan
Kâinâtın kâmkârıdır Muhammed Mustafâ
Ten tecellâ-yı cemâlinden eder nûr iktibâs
Girdigârın yâdigârıdır Muhammed Mustafâ
Bu deni dehre onun gelmekliği da'vet için
Dâi-i dârüsselâmdır bil Muhammed Mustafâ

Nice dilberle diyârım terk edip geldim sana
Canımı yaktı senin şevkin Muhammed Mustafâ
Hakkı aşka düştü hasta bir tabibden yok devâ
Zehr-i hicre ver devâlar yâ Muhammed Mustafâ

Kemahlı Şeyh İbrahim Hakkı
(XIX. yüzyıl)

NA'T

Çoğaldı cürm ü isyânım benim pek yâ Resûlallah
Kati müşkil huzûr-i Hak'ka gelmek yâ Resûlallah
Erişmezse bana lûtfun efendim rûz-i mahşerde
Mekânım nâr-i dûzeh ola bî-şek yâ Resûlallah
Bırakma bendeni ol gün açılır çün livâ-ül-hamd
Beni de ol livânın tahtına çek yâ Resûlallah
Ümîdim var yine mağfûr ü mesrûr olurum ol gün
Girince destime pây-i mübârek yâ Resûlallah
Bihakk-ı Hazret-i Zehrâ bihakk-ı Hazret-i Sıbteyn
Sana geldi kulun Ulvî dahîlek yâ Resûlallah

Hâfız Ulvî [Ali Bedreddin] (XIX. yüzyıl)

MÜMTAZ KUDRET HAZRET-İ MUHAMMED

Ben şunu iddia ederim ki: Hazret-i Muhammed mümtaz bir kuvvettir. Destgâh-ı kudretin böyle bir vücûdu ikinci bir defâ daha imkân sâhasına getirmesi ihtimalden uzaktır.

Sana muâsır bir vücûd olmadığımdan dolayı müteessirim. Ey Muhammed! Muallimi ve nâşiri olduğun bu kitap, senin eserin değildir, o lâhûtîdir. Bunun lâhûtî olduğunu inkâr etmek, mevcut ilimlerin butlanını ileri sürmek kadar gülünçtür. Bunun için beşeriyet senin gibi mümtaz bir kudreti bir defa görmüş, bundan sonra da göremiyecektir. Ben huzûr-i mehâbetinde kemâl-i hürmetle eğilirim.

Prens Bismarck (1815 — 1898)

NA'T-I ŞERÎF

Ũsâtın mâbihil gufrânı sensin yâ Resûlallah
Sevâba kalbeden isyânı sensin yâ Resûlallah
Gedâ-yı iltifâtındır şefîan dahi mahşerde
Şefâat tahtının sultanı sensin yâ Resûlallah
Kerâmet cevher-i zât ü sıfâtından ibârettir
İnâyet kânı cûd ummânı sensin yâ Resûlallah
Cüdâ hâk-i derinden çeşm-i cânım rûşenâ olmaz
Dü çeşmim nûru cismim cânı sensin yâ Resûlallah
Vücûdun zehrinâk-i cürm anın panzehridir afvın
Onulmaz derdimin dermânı sensin yâ Resûlallah
Binâ-yı şer' ü dîni eyleyip tahkîm o mebnâya
Kılan te'sîs çâr erkânı sensin yâ Resûlallah
Yed-i pâk-i cenâb-ı yârıgaara eyleyen teslim
Kilîd-i cennet-i rıdvânı sensin yâ Resûlallah
Bu dîni Hazret-i Fâruk kıldı gün gibi rûşen
Onun da pertev-i iymânı sensin yâ Resûlallah
Ezelde eyleyen Osmân-ı Zinnûreyni feyzinden
Hayâ ve ilm ü hilmin kânı sensin yâ Resûlallah
Aliyyel murtazâ ki şâh-ı merdan şîr-i Yezdandır
Kılan sâkî-i Kevser anı sensin yâ Resûlallah
Kemîne çakeriyim Hazret-i Zehrâ ve sıbteynin
Ki cedd ü vâlid-i zîşânı sensin yâ Resûlallah
Kevâkibdir sipihr-i ıstıfâda âl ü evlâdın
O bürcün mihr-i tâb-efşânı sensin yâ Resûlallah
Kelâm-ı rahmetellilâlemin vasfında münzeldir
Hudânın en büyük ihsânı sensin yâ Resûlallah
Serây-ı kurb-i ev'ednâ-yı Rabb-i lâyezâlînin
Şeb-i Mi'râc olan mihmânı sensin yâ Resûlallah
Sünûf-i ins ü cânın belki bilcümle ser ü şânın
Şehinşâhı kader fermânı sensin yâ Resûlallah
Sana nisbet kemîne katre olmaz ilm-i mahlûkat
Ulûmun bahr-i bîpâyânı sensin yâ Resûlallah
Senîh-i kemteri âzâde kıl kayd-i cehâletten
Veren âriflere irfânı sensin yâ Resûlallah

Beni de na't-hânın eyle çün Selmân ü Hassân'a
Kılan ihsân ü istihsânı sensin yâ Resûlallah

Senîh-i Mevlevî (1822 — 1900)

DER NA'T-I CENÂB-I MAHBÛB-İ HUDÂ

Olursa sâye-i lûtfun penâhım yâ Resûlallah
Sevâba kalb olur cürm ü günâhım yâ Resûlallah
Kemîne bir kulum ben devletinde hâsıl-ı sensin
Dü âlemde efendim pâdişâhım yâ Resûlallah
Hatâ a'mâlime çek hâme-i afvın beyaz olsun
Sevâd-ı defterim rûy-i siyâhım yâ Resûlallah
Tesâhüb eylemezsen rûz-i mahşer fart-ı isyânım
Zelîl eyler beni yok iştibâhım yâ Resûlallah
Ümîd-i re'fetinle halka-i bâb-ı temennâdır
Senîh-âsâ benim devr-i nigâhım yâ Resûlallah

Senîh-i Mevlevî

NA'T-I HABÎB-İ HAZRET-İ KİBRİYÂ VE NÛR-İ ÇEŞM-İ ASFİYÂ

Siyeh-rûyim perîşan rûzgârım yâ Resûlallah
Yetişti göklere feryâd ü zârım yâ Resûlallah
Şeb-i gaflette dâim âteş-i dilsûz-i isyâna
Yanıp yakılmada pervâne-vârım yâ Resûlallah
Gönül revnakda tûba kaddini yâd eyler oldukça
Demâdem cûy-i eşk-i bî-karârım yâ Resulallah
Ümîd-i subh-i vaslınla sabâh-ı haşredek her şeb
Bütün encüm-şümâr-ı intizârım yâ Resûlallah
Ne gam dergâh-ı cûdundan eğerçi zâhiren dûrum
Fakat ben âsitânında gubârım yâ Resûlallah
Aceb mi Şâdi kemter olmasa nevmîd-i ihsânın
Gedâyım dâima lûtfun umarım yâ Resûlallah

Süleyman Şâdî Efendi (1830 — 1900)

DER NA'T-I PÂK-İ SULTÂN-I ENBİYÂ

Ey cemâl-i Vedduhâ ya tal'at-i nûri Hudâ
Âfitâb-ı tal'atın kevneyn kıldı rûşenâ
Sensin ancak seyyid-i sâdât-ı fahr-i kâinât
Pâdişâh-ı taht-ı mâ evhâ hıdîv-i enbiyâ
Zât-ı pâkin on sekiz bin âleme pîrâyedir
Hükmürân-ı kişver-i Levlâk sensin Hazretâ
Eyledi Hak tâ seni şâhinşeh-i Mısr-ı cemâl
Hüsnüne hayran ola kaldı nice Yûsuf lika
Cilve-i câm-ı visâlinle olanlar şâdıgam
Çeşme-i hayvan için eyler mi Hızra ilticâ
Zerre-i nâçizim ey zerrât-perver âfitâb
Zerre-i lûtfunla kıl mir'ât-ı kalbi pür-cilâ
Yüz niyâz ile yüzüm sürsem o hâk-i kûyuna
Dîdeme her giz gerekmez sürme-i âlem-behâ
Ben ne hâkim şânına şâyan temdîh eyleyim
Zât-ı pâkindir çü memdûh-i Cenâb-ı Kibriyâ
Ser-be-ser âlûde isyânım meded ey Seyyid âh
Kıl şefâat eyle ben zârı ukubetten rehâ
Varmağa yoktur yüzüm her giz huzûra Hazretâ
Olmasa feryâd-res lûtfun be-dîvân-ı alâ
Eylemem ümmîd-i istimdâd aslâ kimseden
Halka-i bâb-ı felek tâbındadır habl-i recâ
Dâimâ budur niyâzı Şâdi-i çâker kemin
Kıl kerem etme beni dergâh-ı lûtfundan cüdâ

Süleyman Şâdî Efendi

DER NA'T-I PÂK-İ HAZRET-İ SEYYİD-İ KÂİNÂT

Ey Habîb-i Hazret-i Mevlâ hıdiv-i mürselîn
Vey şeh-i ıklîm-i mâ evhâ şefî'-el-müznibîn
Tal'atından iktibas-ı nûr eder ay ü güneş
Ey cemâl-i Vedduhâ yâ Rahmeten-lil-âlemîn
Ziyb-bahş-i hıtta-i Levlâk sensin yâ Resûl
Zât-ı pâkindir şerefpîrâ-yı evreng-i yakîn

Dâmen-i lûtfun teşebbüs-gâh-ı cümle asfiyâ
Gülşen-i eltâf ü ihsânında âlem gonca-çîn
Hâk-bûs-i âsitânındır sürûş-i nüh-felek
Hâk-rûb-i dergehindir şehper-i rûh-ül-emîn
Ol mübârek seng-i kûyin gevher-i âlem-behâ
Bârigâhındır tefevvuk-gerde-i arş-ı berîn
Ârzû-yi gülşen ü vaslınla her şeb tâ-seher
Bülbül-âsâ Şâdi-i şeydâ eder âh ü enîn

Süleyman Şâdî Efendi

DER VASF-I ÂLÎ-İ HIDÎV-İ ENBİYÂ VE NÛR-İ ÇEŞM-İ ASFİYÂ

Mübârek bârigâhın Hazretâ dâr-ül-emânımdır
Gubar-ı âsitânın tûtiyâ-yı çeşm ü cânımdır
Sen ol sultân-ı â'zam serverâ evlâd-ı âdemsin
Huceste seng-i kûyun efser-i gevher-nişânımdır
Gerekmez andelîb-i câna her-giz gülşen-i âlem
Çü gülzâr-ı visâlin gülistân-ı bî-hazânımdır
Cemâlin nûr-bahş-i âfitâb-ı âlem-ârâdır
Hayâlin evc-i dilde bir meh-i pertev-feşânımdır
Gulâm-ı kemterînindir bu akher Şâdi-i çâker
Serîr-i dilde aşkın pâdişâh-ı hükmürânımdır

Süleyman Şâdî Efendi

DER NA'T-I ŞEHİNŞÂH-I SERÎR-ÂRÂ-YI MÂEVHÂ ALEYH-İ EKMEL-ES-SALÂVAT VE EFDAL-ÜL-TEHAYÂ

Mukaddes seng-i kûyin tâc-ı serdir yâ Resûlallah
Gubâr-ı dergehin kühl-i basardır yâ Resûlallah
Gönül gülzâr-ı kûyinden yana pervâz ede ister
Velîkin neyleyim bî-bâl ü perdir yâ Resûlallah
Mübârek parmağınla şakk-ı mâh ettin bilâ şübhe
Ona bürhân ve in şâkk-el-kamerdir yâ Resûlallah
Sen ol memdûh-i Mevlâ bir şefî'-i rûz-i ferdâsın
Kapun mücrimlere dâr-üz-zâferdir yâ Resûlallah

Çü bülbül gülşen-i hüsnünde dâim na't-hânındır
Bedende tâ ki cânım cilvegerdir yâ Resûlallah
Elim al düşmüşüm yâ Seyyid-i yâ mefhar-i âlem
Meded âşüfte-dil bî-tâb ü ferdir yâ Resûlallah
Şefâat âsitânından nola dûr etme lûtf eyle
Bu Şâdî kemterînin hâk-i derdir yâ Resûlallah

Süleyman Şâdî Efendi

DER NA'T-I HABÎB-İ HAZRET-İ KİBRİYÂ VE NÛR-İ ÇEŞM-İ ASFİYÂ ALEYH-İ EKMEL-EL-TEHÂYÂ

Nice arz eyleyim hâl-i tebâhım yâ Resûlallah
Sütûn olmakta arşa dûd-i âhım yâ Resûlallah
Nola sâhil-res-i tâât kıl keştî-i lûtfunla
Garîk-i bahr-i bî-ka'r-i günâhım yâ Resûlallah
Aman şol perde-i nâmûs-i çâk ettirme mahşerde
Tutulmazdan yakam ol çâre-hâhım yâ Resûlallah
Eğer imdâd kılmazsan nolur hâl-i dil-i zârım
Günâh-âlûde gaayet rû-siyâhım yâ Resûlallah
Bu Şâdî bende-i nâçiz bir çâker kemînindir
Hayâlindir serîr-i dilde şâhım yâ Resûlallah

Süleyman Şâdî Efendi

DER NA'T-I HABÎB-İ HAZRET-İ KİBRİYÂ

Kime arz eyleyim derd-i nihânım yâ Resûlallah
Çü sensin bir tabîb-i çâre-dânım yâ Resûlallah
Demâdem ârzû-yi gülşen-i vaslınla bülbül-tek
Çıkar tâ arşa feryâd ü figanım yâ Resûlallah
Hayâl-i meh-cemâlinle gözümden mürg-i hâb uçtu
Dü çeşmi şimdi anka-âşiyânım yâ Resûlallah
Der-i âlem-penâhından eğerçi sûretâ dûrum
Veli mânîde hâk-i âsitânım yâ Resûlallah
Acep mi râh-ı aşkında fedâ-yı cân ede Şâdi
Budur çün matlab-ı aksâ-yı cânım yâ Resûlallah

Süleyman Şâdî Efendi

DER NA'T-I PÂK-İ HAZRET-İ SERVER-İ EVLÂD-İ ÂDEM VE BÂDİ-İ ÎCÂD-I DÜ ÂLEM

Sen matla'-ı envâr-ı Hudâ şems-i dühâsın
Sen tal'at-ı bedrâ-yı sipihr-i dü serâsın
Ol mazhar-ı evhâ der-i hâcât-ı revâsın
Deryâ-yı sehâ husrev-i evreng-i atâsın

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Ey bahr-i kerem bâdi-i îcâd-ı dü-âlem
Vey kişver-i «Levlâk» de Sultân-ı Muazzam
Mümkün mü tekaddüm ede hâşâ sana Âdem
Senden ilerû yok harem-i Hazret-e mahrem

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Ey gevher-i zîb-âver-i eyvân-ı nübüvvet
Vey mihr-i ziyâ-güster-i keyvân-ı nübüvvet
Kıldı seni Hak dâver-i dîvân-ı nübüvvet
Zâtında çü hatm oldu senin şân-ı nübüvvet

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Müstağrak-ı emvâc-ı yem-i cürm ü hatâyım
Sad âh ki üftâde-i girdâb-ı hevâyım
Lûtf eyle nola bende-i dergâh-ı atâyım
Bir yalın ayak Şâdi-i serbâz-ı gedâyım

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Süleyman Şâdî Efendi

NA'T-I ŞERÎF

Bâisi sensin nüzûl-i rahmetin
Fâtihi sensin efendim cennetin
Illeti sensin zuhûr-i ni'metin
Kâşifi sensin sehâb-ı zulmetin
Yâ Resûlallah yetişsin himmetin
Muztaribdir çün bu kemter ümmetin

Cân ü dilden âşık oldum ben sana
Ettim ikbal sûy-i pâkinden yana
Lûtf edip eyle şefâat sen bana
Çekmeyim tâ hüzn ü endûh ü ınâ
Yâ Resûlallah yetişsin himmetin
Muztaribdir çün bu kemter ümmetin

Destigîrimsin eyâ fahr-i cihân
Arz-ı hâl ettim sana nâlem hemân
Derd ü gamdan yandı cismim el aman
Gitgide olmakta ahvâlim yaman
Yâ Resûlallah yetişsin himmetin
Muztaribdir çün bu kemter ümmetin

Çün cenâbın Fevzi'nin Peygamberi
Arz eder elbet sana hayr ü şeri
Hayli demdir beyt-ül-ahzandır yeri
Rahm edip kıl gönlümü gamdan beri
Yâ Resûlallah yetişsin himmetin
Muztaribdir çün bu kemter ümmetin

Hacı Muhammed Fevzî [Edirne Müftüsü] (Ölm. 1900)

NA'T-I ŞERÎF

Ey habîb-i Kibriyâ cânım fedâ her an sana
Sen ki canlar cânısın kurban olur her can sana
Sen şehinşâh-ı risâletsin beşîr ü hem nezîr
Her sözün te'yîd için gökten iner Kur'an sana

Meğer lûtfun ola hâdi ola ol vuslata bâdî
Ki bîzâd-ı lebin yâdı ne kudret yâ Resûlallah
Ümîdin kesmedi hergiz Sebâtî kân-ı lûtfundan
Senindir merhamet şefkat mürüvvet yâ Resûlallah

Hâfız Muhammed Sebâteddîn

NA'T

Ey rûh-i müşahhas ki bütün canlara cansın
Ağyâre nihansın dil-i yârâna iyansın
Bûyundur eden güllere îrâs-ı revâyîh
Rûyinle de mihr ü mehe envâr-feşansın
Her zerre senin lem'a-i vechinle parıldar
Zâhirde fakat mihr-i hafiyy-ül-lemeansın
Hüsn-i ezelî âşık-ı hüsn-i ezelindir
Bir öyle cemilsin ki cemallerde nihansın
Aşkındır eden sûret-i hestîyi nümâyân
Aşkınla ki âyîne-i imkân ü mekânsın
Dünyâda yere düşmedi gölgen fakat ey nûr
Ukbada rüûs-i beşere sâye-resansın
Ey nuhbe-i mahlûk-i ahad gelmedi mislin
Vallâhi ve billâhi ahîd-i dü cihansın
Ümmîd-i kerem etmededir sâlih ü tâlîh
Sen kân-ı kerem melce-i âfetzedegânsın
Atf-ı nazar et hâline bîçâre Kemâl'in
Bîçârelere lûtf ile dâim nigeransın

İbnül Emin Mahmud Kemâl İnal (1870 — 1956)

NA'T

Semâvî bir nasibimdir hidâyet, tutmadım bir yol
Bu vahdetgehde senden feyz alan şehrâhdan başka
Hudâdan sonra en ulvî tecellîgâhısın Hakkın
Senin fevkinde kim var Hazret-i Allahdan başka

Tokadî Zâde Şekîb (1871 — 1932)

PEK HAZÎN BİR MEVLİD GECESİ

— 12 Rebîülevvel 1331 —

Yıllar geçiyor ki, yâ Muhammed,
Aylar bize hep muharrem oldu!
Akşam ne güneşli bir geceydi..
Eyvah, o da leyl-i mâtem oldu!
Âlem bu gün üç yüz elli milyon
Mazlûma yaman bir âlem oldu:
Çiğnendi harîm-i pâk-i şer'in;
Nâmûsa yabancı mahrem oldu!
Beyninde öten çanın sesinden
Binlerce minâre ebkem oldu.
Allah için, ey Nebiyy-i ma'sûm,
İslâmı bırakma böyle bîkes
İslâmı bırakma böyle mazlûm

Mehmed Âkif (1873 — 1936)

BİR GECE

On dört asır evvel yine bir böyle geceydi,
Kumdan ayın ondördü bir öksüz çıkıverdi!
Lâkin o ne hüsrandı ki hissetmedi gözler,
Kaç bin senedir halbuki bekleşmedelerdi!..
Nerden görecekler, göremezlerdi tabiî:
Bir kerre, zuhur ettiği çöl, en sapa yerdi.
Bir kerre de mâmûre-i dünyâ o zamanlar
Buhranlar içindeydi, bugünden de beterdi.
Sırtlanları geçmişti beşer yırtıcılıkta
Dişsiz mi bir insan, onu kardeşleri yerdi
...... bütün âfakını sarmıştı zemînin,
Salgındı, bugün şark'ı yıkan tefrika derdi.
Derken büyümüş kırkına gelmişti ki öksüz
Başlarda gezen kanlı ayaklar suya erdi.
Bir nefhada insanlığı kurtardı o mâsum
Bir hamlede kayserleri, kisrâları serdi.

DER NA'T-I PÂK-İ HAZRET-İ SERVER-İ EVLÂD-İ ÂDEM VE BÂDİ-İ ÎCÂD-I DÜ ÂLEM

Sen matla'-ı envâr-ı Hudâ şems-i dühâsın
Sen tal'at-ı bedrâ-yı sipihr-i dü serâsın
Ol mazhar-ı evhâ der-i hâcât-ı revâsın
Deryâ-yı sehâ husrev-i evreng-i atâsın

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Ey bahr-i kerem bâdi-i îcâd-ı dü-âlem
Vey kişver-i «Levlâk» de Sultân-ı Muazzam
Mümkün mü tekaddüm ede hâşâ sana Âdem
Senden ilerû yok harem-i Hazret-e mahrem

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Ey gevher-i zîb-âver-i eyvân-ı nübüvvet
Vey mihr-i ziyâ-güster-i keyvân-ı nübüvvet
Kıldı seni Hak dâver-i dîvân-ı nübüvvet
Zâtında çü hatm oldu senin şân-ı nübüvvet

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Müstağrak-ı emvâc-ı yem-i cürm ü hatâyım
Sad âh ki üftâde-i girdâb-ı hevâyım
Lûtf eyle nola bende-i dergâh-ı atâyım
Bir yalın ayak Şâdi-i serbâz-ı gedâyım

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Süleyman Şâdî Efendi

Çü bülbül gülşen-i hüsnünde dâim na't-hânındır
Bedende tâ ki cânım cilvegerdir yâ Resûlallah
Elim al düşmüşüm yâ Seyyid-i yâ mefhar-i âlem
Meded âşüfte-dil bî-tâb ü ferdir yâ Resûlallah
Şefâat âsitânından nola dûr etme lûtf eyle
Bu Şâdî kemterînin hâk-i derdir yâ Resûlallah

Süleyman Şâdî Efendi

DER NA'T-I HABÎB-İ HAZRET-İ KİBRİYÂ VE NÛR-İ ÇEŞM-İ ASFİYÂ ALEYH-İ EKMEL-EL-TEHÂYÂ

Nice arz eyleyim hâl-i tebâhım yâ Resûlallah
Sütûn olmakta arşa dûd-i âhım yâ Resûlallah
Nola sâhil-res-i tâât kıl keştî-i lûtfunla
Garîk-i bahr-i bî-ka'r-i günâhım yâ Resûlallah
Aman şol perde-i nâmûs-i çâk ettirme mahşerde
Tutulmazdan yakam ol çâre-hâhım yâ Resûlallah
Eğer imdâd kılmazsan nolur hâl-i dil-i zârım
Günâh-âlûde gaayet rû-siyâhım yâ Resûlallah
Bu Şâdî bende-i nâçiz bir çâker kemînindir
Hayâlindir serîr-i dilde şâhım yâ Resûlallah

Süleyman Şâdî Efendi

DER NA'T-I HABÎB-İ HAZRET-İ KİBRİYÂ

Kime arz eyleyim derd-i nihânım yâ Resûlallah
Çü sensin bir tabîb-i çâre-dânım yâ Resûlallah
Demâdem ârzû-yi gülşen-i vaslınla bülbül-tek
Çıkar tâ arşa feryâd ü figanım yâ Resûlallah
Hayâl-i meh-cemâlinle gözümden mürg-i hâb uçtu
Dü çeşmi şimdi anka-âşiyânım yâ Resûlallah
Der-i âlem-penâhından eğerçi sûretâ dûrum
Veli mânîde hâk-i âsitânım yâ Resûlallah
Acep mi râh-ı aşkında fedâ-yı cân ede Şâdi
Budur çün matlab-ı aksâ-yı cânım yâ Resûlallah

Süleyman Şâdî Efendi

DER NA'T-I PÂK-İ HAZRET-İ SERVER-İ EVLÂD-İ ÂDEM VE BÂDİ-İ ÎCÂD-I DÜ ÂLEM

Sen matla'-ı envâr-ı Hudâ şems-i dühâsın
Sen tal'at-ı bedrâ-yı sipihr-i dü serâsın
Ol mazhar-ı evhâ der-i hâcât-ı revâsın
Deryâ-yı sehâ husrev-i evreng-i atâsın

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Ey bahr-i kerem bâdi-i îcâd-ı dü-âlem
Vey kişver-i «Levlâk» de Sultân-ı Muazzam
Mümkün mü tekaddüm ede hâşâ sana Âdem
Senden ilerû yok harem-i Hazret-e mahrem

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Ey gevher-i zîb-âver-i eyvân-ı nübüvvet
Vey mihr-i ziyâ-güster-i keyvân-ı nübüvvet
Kıldı seni Hak dâver-i dîvân-ı nübüvvet
Zâtında çü hatm oldu senin şân-ı nübüvvet

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Müstağrak-ı emvâc-ı yem-i cürm ü hatâyım
Sad âh ki üftâde-i girdâb-ı hevâyım
Lûtf eyle nola bende-i dergâh-ı atâyım
Bir yalın ayak Şâdi-i serbâz-ı gedâyım

Sen eşref-i mahlûk-i Hudâvend-i alâsın
Mahbûb-i Hudâ hükmirev-i rûz-i cezâsın

Süleyman Şâdî Efendi

NA'T-I ŞERÎF

Bâisi sensin nüzûl-i rahmetin
Fâtihi sensin efendim cennetin
Illeti sensin zuhûr-i ni'metin
Kâşifi sensin sehâb-ı zulmetin
Yâ Resûlallah yetişsin himmetin
Muztaribdir çün bu kemter ümmetin

Cân ü dilden âşık oldum ben sana
Ettim ikbal sûy-i pâkinden yana
Lûtf edip eyle şefâat sen bana
Çekmeyim tâ hüzn ü endûh ü ınâ
Yâ Resûlallah yetişsin himmetin
Muztaribdir çün bu kemter ümmetin

Destigîrimsin eyâ fahr-i cihân
Arz-ı hâl ettim sana nâlem hemân
Derd ü gamdan yandı cismim el aman
Gitgide olmakta ahvâlim yaman
Yâ Resûlallah yetişsin himmetin
Muztaribdir çün bu kemter ümmetin

Çün cenâbın Fevzi'nin Peygamberi
Arz eder elbet sana hayr ü şeri
Hayli demdir beyt-ül-ahzandır yeri
Rahm edip kıl gönlümü gamdan beri
Yâ Resûlallah yetişsin himmetin
Muztaribdir çün bu kemter ümmetin

Hacı Muhammed Fevzî [Edirne Müftüsü] (Ölm. 1900)

NA'T-I ŞERÎF

Ey habîb-i Kibriyâ cânım fedâ her an sana
Sen ki canlar cânısın kurban olur her can sana
Sen şehinşâh-ı risâletsin beşîr ü hem nezîr
Her sözün te'yîd için gökten iner Kur'an sana

Nola şakk olsa şehâdet eyleyip mâh-ı münîr
Müddeâ isbâtına kâfîdir ol bürhan sana
Gör geçen tesbîh eder destin öper her dem senin
Etmesin koy seng-dil kàvm-i Kureyş iyman sana
Müstehaklar kahr-ı Hak'ka şüphesiz ey pâk-zât
Onları katl etmeğe gönderdi Hak ferman sana
Yâ şefî-il müznibîn yâ rahmeten-lil-âlemîn
Müjdeler kim bizlere müştâk imiş Rahman sana
Çeşm-i ma'nâsı alîl kendi zelîl ü bî-delîl
Geldi bîçâre Sebâtî isteyü derman sana

Hâfız Muhammed Sebâteddîn (1846 — 1905)

NA'T-I ŞERÎF

Sen habîb-i Kibriyâsın yâ Muhammed Mustafâ
Mazhar-ı nûr-i Hudâ'sın yâ Muhammed Mustafâ
Şânına Levlâke Levlâke buyurmuştur Hudâ
Bâis-i arz ü semâsın yâ Muhammed Mustafâ
Rahmeten-lil-âlemînsin hem şefî-ül-müznibîn
Şâfi-i rûz-i cezâsın yâ Muhammed Mustafâ
Leyle-i esrâda Aksâ içre kıldıkta namaz
Sen imâm-ı enbiyâsın yâ Muhammed Mustafâ
Bu Sebâtî bendene göster tarîk-i aşkı kim
Dü cihanda rehnümâsın yâ Muhammed Mustafâ.

Hâfız Muhammed Sebâteddîn

NA'T-I ŞERÎF

Yüzündür menba'-ı nûr-i nübüvvet yâ Resûlallah
Yine sendendürür lûtf ü mürüvvet yâ Resûlallah
Nola bir taşa baş koysam ser-i kûyunda kelb-âsâ
Demâdem eylesem zevk-i muhabbet yâ Resûlallah
Gelirsem ravza-i pâke sürersem yüzlerim hâke
Erişir başım eflâke ne rütbet yâ Resûlallah

Meğer lûtfun ola hâdi ola ol vuslata bâdî
Ki bîzâd-ı lebin yâdı ne kudret yâ Resûlallah
Ümîdin kesmedi hergiz Sebâtî kân-ı lûtfundan
Senindir merhamet şefkat mürüvvet yâ Resûlallah

Hâfız Muhammed Sebâteddîn

N A ' T

Ey rûh-i müşahhas ki bütün canlara cansın
Ağyâre nihansın dil-i yârâna iyansın
Bûyundur eden güllere îrâs-ı revâyîh
Rûyinle de mihr ü mehe envâr-feşansın
Her zerre senin lem'a-i vechinle parıldar
Zâhirde fakat mihr-i hafiyy-ül-lemeansın
Hüsn-i ezelî âşık-ı hüsn-i ezelindir
Bir öyle cemilsin ki cemallerde nihansın
Aşkındır eden sûret-i hestîyi nümâyân
Aşkınla ki âyîne-i imkân ü mekânsın
Dünyâda yere düşmedi gölgen fakat ey nûr
Ukbada rüûs-i beşere sâye-resansın
Ey nuhbe-i mahlûk-i ahad gelmedi mislin
Vallâhi ve billâhi ahîd-i dü cihansın
Ümmîd-i kerem etmededir sâlih ü tâlîh
Sen kân-ı kerem melce-i âfetzedegânsın
Atf-ı nazar et hâline bîçâre Kemâl'in
Bîçârelere lûtf ile dâim nigeransın

İbnül Emin Mahmud Kemâl İnal (1870 — 1956)

N A ' T

Semâvî bir nasibimdir hidâyet, tutmadım bir yol
Bu vahdetgehde senden feyz alan şehrâhdan başka
Hudâdan sonra en ulvî tecellîgâhısın Hakkın
Senin fevkinde kim var Hazret-i Allahdan başka

Tokadî Zâde Şekîb (1871 — 1932)

PEK HAZÎN BİR MEVLİD GECESİ

— 12 Rebîülevvel 1331 —

Yıllar geçiyor ki, yâ Muhammed,
Aylar bize hep muharrem oldu!
Akşam ne güneşli bir geceydi..
Eyvah, o da leyl-i mâtem oldu!
Âlem bu gün üç yüz elli milyon
Mazlûma yaman bir âlem oldu:
Çiğnendi harîm-i pâk-i şer'in;
Nâmûsa yabancı mahrem oldu!
Beyninde öten çanın sesinden
Binlerce minâre ebkem oldu.
Allah için, ey Nebiyy-i ma'sûm,
İslâmı bırakma böyle bîkes
İslâmı bırakma böyle mazlûm

Mehmed Âkif (1873 — 1936)

BİR GECE

On dört asır evvel yine bir böyle geceydi,
Kumdan ayın ondördü bir öksüz çıkıverdi!
Lâkin o ne hüsrandı ki hissetmedi gözler,
Kaç bin senedir halbuki bekleşmedelerdi!..
Nerden görecekler, göremezlerdi tabiî:
Bir kerre, zuhur ettiği çöl, en sapa yerdi.
Bir kerre de mâmûre-i dünyâ o zamanlar
Buhranlar içindeydi, bugünden de beterdi.
Sırtlanları geçmişti beşer yırtıcılıkta
Dişsiz mi bir insan, onu kardeşleri yerdi
...... bütün âfakını sarmıştı zemînin,
Salgındı, bugün şark'ı yıkan tefrika derdi.
Derken büyümüş kırkına gelmişti ki öksüz
Başlarda gezen kanlı ayaklar suya erdi.
Bir nefhada insanlığı kurtardı o mâsum
Bir hamlede kayserleri, kisrâları serdi.

Aczin ki ezilmekti bütün hakkı, dirildi
Zulmün ki zevâl aklına gelmezdi gezerdi.
Âlemlere rahmetti evet şer'-i mübîni,
Şehbâlini adl isteyenin yurduna gerdi.
Dünyâ neye sâhipse O'nun vergisidir hep,
Medyûn O'na cem'iyyeti, medyûn ona ferdi.
Medyûndur o mâsuma bütün bir beşeriyyet,
Yâ Rab! bizi mahşerde bu ikrâr ile haşr et!..

Mehmed Âkif

HUZÛR-İ RİSÂLETMEÂBDA

Bu hengâme-i zamân bana giran gelince
Seyâhat hurcumu toparlayıp bağladım ve
Bu cihandan revân oldum.

Şâm u seherle kayıtlanmış olarak
Yaşadım, lâkin bu âlemin
Köhne nizâmına âşinâ olamadım.

Melekler beni alıp risâlet bezmine
Ulaştırdılar ve âyet-i rahmetin
Huzuruna getirdiler.

Efendimiz buyurdular: «Ey Hicaz bahçesinin bülbülü,
Her gonca senin sesinin ateşinden erir.

Senin kalbin dâimâ aşk kâsesinden sarhoştur,
Senin bu sarhoşluktan yığılıp kalışına
Niyâz secdeleri bile gıpta eder.

Sen dünyânın aşağılıklarından
Eflâke uçtun. Çünkü melekler
Sana uçmanın yüksekliğini öğrettiler.

«Sen cihan bahçesinden
Hoş bir râyiha şeklinde çıktın,
Bize ne hediye getirdin?»

«Efendimiz, dünyâda huzur ve sükûn
Bulunmaz; insanın telâşla arzuladığı
Hayat bulunmaz.»

Varlık bahçelerinde binlerce gül
Ve lâle yetişmiş. Lâkin
Kokusundan vefâ bulunan bir gonca yok.

Buna rağmen ben nezr için
Bir kâse sunuyorum. Bu kâsenin
İçindeki şey cennette bile bulunmaz.

Bunun içinde ümmetinin nâmûsu
Parlıyor. «Trablus şehitlerinin
Kanları onun içindedir».

Muhammed İkbâl Lâhorî (1873 — 1938)

RUBÂÎ

Elbet yücelir arş-ı berinden sâyen
Ey mihr-i Hudâ nûr idi cism ü mâyen
Ukbâda penâh olmak için ümmetine
Dünyâda zemîne düşmemiştir gölgen

Sâmih Rifat (1874 — 1932)

HAZRET-İ MUHAMMED'İN ELÇİLİĞİ

Sâf ve ışık yüzlü bir melek idi,
Girdi saklandığı mağraya birden.
O, ricâ edip «yanımda kal!» dedi,
İhtiraslarını atıp içinden.

Hiç okumamış bir kimse için bu,
Biraz garip istek olabilirdi.
Çok zamandır ülke ülke gezen O,
Seyâhattan yorgun dönen tâcirdi.

Bir sayfa üstünde yazılı şeyi
Melek: «Oku!» dedi, O'na, durmadan
Vazgeçmedi aslâ bu ısrârından.

Okudu O, okuyan kişi oldu,
Başardı, itâat etti, sonunda
İnsanların en muktediri oldu.

Rainer Maria Rilke (1875 — 1926)
Çevirenler : Abdullah Öztemiz Hacıtâhiroğlu
Sedat Umran

NA'T-I CENÂB-I PEYGAMBERÎ

Nûr-i Hak pertev-fürûz olmuş cebîninden senin
Her gönül şûrîde aşk-ı âteşîninden senin
Bildin ey mâ'nâ bilen Allah'ı sen hakkelyakîn
Feyzidâr oldu cihan halkı yakîninden senin
Bir ilâhî maksadı dîninle te'mîn eyledin
Kâm-bîn oldu beşer dîn-i mübîninden senin
Bir ilâhî feyz ile ettin zemîne in'itâf
Arş-ı a'lâ ahz-i feyz eyler zemîninden senin
Kâinâta sa'd-i envârın tecellîpâş olur
Şâm-ı Esrâ menzil-i Mevlâ-karîninden senin
Pâye-i kudsiyyet olsa hak için sûretpezîr
Fark olunmaz pâye-i izz-i berîninden senin
Cism ü cânı ben nasıl etmem emânet nâmına
Hak emîn olmuş iken nâm-ı Emîn'inden senin
Bin hakîkat der-kemîn ettin de ilzâm eyledin
Bahtiyâr olmaz mı mağlûbun kemîninden senin
Nâci-i zârın ümîdi bulmaz aslâ inkıta'
Vasf-ı pâk-i Rahmeten-lil-âlemîninden senin

Nâci Paşa [Eldeniz] (Doğ. 1875)

EZÂN-I MUHAMMEDÎ

Emr-i bülendsin ey ezân-ı Muhammedî
Kâfî değil sadâna cihân-ı Muhammedî

Sultan Selîm-i Evvel'i râm etmeyip ecel
Fethetmeliydi âlemi şân-ı Muhammedî

Gök nûra garkolur nice yüz bin minâreden
Şehbâl açınca rûh-i revân-ı Muhammedî

Ervâh cümleten görür Allâhüekber'i
Akseyleyince arşa lisân-ı Muhammedî

Üsküp'de kabr-i mâdere olsun bu nev gazel
Bir tuhfe-i bedi' ü beyân-ı Muhammedî

Yahyâ Kemal Beyatlı (1884 — 1958)

DAHÎLEK YÂ RESÛLÂLLAH

Gönül hun oldu şevkinden, boyandım yâ Resûlallah,
Nasıl bilmem, bu nîrâna dayandım yâ Resûlallah,
Ezel bezminde bir dinmez figandım yâ Resûlallah,
Cemâlinle ferahnâk et ki yandım yâ Resûlallah!

Yanan kalbe devâsın sen, bulunmaz bir şifasın sen,
Muazzam bir sehâsın sen, dilersen rûnümâsın sen;
Habîb-i Kibriyâsın sen, Muhammed Mustafâ'sın sen;
Cemâlinle ferahnâk et ki yandım yâ Resûlallah!

Gül açmaz, çağlayan akmaz ilâhî nûrun olmazsa,
Söner âlem, nefes kalmaz felek manzurun olmazsa,
Firâk ağlar, visal ağlar ezel mesrurun olmazsa,
Cemâlinle ferahnâk et ki yandım yâ Resûlallah!

Erir canlar o gülbûy-i revanbahşın hevâsından,
Güneş titrer, yanar dîdârının, bak, ihtirâsından;
Perişan bir niyâz inler hayatın müntehâsından;
Cemâlinle ferahnâk et ki yandım yâ Resûlallah!

Susuz kalsam, yanan çöllerde can versem elem duymam,
Yanardağlar yanar bağrımda, ummanlarda nem duymam.
Alevler yağsa göklerden ve ben masseylesem duymam,
Cemâlinle ferahnâk et ki yandım yâ Resûlallah!

Ne devlettir yumup aşkınla göz, râhında can vermek!
Nasib olmaz mı Sultanım Haremgâhında can vermek,
Sönerken gözlerim âsân olur âhında can vermek,
Cemâlinle ferahnâk et ki yandım yâ Resûlallah!

Boyun büktüm, perişanım, bu derdin sende tedbiri,
Lebim kavruldu âteşten döner pâyinde tezkiri,
Ne dem gönlün murad eylerse taltif eyle Kıtmiri,
Cemâlinle ferahnâk et ki yandım yâ Resûlallah!

Yamandede [Abdülkadir Keçeoğlu]
(1888 — 1962)

NA'T-I ŞERÎF

Yâ Muhammed! O büyük ismine hayran olurum.
Yaktığın nûr ile gönlümde hurûşân olurum.
Yâ Muhammed! Ne büyüksün ki, senin nâmını ben,
Ne zaman yâda getirsem hemen insan olurum.
Yâ Muhammed! Seni sevmek, ne saadet beşere,
Sana âşık olanın hâkine kurban olurum.
Yâ Muhammed! O kadar çok ki, günahım, ancak
Seni sevmek ile ben nail-i gufran olurum.
Mazhar olmazsam eğer ben, o senin lûtfuna ah!
Âkıbet haşre kadar hüzn ile giryân olurum.
Gel de ey bâd-i sabâ! Al, beni uç Yesribe dek
Ki bu sevda ile ben, müktesib-i can olurum.
«Ümmetimdir» deyiversen «şu Rıza-yı âsi»,
Yâ Muhammed! Ben o dem vâsıl-ı cânân olurum.

Ali Rıza Sağman (1889 — 1965)

NA'T

Seccaden kumlardı...
....
....
Devirlerden, diyarlardan
Gelip göklerde buluşan
Ezanların vardı.

Mescit mümin, minber mümin..
Taşardı kubbelerden tekbir,
Dolardı kubbelere âmin...

Ve mübarek geceler dualarımız
Geri gelmeyen dualardı,
Geceler ki pırıl pırıl
Kandillerin yanardı.
Kapına gelenler, yâ Muhammed,
- Uzaktan, yakından -
Mü'min döndüler kapından.

Besmele ekmeğimizin bereketiydi,
İki dünyada aziz ümmet
Muhammed ümmetiydi.

Konsun yine pervazlara güvercinler,
(Hû hû) lara karışsın âminler..
Mübarek akşamdır:
Gelin ey Fâtiha'lar, Yâsîn'ler!

Şimdi seni ananlar
Anıyor ağlar gibi..
Ey yetimler yetimi,
Ey garipler garibi;
Düşkünlerin kanadıydın,
Yoksulların sahibi;
Nerde kaldın ey Resûl,
Nerde kaldın ey Nebi?

Günler ne günlerdi, yâ Muhammed,
Çağlar ne çağlardı:
Daha dünyaya gelmeden
Mü'minlerin vardı..
Ve bir gün, ki gaflet
Çöller kadardı,
Halîme'nin kucağında
Abdullah'ın yetimi,
Âminenin emaneti ağlardı.

Hatice'nin goncası,
Aişe'nin gülüydün.
Ümmetinin gözbebeği,
Göklerin Resûlüydün..
Elçi geldin, elçiler gönderdin...
Ruhunu Allah'a,
Elini ümmetine verdin.
Beşiğin, yurdun, yuvan
Mekke'de bunalırsan
Medine'ye göçerdin.

Biz bu dünyadan nereye
Göçelim, yâ Muhammed?
Yeryüzünde riyâ, inkâr, hiyânet
Altın devrini yaşıyor..
Diller, sayfalar, satırlar
(Ebû Leheb öldü.) diyorlar:
Ebû Leheb ölmedi, yâ Muhammed,
Ebû Cehil kıtalar dolaşıyor.

Neler duydu şu dünyada
Mevlid'ine hayran kulaklarımız:
Ne adlar ezberledi, ey Nebi,
Adına alışkın dudaklarımız!
Artık yolunu bilmiyor,
Artık yolunu unuttu
Ayaklarımız
Kâ'be'ne siyahlar
Yakışmamıştı, yâ Muhammed,
Bugünkü kadar!

Hased gururla savaşta,
Gurur Kafdağı'nda derebeyi..
Onu da yaralarlar kanadından,
Gelse bir şefkat meleği..
İyiliğin türbesine
Türbedâr oldu iyi.

Vicdanlar sakat
Çıkmadan yarına
İyilikler getir, güzellikler getir
Âdem oğullarına!

Şu gördüğün duvarlar ki
Kimi Tâif'tir, kimi Hayber'dir..
Fethedemedik, yâ Muhammed,
Senelerdir.

Ne doğruluk, ne doğru:
Ne iyilik, ne iyi..
Bahçemde en güzel dal
Unuttu yemiş vermeyi...
Günâhın kursağında
Haramların peteği.

Bayram yaptı yabanlar:
Semâve'yi boşaltıp
Sâve'yi dolduranlar..
Atını hendeklerden - bir atlayışta -
Aşırdı aşıranlar...
Ağlasın Yesrib,
Ağlasın Selman'lar!

Gözleri perdeleyen toprak
Yüzlere serptiğin topraktı..
Yere dökülmeyecekti, ey Nebî,
Yabanların gözünde kalacaktı!

Konsun yine pervazlara güvercinler,
(Hû hû) lara karışsın âminler..
Mübarek akşamdır:
Gelin ey Fâtiha'lar, Yâsîn'ler!

Ne oldu, ey bulut,
Gölgelediğin başlar?
Hatırında mı, ey yol,
Bir aziz yolcuyla
Aşarak dağlar, taşlar
Kafile kafile, kervan kervan
Şimale giden yoldaşlar?

Uçsuz bucaksız çöllerde
Yine izler gelenlerin,
Yollar gideceklerindir.

Şu tekbir getiren mağara
Örümceklerin değil;
Peygamberlerindir, meleklerindir..
Örümcek ne havada,
Ne suda, ne yerdeydi..
Hakkı göremeyen
Gözlerdeydi.

Şu kuytu cinlerin mi;
Perilerin yurdu mu?
Şu yuva - ki bilinmez,
Kuşları hüdhüd müdür, güvercin mi, kumru mu? -

Kuşlarını, bir sabah,
Medine'ye uçurdu mu?

Ey Abvâ'da yatan ölü,
Bahçende açtı dünyanın
En güzel gülü;
Hâtıran uyusun çöllerin
Ilık kumlarıyla örtülü!

Dinleyene, hâlâ,
Çöller ses verir;

Yaleyl susar,
Uğultular gelir.
Mersiye okur Uhud,
Kasîde söyler Bedir.
Sen de, bir hac günü,
Başta Muhammed, yanında Ebû Bekir;
Gidenlerin yüz bin olup dönüşünü
Destan yap, ey şehir!

Ebû Bekir'de nûr, Osman'da nurlar..
Kureyş uluları, karşılarında
Meydan okuyan bir Ömer bulurlar:
Ali'nin önünde kapılar açılır,
Ali'nin önünde eğilir surlar
Bedir'de, Uhud'de, Hayber'de
Hakkın yiğitleri şehid olurlar...
Bir mutlu günde ki ölüm tatlıydı,
Yerde kalmazdı ruh.. kanadlıydı.

Konsun yine pervazlara güvercinler,
(Hû hû) lara karışsın âminler..
Mübarek akşamdır:
Gelin ey Fâtiha'lar, Yâsîn'ler!

Vicdanlar sakat çıkmadan,
Yâ Muhammed, yarına;
İyiliklerle gel, güzeliklerle gel
Âdem oğullarına!

Yüreklerden taşsın
Yine imanlar!
Itrî bestelesin Tekbir'ini,
Evliyâ okusun Kur'an'lar!
Na'tini Gaalib yazsın,
Mevlid'ini Süleyman'lar!
Sütunları, kemerleri, kubbeleriyle
Geri gelsin Sinan'lar!
Çarpılsın, hakikat niyetine
Cenaze namazı kıldıranlar!

Gel, ey Muhammed, bahardır..
Dudaklar ardında saklı
Âmin'lerimiz vardır...
Hacdan döner gibi gel,
Mi'râc'dan iner gibi gel,
Bekliyoruz yıllardır!

Bulutlar kanad, rüzgâr kanad;
Hızır kanad, Cibrîl kanad;
Nisan kanad, bahar kanad;
Âyetlerin ezber bilen
Yapraklar kanad...
Açılsın göklerin kapıları,
Açılsın perdeler kat kat!
Çöllere dökülsün yıldızlar;
Dizilsin yollarına
Yetimler, günahsızlar!
Çöl gecelerinden, yanık
Türküler yapan kızlar
Sancağını saçlarıyla dokusun;
Bilâl-i Habeşî sustuysa
Ezanlarını Dâvûd okusun!
Konsun yine pervazlara güvercinler,
(Hû hû) lara karışsın âminler..
Mübarek akşamdır:
Gelin ey Fâtiha'lar, Yâsîn'ler!

Ârif Nihad Asya
(Doğ. 1902)

O'NUN ÜMMETİNDEN OL

Beri gel serseri yol!
O'nun Ümmetinden ol!
Sel sel kümelerle dol!
O'nun Ümmetinden ol!

Sen hiçliğe karşı yön!
Hep sıfır, arka ve ön!
Dosdoğru Kıble'ye dön
O'nun Ümmetinden ol!

Gel, dünyâ, murdar kafes!
Gel, gırtlakta son nefes!
Gel, Arş'ı arayan ses!
O'nun Ümmetinden ol!

Solmaz, solmaz; bu bir renk,
Ölmez, ölmez; bir âhenk,
İnsanlık; hevenk hevenk,
O'nun Ümmetinden ol!

Gökte çakıyor haber:
Geber, çelik put, geber!
Doğrul, yeni seferber!
O'nun Ümmetinden ol!

Necip Fazıl Kısakürek
(Doğ. 1905)

SULTÂNIM EFENDİM

Rûhum sana, varlık sana hayrandır Efendim!..
Bir ben değil, âlem sana hayrandır Efendim!..
Ecrâm ü felek, levh ü kalem mest-i nigâhın,
Dîdârına âşık, Ulu Yezdan'dır Efendim!..
Mahşerde nebîler bile senden meded ister,
Rahmet, diyen âlemlere Rahman'dır Efendim!..
Tâ Arş'a çıkar her gece âşıkların âhı,
Medheyleyen ahlâkını Kur'an'dır Efendim!..
Ulvî de senin bağrı yanık âşık-ı zârın,
Feryâdı bütün âteş-i sûzandır Efendim!..
Aşkınla buhurdan gibi tütmekte bu kalbim,
Sensiz bana cennet bile hicrandır Efendim!..
Doğ kalbime bir lâhzacık Ey Nûr-i dilârâ,
Nûrun ki, gönül derdine dermandır Efendim!..
Kıtmîrinim Ey Şâh-ı Rüsül, koğma kapından,
Âsîlere lûtfun yüce fermandır Efendim!..

Ali Ulvî Kurucu (Doğ. 1919)

İLÂHİ

Derdimendim yâ Resûlallah devâ ol derdime,
Destigîr ol, yâ Habîballah, bu âsî mücrime!..
Sen şefâat kânı varken, yalvarayım ben kime?..
«Ben, Resûl-i Kibriyâ'nın bülbül-i nâlânıyım,»
«Mücrimim gerçi, cemâl-i Mustafâ hayrânıyım!..»

Bûy-i vaslındır, muattar eyleyen sünbülleri,
Nûr cemâlinden eserdir, bâğ-ı aşkın gülleri,
Gül cemâlindir Habîbim, mesteden bülbülleri,
«Ben, Resûl-i Kibriyâ'nın bülbül-i nâlânıyım,»
«Mücrimim gerçi, cemâl-i Mustafâ hayrânıyım!..»
Cânını cânâna kurban eyliyor pervâneler,
Bezm-i vaslın neş'esinden gaşyolur mestâneler,
Âşıkın göz yaşlarından, doldu hep peymâneler,
«Ben, Resûl-i Kibriyâ'nın bülbül-i nâlânıyım,»
«Mücrimim gerçi, cemâl-i Mustafâ hayrânıyım!..»
Ermek istersen, O Şâh'ın himmet-i imdâdına,
Cân ü dilden âşık ol sen: «İsm-i zât» evrâdına,
Ses verir Ulvî, melekler âteşîn feryâdına,
«Ben, Resûl-i Kibriyâ'nın bülbül-i nâlânıyım,»
«Mücrimim gerçi, cemâl-i Mustafâ hayrânıyım!..»

Ali Ulvî Kurucu

SEVGİLİLER SEVGİLİSİNE

Sana verdim de kalbimi
Anlayabildim kendimi.
Oldum olası sendenim
Yerin gönlümde yeni mi?
Sevginle coşup taşarım.
Gafil ne bilsin şevkimi.
İnsan duramaz yerinde
Fikre bir dâva girdi mi
Sen de ruhuma gireli
Gayrıdan çektim elimi
Sensiz her yer karanlıktır.
Sensiz her şey delik gemi.
Kafam seninle ışıldar
Güne çevirdin gecemi.
Hazla dolarım anarken
Seninle geçen her demi
Hak senin için yarattı
Bu akıl almaz alemi

Düşmüşüm ama yoluna
Susturamadım nefsimi
Sevenlerin üstaddır da
Ben niye böyle acemi?
Övünürüm senin ile,
Sevmem günahkâr halimi
Haksız olsam da isterim
Şefâatından hissemi.

M. Said Çekmegil (Doğ. 1921)

EZANLARLA

Ne şevksa emziren müslüman zamanları
İsm-i Şerîf-i Muhammedî üzre...
Usta pergellerle çizilmiş kubbeler altında,
Çırağ çırağ tutuşturan ne aşksa, canları
İsm-i Şerîf-i Muhammedî üzre...

Minyatürce, bir hafiflik, yapraklarca,
Aşk içinde sırılsıklam parça parça,
Yakınlarca, bir hoş çağrı uzaklarca
İsm-i Şerîf-i Muhammedî üzre...

Temennîler, tesellîler kadar temiz,
Aşk bu, canevimizde çoğalan deniz.
Bir gerçekten en yüceye yürümemiz
İsm-i Şerîf-i Muhammedî üzre...

Sevaplar tomurcuk ellerde göğerir,
Gergefinde duâların gün ağarır.
Ezanlar, dört ufku huzûra çağırır
İsm-i Şerîf-i Muhammedî üzre...

En güzel dinde, en asîl tevâzu,
Ser-sebil duygular doldurur havuzu.
Yalın minârelerde salkım salkım arzu
İsm-i Şerîf-i Muhammedî üzre...

Görmek, duymak, yaşamak bu; biraz daha.
Secde secde hamdolsun Yüce Allah'a.
Ay-aydın gecelerden, çıkmak sabaha
İsm-i Şerîf-i Muhammedî üzre...

Feyzi Halıcı (Doğ. 1924)

N A ' T

Senin aşkın yanar binbir gönülde
Ateştir yâ Resûlallah ateştir
Alan senden ışık yıldızdır, aydır
Güneştir yâ Resûlallah güneştir

Yolun yoldur senin emrin emirdir
Uhud, Hayber güneştir, ay Bedir'dir
Bilirsin ümmetin artık ne birdir
Ne üçtür yâ Resûlallah ne beştir

Ne gün aşkınla gözler pür elemdir
Bizimçin gün o gündür dem o demdir
Bu âsi ümmetin Türktür, Acemdir
Araptır yâ Resûlallah Habeştir

Bu aşk ancak senin aşkınla kaaim
Döner yâ Hak deyip câhil ve âlim
Bu Abdullah arar maksûdu dâim
Eriştir yâ Resûlallah eriştir

Abdullah Öztemiz Hacıtâhiroğlu
(Doğ. 1929)

ŞEFÂAT YÂ HAZRET-İ MUHAMMED

Yaratılmış yüz suyun hürmetine kâinât,
Tanrının son Resûlü ey Hazret-i Muhammed.
Değildir sözlerim Sana övgü, Sana naat,
Şefâat diliyor senden ümmet-i Muhammed.

A. Rahim Balcıoğlu (Doğ. 1930)

KÜÇÜK NA'T

Göz seni görmeli ağız seni söylemeli
Hâfıza seni anmak ödevinde
Bütün deniz kıyılarında seni beklemeli
Sen Eskimoların ısınması sevgililer mahşeri

Aklım yeni bir akıldır çiçeklerden
Mantığım mantığın üstünde yeni
İçimde Nûh'un en yeni tûfanı
Dünyâya ayak basıyorum yeniden

Göz seni görmeli ağız seni söylemeli
Bütün deniz kıyılarında seni beklemeli

Yüzlerce yıl geçiyor belki bir bulut geçiyor
Ben yeni doğmuş bir çocuk gibi
Herkesin konuştuğu dilden mahrum
Ama yepyeni bir dil konuşmanın sevinci

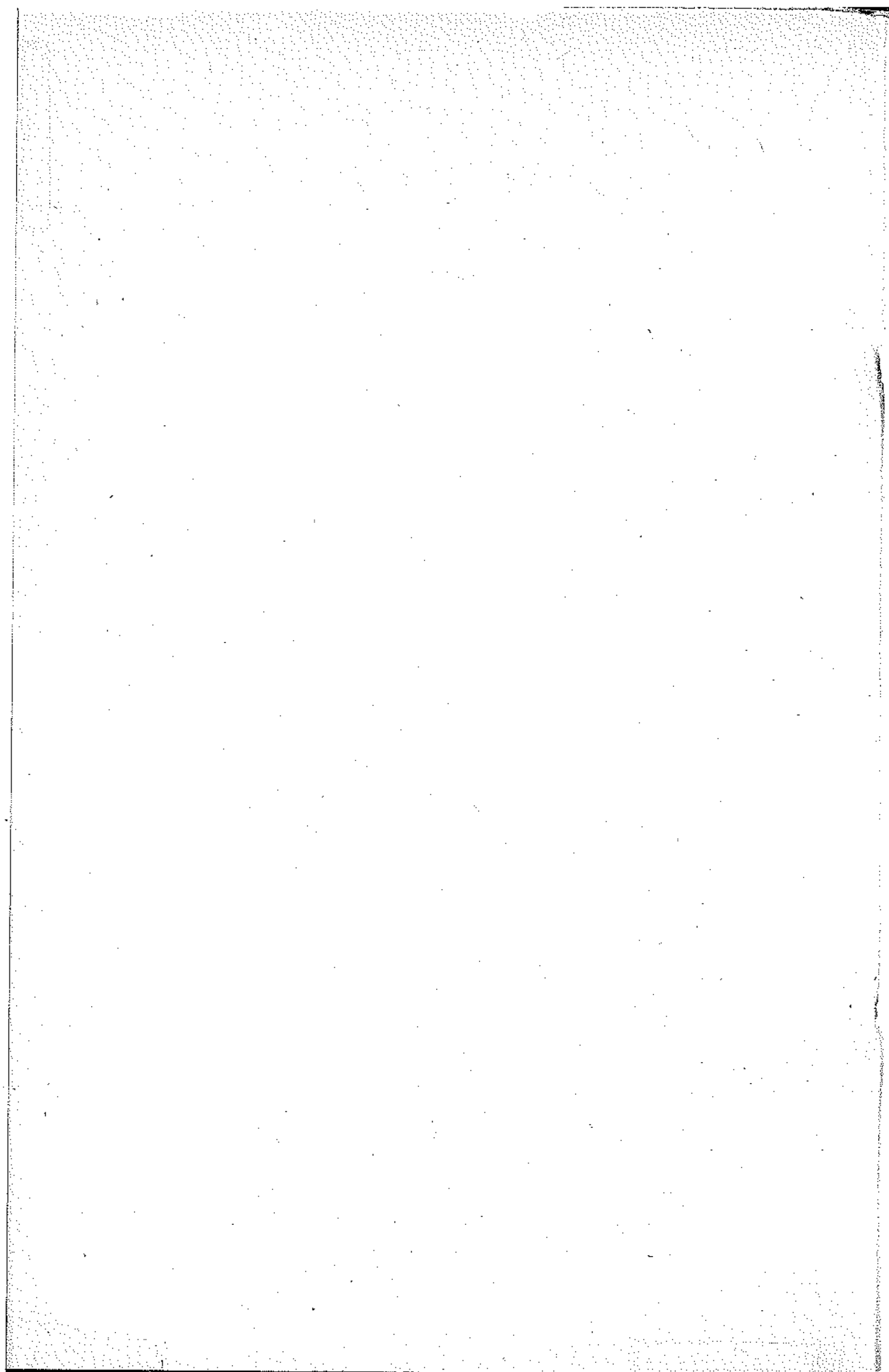
Bütün deniz kıyılarında seni anmalı
Sen buzulların erimesi Eskimoların ısınması

İkinci sokaklarda bandolar mızıkalar
Yaklaşan çok yaklaşan muhteşem bir gün var
Bütün yollarda zafer tâkı
Eriyen kar derin denizlerde katafalk

Gün doğuyor her yerin çiçek ve kar
Bütün çocuklar kurtuldu demektir

Göz seni görmeli ağız seni söylemeli
Hâfıza seni anmak ödevinde
Bütün deniz kıyılarında seni beklemeli
Sen Eskimoların ısınması sevgililer mahşeri

Sezâi Karakoç (Doğ. 1933)

İÇİNDEKİLER

Derleyenin yayınlanmış diğer eserleri :

1 — Sessiz Gürültü (Dr. Abdullah Öztemiz Hacıtâhiroğlu'nun bütün şiirleri). Yağmur Yayınları 1962 — İstanbul

2 — Türk Edebiyatında Dinî ve Ahlâkî Şiirler (Antoloji). Bedir Yayınevi 1963 — İstanbul

ALLAH'ın Yüce Kitabında methettiği Peygamberimiz (S.A.) için yazılmış şiirler dilimizde ilk defa derlenmektedir.

Hz. Âmine'nin kalbinden taşan övgüsünden, zamanımıza kadar 110 şairin 200 e yakın şiirleri bir arada.

İslâm dünyasının en ünlü şairlerinin bilinen ve bu güne kadar neşredilmemiş na'tları yanında, Batı dünyasının en büyük şairleri Goethe ve Rilke'nin Hazreti Muhammed (S. A.) için yazdıkları şiirler de bu kitapta. Eser, yazma dîvanlar ve kütüphaneler taranarak büyük bir itina ile hazırlanmıştır.

Söyleyene, derleyene, okuyana ve hizmeti geçenlere şefaat ümidi ile...

FİATI 5 LİRA